

UITGEESTELIJKHEDEN

Jannie Krijger-Wisse

In de 70-er jaren van de vorige eeuw schreef Jannie wekelijks een column in de 'Uitgeester'. Ze publiceerde onder schuilnaam Stère. Volgens het woordenboek is een 'stère' hetzelfde als een 'wisse': een inhoudsmaat van 1 m³.

Zo was haar meisjesnaam verwerkt in de ondertekening van de stukjes. Onlangs vond ik de meeste er van terug. Die heb ik nu gebundeld. Uiteraard zijn ze gedateerd, maar nog altijd lezenswaard.

14 februari 2013

Wim Krijger

Uitgeestelikheden 1974

13 september 1974

Het is nog niet zo lang geleden, dat we, wonende in een flinke plaats, het plan opvatten, om naar Uitgeest te verhuizen. Toen we het op een gezellig avondje vol trots vertelden, verklaarde iedereen ons voor gek. Wie kruipt er nu in zo'n gat? Ik was pijnlijk op m'n tenen getrapt. Al woonde ik er nog niet, ik had m'n hart al aan Uitgeest verloren. Ik reageerde daarom vinnig met: „o, ik zie het al, niemand van jullie heeft ooit van de zeven heerlijkheden van Uitgeest gehoord". Ik stond perplex van mezelf. Hoe kwam ik zover? Waar haalde ik het vandaan? Ik moest er natuurlijk onmiddellijk mee voor de draad komen. Iedereen was zo nieuwsgierig. Ik zelf niet minder. Ik had ze immers zo maar uit de lucht gegrepen? Toch grabbelde ik ze in record tijd alle zeven bij elkaar. Mijn toehoorders waren met stomheid geslagen. Ik zelf niet minder. Maar ze bestaan echt. Je aandacht moet er alleen op vallen. Ik kreeg gelukkig net op tijd de geest. Kende u ze al op een rijtje? Anders

19 september 1974

Er verschijnt binnenkort een boek getiteld: „Nederland zal ons een zorg zijn." Prof. C. L. Remming Grolls schrijft in het voorwoord, dat wij mensen van de jaren zeventig niet meer zo schrikken. Wij aanvaarden de ontluistering van ons leefmilieu als een noodzakelijk kwaad bijverschijnsel van ons comfort. De schrijver Chr. van Pilsener laat zien, wat er in 75 jaar in ons land is gebeurd. Hij bekijkt het van noord naar zuid en van Schiermonnikoog tot Maastricht. Het is treurig met Nederland, het is treurig met de wereld. En hoe is het met ons Uitgeest? Wij horen er ook bij. Wij maken ook deel uit van de hedendaagse wereld, vandaar onderstaand gedicht, dat ik wel moest schrijven.

wil ik er nog wel eens van vertellen.

Inmiddels heeft ons dorp ook al een behoorlijke omvang aangenomen. Laten we hopen, dat het niet al te groot wordt. Tegenwoordig zal men trouwens niet meer met minachting over een klein dorp spreken. Het is zelfs „in" om zich in een klein dorp te vestigen. Met de oliecrisis zaten we even omhoog, 't Is me wat, als men geboden wordt, om dat eigen gemotoriseerde vervoermiddel op stal te laten staan. Wat een terreur! Of is het juist andersom. Waar kun je vandaag de dag nog wandelen, zonder de stank van de uitlaatgassen te moeten inademen? Wat dat betreft, liggen er wel wat al te veel snelwegen langs Uitgeest. Om nóg maar te zwijgen van de dorpsstraten, die ook al zodanig worden gebruikt. En 't verspreidt niet alleen gifgas, 't is ook nog knap gevaarlijk! Durft u b.v. uw kind met een gerust hart over de Middenweg te laten gaan?

Wereldnood

Soms ben ik toch nog blij
om bloemen in de wei,
maar meestal ben ik bang,
van die gif-wereldslang.
Hij is niet meer te dichten
en blijft zich op ons richten.
We gaven hem zelf 't leven,
zien nu met angst en beven,
dat alles wordt verpest,
land water en de rest.
Klein en groot
we zijn in nood
Het sein op rood.

3 oktober 1974

Van uit het oude dorp bezien, ligt het Koger plantsoen aan gene zijde - of zo u wilt - aan de overkant van de Molentocht.

Ik weet niet, of veel mensen de vaart met deze naam aanspreken, maar hoe dan ook, hij houdt de Geesterweg gezelschap, van het station tot een eind richting Akersloot. Mede door dit water en misschien ook dank zij, heeft het plantsoen sterallures gekregen.

In een klein aantal jaren zijn de bomen en struiken dermate uit de kluiten gewassen, dat het lijkt of zo gevoed worden door een verborgen bron. Deze bron zou best de Molentocht kunnen zijn, die ik tot voor kort altijd voor Pleziervaart heb versleten. Ik weet niet welke naam me liever is. U kunt het plantsoen bereiken via de Patrijshaan of de Castricum. Welke brug u neemt, zal geen verschil maken. Als u er heen gaat, is het vriendelijk weer een waarschijnlijk gaat u over de ene brug heen en de andere terug. U heeft dan een behoorlijke wandeling achter de rug want de bruggen liggen een flink eind uit elkaar. Je krijgt da t eigenlijk pas in de gaten, als je op een bepaald adres in de Koog moet zijn en het juist slecht weer is, of als je krap in de tijd zit. Het is dan een heel gekien om - wat de afstand betreft - de voordeligste brug te nemen. Ik heb meelij met de bewoners van de Koog. Wat zullen die mensen lopen te kienen, zonder overigens plezier in het spel te

10 oktober 1974

In één van m'n vorige woonplaatsen kwam ik nog al eens bij een doktersgezin over de vloer. Zodoende kon ik het geneeskundig bedrijf van zeer nabij gadeslaan. Het is al enige jaren geleden en men werkte nog niet met avonddiensten. Al spoedig drong het tot me door, dat de dokter al z'n tijd, afgezien van de vakanties, blijmoedig aan de god esculaap offerde. Hierbij werd hij trouw bijgestaan door z'n vrouw die verpleegster was van beroep. Zij was het ook, die de scepter zwaaide over de „bloedwekker“.

Denkt u niet, dat ik u nu een lugubere moordgeschiedenis ga voorschotelen. Als u daar van gediend bent, kunt u zich beter tot de t.v. wenden, daar die ruimschoots in de behoefte voorziet. Om op genoemde wekker terug te komen: 't was op zichzelf een doodgewoon ding, ware het niet, dat hij meestal in gezelschap verkeerde van glaasjes bloed. Aan dit ongewone stilleven was heel wat werk verbonden. Herhaaldelijk en op de onmogelijkste uren ontwaakte de wekker met luid gerinkel, in deze zeer eensgezind met de voordeurbel en de telefoon. Ook zij wisten al lang niet meer van een nette tijd om zich te laten horen. Afijn, het was een steeds terugkerende langdurige ceremonie, die zeer nauwkeurig moest worden verricht.

hebben. Natuurlijk weten ze na verloop van tijd haast instinctief welke brug ze moeten nemen, maar dan zit waarschijnlijk ondertussen de platte grond van Uitgeest maar vast in hun hoofd. Zo iets is toch altijd een heel karwei. Wat zou het niet heerlijk zijn, als er tussen de twee bruggen een wandel-bruggetje kwam!

Het is bovendien een groot gemak zijn en bovendien het aanzien van het plantsoen verhogen. Inderdaad, er moet wél een oversteekplaats op de Meesterwerk bij komen, maar dat houdt dan tenminste het pendelverkeer wat in bedwang. Tussen de twee genoemde bruggen slaat namelijk elke auto op hol. De politie doet er niets aan. Waarschijnlijk, omdat ze anders met personeelsgesprek zouden gaan kampen, want elke auto is prijs. Zelf heb ik ook de neiging om daar ietwat uit de band te springen en waarom? De weg is lang en recht en er steekt geen kip over. Vroeger waagde zich nog wel eens een eend, maar deze zwemvogels zijn naar elders verhuisd. Oversteken zonder zebra vinden zij te link.

Wie sociaal denkt, vindt met mij, dat er een bruggetje bij moet komen, al was het alleen maar voor de ontsluiting van de Koog. Het plantsoen en z'n vaart mogen nog zo mooi zijn, maar een feit is, dat de Pogers er achter gevangen zitten.

Daarom vraag ik beleefd aan de 'burgemeester: „ach edelachtbare, één bruggetje maar.“

Daarom kan ik er in komen, dat de artsen hier ter plaatse het bloedonderzoek over laten aan een instelling, die over de meest efficiënte apparatuur beschikt. Toch slaat de schrik me om 't hart, als me wordt meegedeeld, dat ik weer eens gedoomd ben om een morgen in het Groene Kruisgebouw te gaan „zitten“. De bloedprik morgen is berucht in ons dorp zo u weet. Soms staat er een uur van tevoren al een groepje mensen voor het gebouw te wachten. Toch schijnt niet iedereen zich het zitten daar zo aan te trekken, 't Is er ook wel gezellig. Er heerst de sfeer van een ouderwetse brink en nieuwtjes worden over en weer uitgewisseld. Ik kan me zelfs niet aan de indruk onttrekken, dat het voor sommige stamgasten een welkom verzetje is. Ik gun het hun van harte. Jammer dat Uitgeest nog steeds geen dorpshuis kent. Het zou zeker in een behoefte voorzien. Ik neem aan, dat bovengenoemde groep, die zich zo uitstekend in het onvermijdelijke weet te schikken, toch liever op een andere tijd bij zouden willen babbelen. Ik vraag me af, waarom er in het Groene Kruisgebouw geen tijdpenningen worden verstrekt, zoals bij de artsen. Dat systeem werkt voortreffelijk en niemand hoeft meer op hete kolen te zitten.

31 oktober 1974

Om iets te noemen: „Wat beweegt iemand om tandarts te worden ? " Het is natuurlijk zeer nobel, dat ze zich over het gebit van de mensheid ontfermen, maar hoe houden ze het vol, om steeds weer mensen met lood in hun schoenen te ontvangen ? Welke geheimzinnige kracht houdt hen op de been ?

Kunnen we nog wel spreken van het geheim van de smid ? Het beroep is immers aan het uitsterven ? In Uitgeest mogen we ons nog gelukkig prijzen, dat er minstens nog één in ons midden hebben en heus, het is niet m'n bedoeling, om deze laatste der Mohikanen hun geheim te ontfutselen. Het zal daar best veilig zijn. Waarom ze het moeten hebben, is mij nooit duidelijk geworden, maar daar val ik niet over. Wat me echter bijzonder intrigeert, is het geheim van de tandartsen. Misschien hebben ze er zelfs meer dan één. Naar mijn gevoel is dat beroep omgeven door een waas van geheimzinnigheid.

Ik zou er onder bezwijken. Voorts vind ik het ronduit griezellig, dat iedere tandarts zonder er iets over te zeggen, je toch het gevoel geeft, dat je gebit niet van jou is.

Laatst sprak ik een manspersoon, die de deur van de tandarts bepaald niet plat liep. Op een kwade dag echter moest hij er aan geloven, daar hij met een gezwollen wang plus een dik oog rond liep, als gevolg van een abces in de kaak. Het huilen stond hem nader dan het lachen, maar hij kon geen van beide. Het viel hem dan ook rauw op z'n dak, toen de tandarts hem met een geweervuur van boze woorden ontving, in plaats van enige bemoediging. Laat ik er haastig aan toevoegen, dat het niet in Uitgeest was. Ik kan u helaas niet zeggen, hoe de

7 november 1974

De laatste tijd schieten de supermarkten als paddestoelen uit de grond. Ik hoop van ganser harte, dat ze niet zo geplukt worden, als de paddestoelen in de buurt van Duitslands dreven. Nu ze er eenmaal zijn, mogen ze van mij blijven, maar voor de goeie gang van zaken lijkt het me toch wenselijk, dat er zo snel mogelijk een textielsupermarkten wordt ingesteld.

Ik ben een leek op dat gebied, maar voel wel op m'n klompen aan, dat er in 't dorp anders hier en daar een zaak op de fles gaat. Bij elke nieuwe supermarkt stond het Uitgeester winkelwaar toch al op z'n grondvesten te schudden. Zijn er eigenlijk al niet stilletjes een paar verdwenen? Ik houd m'n hart vast voor de zeg. kleine zelfstandigen, maar evengoed voor de reeds gevestigde supermarkten. In een dorp ben je overal veel nauwer bij betrokken en als er iemand een douw krijgt, zal me dat verdrieten.

Het wonderlijke is, dat een supermarkt in het dorp niet uit de toon valt. Het zal z'n oorzaak hebben in het feit, dat je als mens wordt behandeld en niet als een nummer, zoals in veel rechtswinkels. Ik durf stoutmoedig beweren, dat, mocht er sprake zijn van een overschot van supermarkten, de meest menselijke het 't langst volhoudt. Er komt hoe

tandartsen hier ter plaatse zo'n ruïne begroeten.

In ieder geval trof mij toch de volgende uitspraak van het slachtoffer: „De tandarts deed nota bene net, of het zijn gebit was".

Wat verwonderd nam ik deze woorden tot me, maar na enige overdenking bedacht ik, dat de man blij mocht zijn dat de tandarts genegen was, om z'n kakement met liefde te begroten, daar hij zelf verstek had laten gaan. Toch vraag ik me in alle ernst af, waar ze de liefde vandaan halen. U ziet het, hoe meer je er over praat, hoe geheimzinniger het wordt en dan heb ik nog helemaal niets gezegd over de voorgeschiedenis en het feit, dat de tandartsen zelfs kleuters oproepen om zich met spoed bij hem te vervoegen, om vervolgens aan de sprakeloze ouders mede te delen, dat ze „vol" zitten. In Uitgeest kennen we dat begrip „een volle tandarts" ook al. Wat is dat toch snel gegaan hè mensen ? Eerst hadden we maar een halve tandarts (voor halve dagen) en nu twee volle, 't Lijkt wel een omgekeerde breuk. Je zou er om lachen, als het niet zo 'n ernstige zaak was. Nu moeten nog tal van mensen met hun gebit op reis. Er is me ter ore gekomen, dat ze je hier niet met een ontstoken kies laten zitten, dat is al een geruststelling. Wees er van verzekerd, dat lang niet alle tandartsen in de lande in zo 'n geval hun hand over hun hart strijken. We mogen spreken van geluk. Voor andere zaken betreffende je gebit, moetje echter elders je heil zoeken. Ik heb te doen met onze dorpsgenoten, die achter het net hebben gevist. Hoe is het toch zo gekomen, dat we behalve woningnood tegenwoordig ook nog tandartskosten kennen en wie haalt ons uit de slop ?

Wie reikt ons de sleutel van het raadsel ?

langer hoe meer een hang naar het knusse, het warm vertrouwelijke. Niet voor niets verrijzen er overal „tikjes", of het nu automatiekje, luiierbroekjes of automatiekje zijn. Ook de supermarkten voelen dat aan. Zo hier en daar verschijnen er in de Winkelruimten luifeltjes, waar je even halt kunt houden, om persoonlijk van het een en ander bediend te worden. Het gauw-gauw-roef-roef door de winkel hollen gaat tot het verleden behoren en dat is maar goed ook. Haast en spoed is net zo slecht voor hart en bloedvaten, als margarine met een hoog cholesterolgehalte. Piekeren is ook niet goed, hebben ze me onlangs verteld. Toch zit ik met een probleempje, waar ik maar niet uitkom. Ik lig er 's nachts niet van wakker, maar overdag doet het bepaald opdringerig. Ik vraag me namelijk af, wat er aan vooraf gaat, voor er hier een super* markt neerstrijkt. Wie beslist, of het kan en kan er toch wat komen als het niet kan?

Ik zou niet graag in de schoenen van iemand staan, die van tevoren weet, dat hij duchtig met z'n ellebogen moet werken, wil hij hier in 't dorp een voet aan de grond krijgen. Het lijkt me niet gezond, noch voor hem, noch voor het huidige winkelbestand.

14 november 1974

't Is een vreemd soort liefdesverklaring, maar 't is de waarheid. Ik houd van het silhouet van Uitgeest. Denkt u niet, dat ik er de draak mee steek. Inderdaad, ik maak wel eens een geintje, maar vergeet niet, dat achter alle luim een tikkeltje ernst schuilt. Helaas is het omgekeerde niet altijd waar. Dit even terzijde. Ik houd dus van het Uitgeester silhouet. Als ik vaardig was met de schaar, zou ik me op het knippen ervan, toeleggen. De V. V. V. zou er dan wellicht z'n voordeel mee kunnen doen. Denkt u niet, dat een silhouet totaal onbelangrijk is. In tegendeel. Bewust of onbewust draagt het er toe bij, of u zich in een bepaalde plaats thuis voelt. Jaren geleden was ik inwoner van een gemeente in het lieflijke Limburgse land. Hoe idyllisch denkt u. Vergeet het maar. Als in terug kwam van vakantie of een weekend/e, was het eerste was wat ik van de plaats zag een kale stortbeek, koeltorens en nog allerhande pijpen die de lucht stonden te verontreinigen. Ik kreeg het er altijd weer benauwd van. Daar kon m'n aardig huis en m'n flinke tuin niets aan veranderen. Hoe anders is het, als je Uitgeest nadert. Rust en vrede straaltje toe. ' Vooral van de kant van Almaar komend, lijkt het haast te mooi om waar te zijn. Een fata morgana! Twee kerktorens, hier en daar een molen,, bossage en lage

5 december 1974

Wat een geluk dat de Sint ons ook dit jaar met een bezoek vereerde. Hij heeft trouwens voor een mooie stunt gezorgd. Heeft u ooit geweten, dat hij op zo'n goede voet met Swiebertje stond? Ze hebben natuurlijk wel het één en ander met elkaar gemeen. Ze houden allebei van grapjes en het zwerversbloed stroomt hen door de aderen. Dat zwerven doen ze wel op een heel verschillende manier, waar of niet? Swiebertje zoekt z'n heil bij hooibergen tussen de kleine klusjes door en de Sint is verslingerd aan z'n stoomboot. Als je 't mij vraagt heeft hij nog nooit een trein van binnen bekeken. Zou hij daar nu een oprecht heilige angst voor hebben? Van die zeereis schijnt hij anders niet te verblikken of te verblozen. Hij gewaagt zelfs nooit van z'n stormachtige overtochten. Het zou me niets verbazen, als hij de reis hier heen nooit bewust ondergaat, maar zeer ingekeerd bezig is met z'n grootste taak, die hier in Nederland weer wacht. Als je van harte wil geven, kan het niet anders of het gaat met overleg en meditatie gepaard en zulke geschenken zijn kleine wonderen. Ik ben er vast van overtuigd, dat Sinterklaas aan yoga doet. Hoe kan hij anders zo stokoud worden en toch zo jong blijven? Bovendien verricht hij

bebouwing. Een schilderij dat ademt. Wat een verschil met b.v. Castricum. Heeft deze plaats ooit een silhouet gehad, vraag je je af, als je die betonnen puisten aanschouwt. Heemskerk is trouwens ook al buiten adem van het bouwen aan z'n silhouet ondergang. Even dreigde ook het schaduwbeeld van Uitgeest te wankelen. Gelukkig is het gevaar geweken. De katholieke kerk blijft. De toren staat in de steigers, als een tastbaar bewijs, dat het menens is met de restauratie.

Laten we het gemeentebestuur dankbaar zijn, voor de toegezegde subsidie, die herstelling mogelijk maakte. En de flats? Zullen die hier ooit een voet aan de grond krijgen? M'n vraag is: Wat doen flats in een dorp? Landschappelijk bezien is dat toch een verzoeking? In New York doen ze het uitstekend, maar in een dorp steken ze beslist te veel uit. Lintbebouwing evenals industriële hoogbouw zou door een landelijke commissie geregeld dienen te worden en niet door een naar-veel-inwoners-hunkerende gemeentebestuur. Gelukkig mogen we wat dat betreft in Uitgeest niet klagen. We hebben dan ook gegronde hoop, dat ons dorp tot in lengte van dagen wezenlijk platte land kan liggen te zijn.

handelingen, die voor een gewone sterveling niet zijn weggelegd. Hij draait er z'n hand niet voor om, om op gure november-avonden met paard en al over de daken te gaan en dat met die ongemakkelijke kleding, die met de minste zucht als een zeil gaat fungeren. Misschien profiteert hij daar ook wel van. Je gaat haast denken, dat hij tot alles in staat is. Zo wordt hij bij z'n bezoek aan Nederland zelfs herhaaldelijk met stoet en al ontbonden, om het volgende ogenblik in een andere plaats op te duiken. Er gaan zelf s geruchten, dat hij wel eens op meerdere plaatsen tegelijk is. Mocht het waar zijn, dan ben ik er van overtuigd dat hij het alleen maar doet als het nodig is. Hij mag dan een ver gevorderd yoga-leerling zijn, spijkers zal hij nooit eten, om maar iets te noemen. Het was weer een heerlijke tijd. Jammer dat het voorbij is. Maar ja, aan alles komt een eind. Ook de groene bonnetjes-stroom is stopgezet. Die bonnetjes geven altijd een speciaal tintje aan het inkopen doen. Nog hartelijk dank Sinterklaas. Toch is het maar goed, dat ze niet het hele jaar door worden verstrekt. Wij zouden anders altijd te kooplustig gaan worden.

19 december 1974

In West-Europa beleven we weer een soort gouden eeuw en dat oma. dank zij de opkomst der machines. Toch zal ik de laatste zijn, die me in zal spannen om een comité in 't leven te roepen, dat tot taak zal hebben, standbeelden op te richten voor alle inventieve figuren, die 't een of ander miraculeus mechanisme hebben uitgevonden. Weliswaar wordt veel stompzinnige arbeid zonder mokken door allerhande werktuigen overgenomen. Ik moet dan ook eerlijk bekennen, dat ik jarenlang de mening was toegedaan, dat men zich nooit moe moest maken met een karwei, dat een apparaat, zij het dan voor een lief centjes, voor je kon verrichten. Maar waar is het eind? De machines, apparaten, ze rukken op en zijn niet meer te stuiten. Werkschuw zijn ze om de drommel niet. Ze doen alles voor je. Nou ja, alles. Ook; zij vertikken het, om urenlang in 'de modder te staan. Ze zakken er nog liever in weg en gaan over tot een massale staking. Daar sta je dan met je machines. Ze zijn net zo onhandelbaar als een verwend kind. Ze houden het alleen nog iets langer vol. In Uitgeest hebben we gelukkig weinig te maken met dat eigenzinnige bespottelijk gespuis. Of moet ik zeggen helaas. Er is nauwelijks meer een veldje, waar een machine aan te pas kan komen en de woningbouw is van hogerhand aan banden gelegd. Hopelijk doen ze dat dan ook maar met de wegenbouw, want om een racebaan dwars door 't dorp zitten we bepaald niet verlegen.

27 december 1974

Hoewel we midden in de feestdrunk voor de verjaardag van het Kind zitten, wil ik het dit keer toch met u over de bejaarden hebben. Het wordt dus geen kerstverhaal, zoals te do en gebruikelijk is. Ik betwijfel trouwens, of die zoete gevalletjes iets met de werkelijkheid gemeen hebben. Dat alles in het leven uiteindelijk op z'n pootjes terecht komt, is al aardig bezijden de waarheid, maar dat het uitgerekend op kerstmis eind goed al goed is, slaat de plank wel heel ver mis. Op kerstmis voelt de eenzame zich meer verlaten dan ooit. Ik heb al menige 65-plusser horen zeggen: „Die feestdagen zijn het ergst van al". Niet alle mensen op leeftijd voelen zich naast het leven staan. Dat hangt van de omstandigheden af, maar 't zijn er wel veel. Inderdaad, er wordt tegenwoordig veel voor de bejaarden gedaan. Laten we uitkijken, dat het niet al te veel wordt. We bedisselen en regelen maar en gaandeweg verliezen de bejaarden hun zelfstandigheid. Opvoedkundige artikelen wijzen er met nadruk op dat het zaak is, onze kinderen zo snel mogelijk zelfstandigheid bij te brengen. Waarom moet het er dan na hun 65-ste weer af? Laten we het de bejaarden niet zo moeilijk maken. Slechts als ze hun persoonlijkheid weten te behouden, zijn ze in staat om hun veranderde levensomstandigheden te aanvaarden. Ze moeten al van zoveel afstand doen. Als ze nu feest vieren is het alleen of met z'n beidjes. Of ze zitten te ver

Dit even tussen haakjes. Indirect hebben we natuurlijk wel te maken met de langzaam-aan-actie der machines in de natte velden. Over een maand of wat zullen we het aan onze portemonnee wel merken.

Dit is echter geen reden om in paniek te raken. Laten we er liever even bij stil staan, dat we er even goed rustig van verzekerd kunnen zijn, dat we de komende maanden niets te kort zullen komen.

Dat is in lang niet alle delen van de wereld het geval.

Ook daar hebben de machines gezorgd voor onze welvaart, niet voor de hunne. Die machines slaan altijd wel iemand om de oren. Het trieste is, dat de mem zelf deze machines heeft uitgebroed. En er zijn zo veel van die ijzeren grijpachtige monsters, dat de mens er zenuwziek van wordt en noodgedwongen allerlei creatieve cursussen gaat volgen, om weer wat op verhaal te komen. Begrijp met goed, die cursussen zijn niet alleen bedoeld voor machinezetter mensen. Het zal ontegenzeggelijk het algemeen welzijn van wie dan ook verhogen.

Ik zei u al, die machines weten van geen ophouden.

Bovendien draagt hun manier van werken er toe bij, dat de mens z'n arbeidsvreugde verliest. Ze maken een hels kabaal. Ze veroorzaken lopende handwerk en werkeloosheid,

Ze kunnen straffeloos het werk lam leggen. Ze zijn niet te tillen 'en ze zijn niet klein te krijgen, maar ze verouderen snel en hebben niet het eeuwige leven.

van hun kinderen vandaan, of ze kunnen de drukte niet meer verdragen en missen de gezelligheid, die daar nu eenmaal mee gepaard gaat

Vroeger was de kerst een welkome afwisseling, een adempauze, evenals Oud- en Nieuw. Nu wordt het een dieptepunt van stilte. Uitgeest telt vele bejaarden. Gelukkig voor hen, dat ze in een dorp wonen. Op straat hoor ik vaak oude mensen elkaar bij de naam noemen. Zo lang ze je voornaam kennen, hoor je er ook bij. Je hoeft de straat maar op te gaan, om dat te ervaren. En al heb je geen werk meer, toch maak je nog deel uit van de maatschappij.

Kent Uitgeest dus geen eenzame bejaarden? Op een regenachtige morgen in de herfst, zag ik een bejaarde dame achter een behord open raam zitten. Waarom zat ze daar? Misschien moest ze frisse lucht hebben en kon of mocht ze niet in de regen lopen, 's Middags zat ze er echter nog en toen ik er tegen de avond langs liep, zag ik tot m'n ontsteltenis, dat ze nog precies zo zat. Sliep ze, was ze ziek? Door de hor kon ik niets duidelijk onderscheiden. Impulsief bracht ik m'n hand aan de bel, maar voor ik er toe overging deze in te drukken, be kroop me de angst, dat ik een figuur zou slaan. Ik liet m'n hand weer zakken en heb er nog steeds spijt van. Volgend jaar beter! Serieuus!

Uitgeestelijkheden 1975

09 januari 1975

Sinds kort gaat een groot gedeelte van de Uitgeester bevolking gebukt onder de tirannie van de groene buitenbussen. Daarbij dient dan nog te worden opgemerkt, dat „het gebukt gaan" niet alleen figuurlijk maar ook letterlijk het geval is. Men moet namelijk bijkans op z'n kop gaan staan, om de post, waarvan men de rechtmatige bezitter is, te kunnen bemachtigen.

En of je nu jong bent of bejaard, iedereen is verplicht om mee te doen aan deze sportbeoefening in de open lucht.

Om het gehele ritueel zonder ongelukken te laten verlopen, dient u de volgende regels in acht te nemen:

1. Zorg dat u slechts dat bij u heeft, wat strikt noodzakelijk is. De post uit de bus halen is een dermate ingewikkelde geschiedenis, dat u alle andere zaken vergeet en mooi kans maakt, dat u straks zonder de handschoenen waar u zo aan verknocht was, of zonder tas, zakdoek en noem maar op door 't leven moet.

2. Wat u echter geenszins vergeten mag is uw huissleutel. In dit winderige landje wil de voordeur nog wel eens ongevraagd dicht gaan en dan staat u daar met uw post in de kou.

3. Kleed u voor de paar stapjes naar de brievenbus, of u een fikse wandeling gaat maken. Anders pakt u behalve de post ook nog een flinke kou, wat de posterijen niet op hun geweten willen hebben.

4. Koester uw brievenbussleuteltje als een kostbaar kleinood. Verlies het niet en laat het zeker niet in de brievenbus vallen. U zou genoodzaakt zijn, om op een nog ingewikkelder manier aan uw post te komen. Laatst zag ik iemand met een pook bezig. Met kauwgom aan een draadje schijnt het ook te lukken. Beide manieren zijn echter beslist niet in drie tellen bekeken.

5. Haal op zon- en feestdagen, als de post toch niet langs komt, uw bus binnen. Dan kan er ook niet in

16 januari 1975

wijze: in 't groene dal, in 't stille dal.

In 't groene dorp, in 't stille dorp
waar forse plannen groeien
daar was helaas geen waterval
de brandweer zocht hem overal
om een klein brandje te besproeien een kleintje!
om een klein brandje te besproeien een kleintje!

Omhoog, omlaag, waar is die bron
waar blijft nu toch dat water
niet één die het je zeggen kon
en dus de brandweer niet begon
met een klein brandje te besproeien een kleintje!
met een klein brandje te besproeien een kleintje!

Want juist toen het verloren was
het brandje al ging doven
en 't dieprijool zo smerig was
kwam eind'lijk toch een waterplas

komen, wat er niet in hoort, zoals kranten, folders, rotjes, brandende lucifers enz.

Dit waren dan de voornaamste punten.

't Was voor mij echt geen moeite, om ze voor u op te sommen, maar dat sluit niet uit, dat ik van mening ben, dat de P.T.T. in gebreke is gebleven, door ze u niet tegelijk met de bus te doen toekomen. 't Zou plezierig zijn geweest, als er op elke bus de mededeling: niet voor kranten en folders, was bevestigd. Er is me verzekerd, dat er geen kranten in mogen, 't Is ook wel duidelijk dacht ik.

De bus is eigendom van de P. T. T. Bovendien is de bus van twee kranten al zo vol, dat de post er alleen nog met moeite ingefrommeld kan worden en soms zelfs uitsteekt zoals ik laatst zag.

En dan nog eens wat. Hoe vindt u die bussen? Dat de schoonheidscommissie daar niet tegen in opstand komt! Je mag geen raampje hier en geen muurtje daar, maar wel overal die bussen. Iemand maakte mij attent op de groene bussenparade bij de spoorhuizen. Voor al die huizen staan ze daar keurig op een kluitje. Als eraan weerskanten van elke bus een stok zat, zouden het mooie speeltjes voor de kinderen zijn.

Ja, ja de stokpaardjes van de P.T.T. Nu moeten we natuurlijk één ding niet vergeten. De plaatselijke postbeamten hebben geen enkele schuld aan die groene bussen, dus die moeten we er niet lelijk op aan kijken. Laten we dus niet ophouden deze mensen op straat vriendelijk te begroeten, zoals het Uitgeester betaamt. Komt u echter drs. Ph. Leenman tegen, dan kan het geen kwaad om het bij een koel knikje te laten. Of zo u de moed hebt, trek hem dan aan zijn jasje over die 50 cent port, die er binnenkort op een eenvoudige brief moet. Want mogen we daar enige service voor verwachten of niet?

men kon het nauwelijks geloven zo 'n grote!
men kon het nauwelijks geloven zo'n grote!

Wat heeft een brandweer aan een kar
als roest zo is te vrezan
't is gruwelijk, 't is boos en bar
belachelijk geharrewar
het zal je liefste pand maar wezen je liefste!
het zal je liefste pand maar wezen je liefste!

Dus brandweer help ons uit de brand
en weet voortaan van wanten
ken iedere brandput in dit land
dan gaan we met u hand in hand
dan prijst men u van alle kanten in kranten!
dan prijst men u aan alle kanten in kranten!

25 januari 1975

Voor sportminded mensen begint Uitgeest zo langzamerhand een eldorado te worden. Buurtdorpen slaan met jaloerse blikken de gestadige groei van de sportparken gade.

In die parken staan kantines, die tot ware paleisjes zijn uitgegroeid. Dit was mogelijk, omdat vele aardige mensen met teamgeest daar belangeloos hun vrije uren in staken en de gemeente een fikse hap van de te verdelen subsidie. Een Uitgeester behoeft beslist geen hometrainer aan te schaffen. Op velerlei manieren kan men de vetrolletjes en autobuikjes te lijf en dat niet alleen, men raakt bovendien in betere conditie. Om deze tijd van 't jaar is iedereen druk doende, om uit te puzzelen, waar dit keer vakantie zal worden gevierd. Maar zou u dan tevens niet eens gaan peinzen over de tak van sport, die u dit seizoen zal gaan beoefenen? Keus genoeg. Daar hebben we in de eerste plaats het zwembad. Al van ouds onze trots. Weliswaar is het niet het gehele jaar geopend, maar door de verwarming van het water toch heel wat langer dan vroeger.

Wist u overigens dat ons zwembad mobiel is? Ja, veel mensen zien dat bord over 't hoofd, maar vlak bij het station staat het toch wezenlijk: oversteekplaats zwembad. Volgens m'n weten is het nog nooit gebeurd en maar mijn idee is het ook niet nodig, maar 't is een leuke gedachte. In ons dorp kan toch maar alles.

Om op de sport terug te komen, u kunt dat gaan beoefenen in één van de beide sporthallen, de voetbalvelden, het korfbalveld, de tennisbaan, de skelterbaan.

U kunt zich vermeien in de zeilsport op het Alkmaardermeer. U kunt zich aansluiten bij de

boogschutters of naar hartelust gaan biljarten, schaken, dammen, noem maar op.

Kosten noch moeiten zijn gespaard. u hoeft dus beslist niet met uw handen in de schoot de vrije tijd door te brengen. Toch wordt er één tak van ons dorp erg stiefmoederlijk bedeed. Ik doel hier op het musiceren. Zo hier en daar heb ik horen fluisteren, dat iedereen die in Uitgeest komt wonen er op moet rekenen, dat muziekles ontvangen er niet bij is. Nu niet en nooit niet.

Sommige lieden zijn namelijk de mening toegedaan, dat het bespelen van een muziekinstrument een zaak voor de elite is.

In de eerste plaats zou ik willen zeggen, waarom wel al die mogelijkheden voor sportbeoefening en waarom geen cent voor muziekbeoefening? En wat die elite-zaak betreft, musiceren is een volkskunst.

Dat heeft niets met je stand te maken, misschien wel iets met je innerlijk. Wordt er dan in dit dorp helemaal geen muziekles gegeven? We mogen van geluk spreken, dat we de Harmonie in ons midden hebben. Dit, vaak in de prijzen vallend, muziekgezelschap, houdt zich ook bezig met het bemiddelen in 't les krijgen. Dit geldt natuurlijk lang niet voor alle instrumenten. Voor een deel kunt u in 't dorp terecht, u kunt gitaarles en in beperkte mate blokfluitles nemen. Alle andere muziekinstrumenten kunt u net zo goed aan de wilgen hangen. Misschien zegt u: geen nood, ik ga wel naar Beverwijk. Helaas moet ik u dan deel c????

30 januari 1975

Zou het er toch van komen? Worden we binnen niet al te lange tijd verlost van de luchtbrug? Wat een opluchting zal dat voor velen betekenen. Ook de architect die het stationsgebouw ontwierp, zal er denk ik blij van opkijken. 't Is teleurstellend, als je bloedeigen ontwerp overschaduw wordt door een afzichtelijke metalen reuzenspin. U weet wellicht, dat ik al eerder woorden aan dit bouwsel heb gewijd, maar ik ben er nog lang niet over uitgepraat en ik ben niet de enige. Laatst wees iemand me er op, dat die treden ook niet deugen. Ze zijn te hoog en te ondiep. Vanwege het laatste sta je niet stevig en je beschadigt ook je schoenen, doordat je neuzen of hakken stoot. Gelukkig is het slijtvaste spul dat sinds kort op de treden ligt, vriendelijker voor je schoenen dan het vroegere beton.

Zijn de ondiepe treden enigszins gevaarlijk, de hoogte er van maakt het klimmen doodvermoeiend. Je moet er een portie knieheffen weggeven, dat in een wezenlijke gymnastiekzaal beslist niet verantwoord zou worden geacht en zeker niet voor bejaarden. Natuurlijk kun je vragen, of ze 't hek open maken, maar daar gaat je weg ook beslist niet over rozen.

Onlangs hoorde ik het volgende verhaal: Een al wat

bejaarde dame kwam haar in Uitgeest woonachtige zuster bezoeken. Ze hoefde er niet over te peinzen om de trap te nemen, want dat zou haar hart nooit toestaan. Sinds ze enkele jaren in een Jappenkamp had doorgebracht, moest ze dit zo belangrijk orgaan met zachtheid behandelen. Vrijmoedig stapte ze dan ook naar het loket en vroeg om hulp. Een man die het Nederlands nog niet zo machtig was, maar dat niemand hem euvel mag duiden, ging met haar mee. Hij hielp haar voorkomend bij het eerste hek, maar bij het tweede vroeg hij: „briefje dokter", Deze dame had geen briefje. Ze had al genoeg aan haar fladderend hart. En wat gebeurde? 't Is nauwelijks te geloven, maar ze moest mee terug. Ontdaan ging ze weer terug. Nou was ze in Uitgeest en nu kon ze nog niet naar haar zuster! Bij het loket kreeg de dame een vriendelijk woord en de man met de sleutel werd iets minder hartelijk bejegend, 't Gevolg was dat ze weer samen naar de hekken liepen. Gelukkig is deze dame dus toch bij haar zuster beland. Eind goed, al goed, zult u zeggen. Toch vind ik het persoonlijk geen verhaal met een happy end. Deze dame is namelijk niet van plan om ooit Uitgeest nog aan te doen. Tenzij die trap natuurlijk weggaat. Soms mensen, doet Uitgeest niet

gastvrij aan. Dat ligt dan beslist niet aan de inwoners, maar aan de diverse instanties die in ons dorp zijn gevestigd. Instanties beslissen, of deze rups op spinnepoten in de lucht blijft hangen en ze geven regels, hoe ambtenaren en werklieden dienen te handelen. Ik dacht niet, dat we de

10 februari 1975

Gaat het u ook aan het hart, dat de winkel van Siem Hoop verdwijnt? Inderdaad, de allergrootste klap kregen we te incasseren toen enkele jaren geleden Uitgeest Siem Hoop naar 't graf droeg. Ja, dat kwam hard aan. Daarom gaf het mij althans een soort voldoening toen z'n naam met het bordje nog bleef hangen. Hij leeft toch nog voort, dacht ik.

Och en natuurlijk doet daar geen bordje iets aan af of toe. Zelfs geen winkel. Dankzij z'n enthousiasme en z'n liefde voor muziek zal hij nog lang onder de Uitgeesters voortleven. Hoeveel grote en kleine musici heeft hij geholpen om de eerste stappen te zetten in de wondere wereld van de muziek? En wat misschien van nog groter belang was, hoe velen heeft hij met succes aangespoord om staande te blijven en te blijven volharden, als ze het eens niet meer zo zagen zitten? Wie zei er, dat de Uitgeesters niet bar muzikaal zijn? Niemand heeft dat Siem Hoop ooit horen zeggen. Hij geloofde in z'n leerlingen. Hij stond ook onmiddellijk klaar, als er eens ergens een blokfluitgroepje nodig was. Hij trommelde ze bij elkaar en studeerde belangeloos stukjes met de groep in. Niemand zal die dingen zo gauw vergeten. De nieuwkomers die hem nog hebben mogen meemaken niet en de "oude" bewoners zeker niet. Toch doet het me wat, dat er door de sluiting van de winkel nu achter alles definitief een punt wordt gezet. Diep in m'n hart ben ik er altijd geweldig trots op geweest, dat Uitgeest een muziekwinkel rijk was.

"Weet je, dat je er zelf s vioolsnaren kan krijgen?" zei ik

20 februari 1975

Zoals u wellicht weet, behoren er uitgestrekte landerijen tot het Uitgeester grondgebied. U bent beslist heel wat zondagmiddagen zoet, wilt u per fiets al dat moois gaan verkennen. Uitgeest ligt rondom in het groen. Houden zo ! Storend is het wel, dat uitgerekend met stralend weer automobilisten menen, dat ook zij de landwegen met een bezoek moeten vereren, om vervolgens als aandenken wolken stof en uitlaatgassen achter te laten. Waarom kunnen die wegen, uitgezonderd dan voor de bewoners ervan, voor auto's niet verboden worden ? Een fietser mag toch ook niet op de autosnelwegen ? Op die manier is een wandelaar of fietser nergens meer veilig. Alleen op smalle bospaadjes en op 't strand kan een natuurgenieter zich vrijelijk bewegen. Of willen de automobilisten, die op landweggetjes voortrazen soms beweren, dat ze van iets anders genieten dan van hun statussymbool op wielen en de snelheid ervan ? Op het platteland is het juist (op zonen feestdagen met de landelijkheid gedaan. Stank, stof en verkeerslawaaï !

'Onze mooie Kleis kan daar van mee praten. U kent mooie

buitenlander de schuld moeten geven van de herhaaldelijke wandelpartij over de rails. Het lichaam, waarvan hij instructies had ontvangen treft schuld. Want weet de man veel, of Hij ze keihard op moet volgen, of wanneer hij er een loopje mee kan nemen?

dan. Natuurlijk moeten we respect hebben voor de beweegreden van mevrouw Hoop. We kunnen niet anders dan haar groot gelijk geven.

Toch hoop ik één ding: laat de nieuwkomers de winkel zo veel mogelijk bij het oude laten. In ieder geval de pui, het aangezicht van de winkel. De huizen van Hoop inclusief de winkel hebben altijd een prachtig evenwicht gevormd tussen de grote nieuwbouwzaken rondom en het rijtje wat oudere huizen in de buurt.

Nieuwbouw kan vaak zo zakelijk aan doen. Het complex Hoop heeft er toe bijgedragen, dat de sfeer daar bleef behouden. De nieuwbouw staat er bij of het zo hoort. Reuze knap. Alles is prachtig in evenwicht. Houwen zo! Slechts één wens heb ik op m'n lijstje staan. Het voormalige pand van A.H. Kan daar nu niets worden veranderd?

Het is toch niet nodig, dat het er steeds als een pakhuis uit blijft zien? 't Lijkt me voor de omwoners ook geen pretje. Om er langs te lopen is het al verre van gezellig, maar om er dag in dag uit tegen aan te moeten kijken kan zelfs gaan irriteren.

En 't is toch beslist geen heksentoer, om daar verandering in te brengen. De kalk van de ramen en leuke gordijnen er voor. Of anders vrolijke glas-in-lood ramen. Dan heb ik tot slot nog een bescheiden voorstel.

De parkeerruimte naast A.H. en drogisterij Balster noemt een ieder: de parkeerruimte bij de brandweerkazerne. Een akelige mondvul, vindt u niet? Laten we het voortaan het Hoop-pleintje noemen.

Kleis toch wel ? Inderdaad, ze wordt wat stiefmoederlijk bedeed, maar heus, ze hoort er ook bij. U moet niet denken, dat het zo'n type is als „de mooie Nel", een watertje bij het Spaarne. Laatstgenoemde dame ziet er zeer begerlijk uit, maar kan plots de gedaante van een spooksel aannemen. Nee, Kleis heeft niet van die streken. Ze kan wel eens van zich afbijten en terecht, maar in wezen is ze de goedheid zelve. Soms denk ik, dat het een soort gelatenheid aan het worden is. Het zou te begrijpen zijn. Die spoorlijn kan reuze remmend op je spontaniteit werken. Ondanks dat hebben ze toch al het één en ander bereikt, maar er blijft nog veel te wensen over. Al was er b.v. maar een kruidenierswinkel. De Kogers waren ook een jaar of wat van een dergelijke zaak verstoken, maar zitten de Kleisers niet veel verder van de kern van het dorp ? En het zou allemaal niet zo'n bezwaar zijn, als de Tolweg een juweel van een rijbaan was. Maar daar schort nog al wat aan. De trottoirs zijn op vele plaatsen overgroeid met gras en onkruid, dus ook vaak moeilijk begaanbaar. Op enkele plaatsen wordt de weg zelfs versperd door

bouwmateriaal. Laat niemand z'n auto of andere eigendommen op de stoep zetten, maar bouwmateriaal mag. Of voetgangers zich dan op de zelfs voor fietsers levensgevaarlijke Tolweg moeten begeven schijnt voor de overheid geen punt te zijn.

Maar wat kan een bezorgde ouder b.v. tegen de kinderen zeggen, als ze naar school gaan ? Niets. Keurig op de stoep blijven gaat niet. Nou heb ik horen verluiden, dat de Tolweg binnenkort met een fietspad wordt verrijkt. Waar dat echter moet komen, is voor mij voorlopig nog een raadsel. Aan de Kleis zou groot en klein eigenlijk toegerust moeten zijn met een auto, ware het niet, dat er al te veel snelverkeer is. Gebruik maken van openbaar vervoer, de bus, is ook niet erg aantrekkelijk. Stel je voor, er is niet eens een wachthokje. Terwijl in Heemskerk om de paar straten zo'n luxeuze tijbank met een uitgebreid dak en

27 februari 1975

Begrijpt u nou iets van dat geschuij van de zaken en winkels hier in het dorp ? 't Is voor mij zo helder als koffiedik. Dat verdwijnt maar en dat komt maar ! De enige wasserette gaat weg en naar het schijnt, komt er weer een slagerij bij. De buitenwacht houdt ons kennelijk voor carnivoren oftewel louter vleeseters. Als ze dan toch zo over ons denken, moesten we ze maar wijs gaan maken, dat we zelf nog jagen. Zo 'n leugentje om bestwil houdt misschien dergelijke vreemdelingen buiten het dorp.

Natuurlijk, we zijn gastvrij en iedereen is welkom, behalve dan toch de slaggers, de kruideniers en andere zakenlieden, van wier soort we al een veelvoud hebben.

Een nieuwelings, die een dergelijk beroep uitoefent, zaait geweld of ongewild twist, tweedracht of brodeloosheid en kan daarom beter wegblijven. Een persoon, die een zaakje begint met spullen, die in 't dorp niet of nauwelijks te krijgen zijn, wordt natuurlijk met gejuich binnengehaald. Enkele wensen zijn er nog wel op dat gebied. Al moet ik zeggen, dat we ons hier in 't dorp aardig zelf kunnen bedruipen. Toch zou ik hier b.v. graag weer een viswinkel zien. Eén keer in de week de mogelijkheid tot vis kopen, vind ik wel wat weinig. Vanzelfsprekend zijn we de man met de viskraam erg dankbaar voor deze ene dag. Maar mag ik hem bij deze gelegenheid beleefd vragen, om, , als het enigszins mogelijk is, een vitrine aan te schaffen ?

beschermende zijkanten staat.

't Is waar, ze heeft een prachtig uitzicht en ze heeft niet te klagen over haar garderobe. De ene tuin is nog grootser dan de andere. Maar ach, die armelijke accessoires ! Neem nou dat kwijnende plantsoentje en de bushalte. Zou daar nu werkelijk maar één soort struiken willen groeien ? Nee, mooie Kleis heeft het niet. breed. Bovendien zal haar de hordeloop van de Heemskerkerflats niet zijn ontgaan, net zo min als de hemelhoge steenmassa's van Castricum. Dat moet toch beangstigend zijn ?

't Is maar goed, dat mét het verdwijnen van de luchtbrug — en dat zit er dik in — ook de spoorwegovergang minder moeilijkheden op zal leveren. Ja, laat ze 't oog toch maar op Uitgeest gericht houden. Misschien wordt het nog eens wat.

Vanwege de boze bacteriën ziet u. Kunt u niet iets met plastic versieren ?

Wat andere zaken betreft, wat zouden we hier nog meer kunnen gebruiken ? Een damesmodezaak ? Een notenbar ? Waarom zouden we onze wensen niet aan de OVU voorleggen ? Deze winkeliersvereniging is er toch dacht ik niet alleen, om tegen december Sinterklaas nieuw leven in te blazen ? Het is natuurlijk een hele krachttoer, maar ik neem aan, dat de OVU nog wat adem over heeft, nadat ze ook nog wat gefotografeerde hoofden heeft omlijst. Winkeliers let op uw zaak ! Ik leefde altijd in de veronderstelling, dat B. en W. het voor 't zeggen had, als het er om ging of een bepaald winkelbedrijf er al of niet kwam. Misschien is het in andere plaatsen zo, maar in Uitgeest willen ze er kennelijk het hoofd niet over breken. Nu zou ik ook niet overal een vinger in de pap willen hebben, je bent per slot geen duizendpoot. Maar laten ze dan eens ergens anders hun vinger uithalen en op democratische wijze in het winkelwezen stoppen, teneinde een gezond Uitgeester zakenleven te creëren. En als ik de heren mag adviseren, indien de wasserette op Bonkenburg 9 persé moet verdwijnen, laat hem dan met uw hulp ergens anders in het dorp voortleven.

We zijn hier in Uitgeest niet alleen voor gezond, maar ook voor schoon !

8 maart 1975

In het jaar van de vrouw moeten de heren der schepping er nu maar eens ruiterlijk voor uitkomen: Een man heeft vaak veel woorden nodig om te zeggen, wat hij te zeggen heeft. Door velen wordt deze omhaal van woorden beschouwd als een grote kunst. Persoonlijk kan ik deze mening niet delen. Ik ben eerder geneigd, om m 'n petje af te nemen voor degenen die luisteren. Nu moet er eerlijkheidshalve aan worden toegevoegd, dat breedsprakigheid naar het schijnt onlosmakelijk verbonden is met de politiek. Enerzijds gebruikt de spreker deze woordenstroom, om zichzelf tegelijkertijd gelegenheid te geven, om na te denken over de volgende woordenstroom. Aan de andere kant moet men zo'n langdurige spraakwaterval ook zien als een soort ridderlijkheid tegenover de partij. Deze wordt op zo'n manier ruimschoots in de gelegenheid gesteld, om vele reeksen woorden te verzamelen, om de spreker van repliek te dienen.

De hearing over de Geesterweg, vorige week woensdag riekte ook enigszins naar politiek. Gelukkig echter niet in die mate, dat het louter breedsprakigheid was, wat de klok sloeg. Toch werd deze hoedanigheid zo hier en daar wel

gesignaleerd, vooral in 't begin, nadat het forum veelal op puntige wijze het een en ander uiteen had gezet. Menigeen die woorden wilde horen over het behoud van de huidige Geesterweg, zal het aanvankelijk wat benauwd hebben gehad. Waar bleven nu de rake korte ter zake doende opmerkingen ? Gelukkig brandde men tegen tien los. En laten we vurig hopen, dat de Raad eerbied heeft voor de wensen van de dorpingen en als één man terugkomt op z'n voorstel, om deze dorpsweg tot een interlokale weg uit te laten groeien. Slechts als de Geesterweg een bescheiden weg mag blijven, zal het nimmer een baan worden.

Misschien krijgen we dan toch nog eens een wandelbruggetje over de Molentocht, met een oversteekplaats op de Geesterweg. Herinnert u zich, dat ik er enkele maanden geleden over schreef in verband met het "Kogerplantsoen" ? Hoe meer oversteekplaatsen, hoe minder de auto's op hol kunnen slaan en hoe meer bomen langs de weg, hoe rustiger de automobilist zich gedraagt. Op zo'n manier wordt de weg geen baan, maar een laan. Bij die laan behoort vanzelfsprekend een fietspad en een bescheiden wandelpaadje zou ook niet onaardig zijn. Terug naar de natuur ! Ook in Uitgeest.

13 maart 1975

Of je nu vóór of tegen verbreding van de Geesterweg bent, iedereen zal het er over eens zijn, dat deze weg het in zich heeft, om scheiding teweeg te brengen. Toch is de weg de gemoedelijkheid zelve, als men hem maar goede leiding geeft. Onze Geesterweg zal er wél bij varen, als de lieden die over haar verzorging gaan, ruimdenkend van aard zijn. Het spreekt vanzelf, dat het ons dorp noodlottig kan worden, als bovengenoemde eigenschap letterlijk zal worden opgevat.

Ruimte en een rechte weg is snelheid in het kwadraat. Is men een bewoner van Uitgeest, dan zal men tevreden zijn met de wegbreedte en met een kalm gangetje over de weg gaan. Men zal onderwijl met tevredenheid bedenken, hoe heerlijk het is, in een echt dorp te wonen zonder flats en andere potsierlijke steenpuisten, die het aangezicht van de omliggende woonplaatsen zo deerlijk hebben gehavend. Is men daarentegen een persoon op doorreis, dan kan de weg niet breed genoeg zijn. Hoe sneller dit „gat" gepasseerd is, des te beter. Als er veel vreemden over onze weg gaan, zal dat tot gevolg hebben, dat de ene helft van het dorp nauwelijks meer op bezoek kan gaan bij de andere helft.

Natuurlijk kan men er niet onderuit, om zo nu en dan toch over te steken, met alle noodlottige gevolgen van dien. Het behoeft geen betoog, dat het Hoogheemraadschap, dat

dit onzalige plan heeft uitgedacht, deze weg niet wil aanleggen, omdat het zo begaan is met ons dorp. Als ze maar een beetje hart hadden voor Uitgeest, hadden ze toch minstens een paar stoplichten bij hun plan uitgebreed. Ja, nu gaat u even recht zitten. Er komt een verwonderde uitdrukking op uw gezicht en u vraagt: „zijn die werkelijk niet bij het plan inbegrepen ? "

Het Hoogheemraadschap zal hier dan op antwoorden: „nou, eh nee..." De aanleg van zo'n weg zal ongetwijfeld een verrukkelijk project zijn voor de hoge heren. Maar kunnen ze werkelijk niets edelers verzinnen, dan een dorp te verknippen ? Ons dorp is al zo in stukjes verdeeld. De Kleis wordt toch ook al van de kern afgesneden door een verkeersweg ? En wat dacht u van Marken-Binnen ? Dat hoort er immers ook bij ? Helaas raast ook langs dit gedeelte van het Uitgeester grondgebied het rumoerige altijd haast hebbende snelverkeer.

Uitgeest is een verrukkelijk dorp, een dorp met pit, ondanks dat z'n zomen geteisterd worden door de snelwegen-pest, die steeds drastischer om zich heen grijpt. Laten we hopen, dat deze ziekte nooit het hart van ons dorp zal aantasten, want dan is het uit met de geest van Uitgeest.

27 maart 1975

Een straat vol vuilniszakken is niet bepaald een fraai gezicht. Toch heeft deze grijze zakkenzaak ook een aardige kant. U moet ze maar eens bekijken, die bollende figuren. Er is er niet één aan de ander gelijk. En ze vertellen je hele verhalen over de personen, die ze hebben gevuld. Er zijn berstensvolle zakken, of maar halfvolle, efficiënt dichtgebonden exemplaren, maar even zo goed zakken zonder een lintje. Je ziet er, die zeer vakkundig gevuld zijn, maar daarnaast tref je zeer bultige buitenmodellen. Er zijn optimistische Uitgeesters, die toch altijd weer dozen of ander spul naast hun zak zetten en er zijn ook personen, die elke week een hele batterij van zakken nodig hebben. Nu waag ik het niet, om iets op papier te zetten over het karakter van deze zakkenvullers, al heb ik er wel mijn gedachten over.

Ik neem zonder meer aan, dat ik er wel eens naast zal zitten, want er zal best een diepgaande studie voor nodig zijn. Ik vraag me overigens af, of de grafologen zich niet beter in deze materie kunnen verdiepen, want sinds groot en klein met een typemachine werkt, valt er voor handschriftkundigen niet veel meer te dokteren. Wie weet, wie zich in de toekomst allemaal in de vuilvullogie wil gaan bekwamen.

Er zal best brood in zitten, want we stikken van 't vuil. 't Is waardeloos materiaal en toch zal ons dat in de toekomst

een aardig centje gaan kosten. Waar je 't ook naar toe brengt, je moet bergen geld neertellen hoewel je't op de ene plaats natuurlijk voordeliger kwijt kunt dan op de andere. De laatste tijd verrijzen er nog al wat vuilverbrandingsinstallaties. Ook in onze contreien zijn ze daar druk mee doende.

Er staat er sinds een paar jaar een in Alkmaar, in Zaandam zijn ze bezig, terwijl ze in Haarlem en Beverwijk ook plannen in die richting hebben. Ik heb horen verluiden, dat het er in zit, dat geen van deze afvalovens voldoende „werk" zal krijgen, dus of we als je blijft nog maar wat meer vuil willen vergaren.

Ik weet niet, wat u doet, maar ik werk daar in ieder geval niet aan mee. Ik voel veel meer voor het huisvuilbeleid van bv. Rijsenhout. Deze betrekkelijk kleine gemeente heeft in januari een actie op touw gezet onder 't motto: vuil sorteren - milieu beheren. De start van deze actie werd een waar feest, waar vooral de jeugd bij werd betrokken.

Dit laatste, omdat uiteindelijk de jongere generatie er het meeste profijt van zal hebben, als er nu wordt begonnen met een beter milieubeheer. Waarom is er indertijd in onze gemeente niets van die glascontainer gekomen ? Er waren toch plannen voor ?

3 april 1975

U heeft het waarschijnlijk ook gelezen, dat minister Vorrink die glascontainers niet zo ziet zitten. Ze is wel naarstig naar een andere oplossing aan het zoeken. Misschien worden het statiegeldflessen. Tot zo lang zitten we opgezaald met al dat glas. Toch hoeven we flessen niet zo maar zonder meer in de vuilnisbak te laten verdwijnen. Veel mensen doen dat trouwens met een bezwaard gemoed en daar hebben ze gelijk in. 't Is in allerlei opzichten verspilling en de wereld wordt er alleen maar nog vuiler van, al ziet dat glas er dan o zo onschuldig uit. Dus laten we dat glas maar eens op gaan sparen. Er is nog van alles mee te doen. Veel vruchtensapflessen hebben een wijde hals. Daarom kunt u ze als voorraadpot gebruiken, nadat u ze met stickers heeft versierd, of er met glasverf iets moois van heeft gemaakt. Ook met plakplastic kunnen het juweeltjes worden.

Zo 'n fles gebruikt u met plezier en het vrolijk keukenkasten op. Gooi ook nooit een jampot weg, vooral niet nu ze tegenwoordig vrijwel allemaal voorzien zijn van een schroefdeksel.

Die plastic doosjes in de koelkast is trouwens ook niet je ware, heb ik me laten vertellen. Er is niets zo zuiver als glas. Dus waarom geen restjes opgeborgen in een jampot? En kinderen doet u natuurlijk een groot plezier met een opgesierde jampot, al zit er alleen maar een strik om, gevuld met b.v. drop of knikkers.

Voelt u niets voor al dat verven en plakken? Nou ja, het hoeft natuurlijk niet, al kunt u zich wel lekker verliezen in deze kunstbeoefening, zodat u weer wat op adem komt na al dat gejaagd en gejaagd.

Hoe het zij, een rijtje blanco flessen voorzien van een etiket en met verschillende zaken gevuld doet het ook erg goed.

Het is natuurlijk wel het aardigst, als het dezelfde soort flessen zijn en als de woorden op de etiketten in sierlijk handschrift met zwierige ouderwetse krullen zijn

10 april 1975

Zeer tot m'n verrassing stond er enige weken geleden een ingezonden stukje in "De Uitgeester", dat ageerde tegen "Uitgeestelijkheden", die aan gif waren gewijd.

Hoewel er niet veel van het genoemde cursiefje heel bleef, ben ik de laatste, die iets tegen kritiek zou mogen hebben, want ik zit zelf altijd boordevol.

Ik was dan ook oprecht blij met het ingezondene, want m'n oorspronkelijke bedoeling met "Uitgeestelijkheden" was beslist geen eenrichtingverkeer. Helaas krijg ik slechts zelden een reactie en als ik iets verneem is het mondeling. Zo'n mondeling contact is heel plezierig, daar niet van en je steekt er veel van op, maar ik had toch graag gezien, dat ons krantje de plaats werd, waar over het een en ander van gedachte gewisseld werd.

Klimmen de Uitgeesters niet graag in de pen? Zijn ze wellicht te bescheiden of volstrekt niet geïnteresseerd? Hoe het zij, Nico Brantjes is een uitzondering op de regel en ik vil graag op z'n woorden ingaan. Ik weet, dat hij met hart en ziel verknocht is aan z'n vak en de Heemskerkse

geschreven. Noodzakelijk is het evenwel niet. Misschien klinkt het wat ongeloofwaardig, maar flessen met een nauwe hals kunnen nog dienst doen in de tuin. Nadat de bodem er uit is gehaald, kunt u nl. een fles over een jong plantje heen zetten als een soort couveuse. Het wordt er aangenaam warm, juist zoals in een heuse kas en boosdoeners zoals insecten en slakken kunnen er niet bij. Dop of kurk moeten worden verwijderd, omdat frisse lucht wel een vereiste is.

Om een fles te ontbodemen is er slechts een in petroleum gedrenkte katoenen draad nodig en een lucifer. U doet wat water in de fles, de draad eromheen ter hoogte van het wateroppervlak, lucifer bij 't begin van de draad en hup weg bodem, 't Zal niet altijd lukken en als u van zulke karweitjes wat kregelig wordt, zie dan aan een zaagblad te komen. Zo'n instrument is speciaal bedoeld om glas te lijf te gaan. Wat er verder nog met glas is te doen? Metsel er eens een muurtje van eventueel met wat keien ertussen, 't Staat heel decoratief. Vooral als de zon schijnt, zult u uw ogen er niet vanaf kunnen houden. Bedenk evenwel dat deze muur niet voorkomt op de lijst van in Uitgeest goedgekeurde erfafscheidingen. Al valt het muurtje nog zo mooi uit, het zal als zodanig niet worden getolereerd. Maar daarom niet getreurd, want zo hier en daar een laag muurtje in uw tuin zal het best doen, al lijkt het me niet denkbeeldig, dat er zo nu en dan een fles ongevraagd als vergrootglas aan de gang wil gaan. Dus voor alle zekerheid geen houten waar in de buurt.

U ziet het. u kunt met glas heel wat kanten uit' En dan heb ik slechts genoteerd wat ik te hooi en te gras heb gehoord en gelezen. Ongetwijfeld zal er wel zo iets bestaan, als „het volkomen glasboek". Bovendien zullen er in ons dorp beslist mensen wonen, die er nog veel meer van weten. Misschien zijn ze er toe te bewegen, om van de zomer openlucht-demonstraties te geven in het glas „versieren".

plantsoenen met toewijding verzorgt. Hij is gek met bloemen en planten. Toch heeft hij me niet overtuigd. Misschien is hij al vanaf de schoolbanken zo vertrouwd geraakt met de verdelgingsmiddelen, om het woord gif maar niet te noemen, dat hij het kwaad er niet meer van inziet. Een boekbespreking in het tijdschrift "De kleine aarde" zegt o.m. "Het vergif dat we gebruiken om madeliefjes, rupsen, mos en gras weg te krijgen is namelijk niet alleen schadelijk voor ongedierte en onkruid, maar ook allerlei andere mooie en nuttige planten en dieren worden er door gedood. Als we b.v. de klaver uitroeien, zullen ook de hommels het veld moeten ruimen, omdat ze leven van de honing van die bloemen. Het gebruik van huis-tuin-en-keukenvergif is enorm schadelijk, omdat alle planten en dieren (ook de mens) iets met elkaar te maken hebben". Zo zie je Nico, wordt hier toch ook het woord gif genoemd en ik kreeg bovengenoemd artikel pas onder ogen, nadat ik m'n eigen "gifstukje" had geschreven. In boeken en tijdschriften die iets zeggen over biologisch

tuinieren valt nu eenmaal altijd het woord gif. In reclamefolders gebruikt men een vriendelijker woord. Daar heten bestrijdingsmiddelen gewasbeschermingsmiddelen. Nou eerlijk, dat vind ik dan een lachertje hoor. Vooral als de folder dan nog de volgende voorlichting geeft: „Iedere tuin, elke plant heeft bescherming nodig tegen belagers, zoals schadelijke insecten en ziekten. Verder is onkruid ongewenst, omdat dit groeit ten koste van andere gewassen. " Persoonlijk ben ik van mening, dat die gewasbeschermingsmiddelen ongewenst zijn. Nogmaals, dat is dus mijn mening, maar ik geef geen voorlichting. Daar heb ik inderdaad ten opzichte van dit onderwerp geen bevoegdheid toe. Ik ben geneigd toe te geven, dat een spuitmiddel tegen onkruid in de plantsoenen op zichzelf vrij onschuldig is, maar het blijft een verdelgingsmiddel. Op verschillende plaatsen in ons landje zijn ze bezig het

17 april 1975

Zo hier en daar zie je weer regentonnen opduiken. Ze staan er voor de sier, maar soms ook gevuld met regenwater uit de dakgoot en waarom ook niet. Is het niet onnozel, dat we kostbaar water zo maar in 't riool laten verdwijnen? Waar water ontbreekt is leven onmogelijk. Bestaan we zelf niet voor 70 procent uit water? De aardappel en de vis halen zelfs 80 procent, terwijl koolsoorten en andijvie tot zo'n 90 procent komen. Ons voedsel bestaat voor een groot deel uit water. We staan er niet altijd bij stil, maar nu naar ik hoop uw aandacht daar weer even bij bepaald is, heeft u ongetwijfeld weer wat ontzag voor die goeie ouwe regenton gekregen. Toch moeten we hem ook niet al te hoog aanslaan, want het water dat er in komt, is niet meer wat het geweest is. Herinnert u zich nog het regenwater uit de put of de ton van uw grootmoeder? Verrukkelijk smaakte dat! Het had zo 'n lekker pittig smaakje, dat werkelijk met niets anders te vergelijken was. Helaas mag u dat regenwater niet meer drinken, zelfs niet gekookt. Ik heb daarover m'n licht eens opgestoken bij een dagblad, dat er een rubriekje voor vraaglustige lezers op na houdt. Ze lieten me weten, dat overal in Nederland de hogere luchtlagen vervuild zijn met gemene dingen zoals zwavel-verbindingen. Regent het, dan komt veel van die troep naar beneden en zit dus in het regenwater. Daar helpt geen lieve moedertje tegen, laat staan koken. In al m'n onschuld had ik van de eerste opgevangen litertjes - ik ben n.l. sinds kort ook een tonbezitter - een lekker potje thee gezet. Volkomen fout! Ook de lucht boven Uitgeest is vervuild. Het gaf me wel een flinke opdoffer. Ik had het eerlijk niet verwacht. Nu komt er nog bij — liet men mij weten - dat er in de dakgoten soms zieke vogels huizen en die besmetten dan ook het water. Dus nogmaals, drink het niet! Ik vind het wel typisch. Kwamen er vroeger geen zieke vogels voor,

onkruid te leiden, d.w.z. zo hier en daar uittrekken wat al te welig tiert en gunstige groeivoorwaarden scheppen voor plantjes, die er nog wat minnetjes bij staan. Ze zijn zelfs dreigen te gaan weer op de been te helpen, door b.v. de gazons niet zo vaak meer te maaien. (De Middelburgse wallen). Kijk en dat spreekt me meer aan dan zo'n spuitbus. Die nieuwe methode zal best een hoop studie en tijd kosten. Daar kun je heus niet van de ene op de andere dag mee beginnen. Maar het lijkt me wel 't overwegen waard. Tot slot wil ik nog melding maken van een goed kinderboek, dat over deze zaken gaat. Het heet: "Ken dode rups is een vlinder minder", door Jaap Willems. Uitgever Zomer en Keuning. Het is bedoeld voor kinderen van een jaar o' j' acht en kost f 4.90. Op eenvoudige wijze wordt verteld over de rijkdom van de natuur en waarom jong en oud daar zuinig op moei zijn.

of lapte men die wetenschap aan z'n laars? Hoe het zij, vanwege al die fabrieken is ons hemelwater toch niet meer te drinken. Heeft u nu de neiging, om woedend naar buiten te gaan en de regenpijp uit de ton te rukken? Blijf dan nog even zitten en vermors het water niet, want het is toch nog van belang. Als u b.v. in de tuin gewerkt hebt, krijgt u met regenwater uw handen het vlugst schoon zelfs zonder zeep. Voor alles wat met wassen en soppen te maken heeft, kunt u het regenwater gebruiken. En wilt u de moeite nemen om, als u een boven-vuller heeft uw wasmachine bij 't begin van regenwater te voorzien en ook uw laatste spoelwater niet uit de kraan maar uit de ton te laten komen, dan zal zowel uw wasmachine als uw wasgoed erg dankbaar zijn en langer meegaan. Waarschuwing! Doe bij deze handeling wel even de stekker uit het stopcontact. Denk nu niet champer: „ik zal me daar met emmers water gaan sjouwen! " 't Zijn toch immers puike gymnastieoefeningen? Goed voor uw hart. Zelf voel ik me al doende met dat water net een klein keuterboertje en daar heb ik dan zo m'n plezier in. Levensvreugde kan men soms peuren uit eenvoudige dingen. Gelukkig zijn we allemaal verschillend. De een heeft hier plezier in en de ander daar in. Ik wil u beslist niets opdringen. Dat water kostbaar is, wist u. Ik las trouwens afgelopen week in de krant, dat ze 't ons in de toekomst duur willen laten betalen en alle watermeters zullen nauwkeurig in de gaten worden gehouden. Vang dus eens een regendruppeltje en geef het de planten en was u en uw wereldje er mee schoon. Het kost niets en het spaart u zeep of wat er voor door gaat. Wat de planten zowel binnen als in de tuin betreft: ze zweren bij regenwater en halen hun neus op voor dat harde water uit de kraan. Er zitten toch nog veel goede dingen in dat hemelwater.

29 mei 1975

Uitgeest is zeer lieflijk gelegen in het Noord-Hollands landschap. Niemand zal dat ontkennen. Van welke kant je het ook benadert, het gaat altijd op. Dat is natuurlijk vooral te danken aan de twee ranke torenspitsen en de vijf molens die het dorp sieren. En hoe tegenstrijdig het moge klinken, het ontbreken van de gruwelijke steenblokken, die ze flats plegen te noemen, draagt ook z'n steentje bij. Laten we daarom niet ophouden, om de groep mensen die in't geweer zijn gekomen tegen de opmars van deze "steen"-puisten, erkentelijkheid te tonen. Ons dorp is rijkelijk voorzien van invalswegen, wat eigenlijk zeer uitzonderlijk is voor een oorspronkelijk lintdorp, 't is echt wat je noemt een overstap- of doorgangstation. Dat heeft natuurlijk z'n nadelen. Aan z'n zomen is het bepaald niet rustig te noemen.

Toch behoudt het ondanks alles z'n nette opgeruimde karakter, zonder stijf of burgerlijk te worden. Dat heeft Uitgeest te danken aan z'n bewoners, want deze zijn vaak zeer creatief. Ik heb al eerder een loflied gezongen op het inwendige en het uiterlijk van vele knusse pandjes. Het geheel ziet er zeer smakelijk uit en het is nergens wat je noemt een vieze troep. Je hoeft je voor kennissen en familie nooit te schamen. In tegendeel. Van welke kant ze ook binnenvallen, Uitgeest ligt er altijd bij als een plaatje. Wat het vinden van de weg betreft, is het voor vreemdelingen zelfs een zoekplaatje.

Het is mogelijk, dat niet iedereen is ingenomen met de melksuikerfabriek. Toch zal niemand kunnen beweren, dat

5 juni 1975

Emancipatie : voor veel mannen een hard "gelach". Nee, we zijn nog lang niet waar we wezen moeten, 't Was op zich zelf natuurlijk een hoopvol verschijnsel dat er op de Uitgeester emancipade ook aardig wat mannen vertegenwoordigd waren. Toch ging het niet helemaal zoals ik het persoonlijk graag had gezien. Naar mijn idee hadden die mannen best eens een avondje hun mond mogen houden.

Luisteren is ook een vak. Maar dat vak moeten de heren, en vooral de politieke heren nog leren. Maar ja, wat wil je ? Het sterke geslacht heeft het immers al eeuwen voor het zeggen gehad ?

Het jaar van de vrouw had veel beter het jaar van de emancipatie genoemd kunnen worden. Nu wordt er toch maar de draak mee gestoken. Zo van: die vrouwen moeten zo nodig. Ja en ergens knijpen die mannen 'em toch. Wordt het beroep "huisvrouw" zo langzamerhand niet onbetaalbaar ? Laten we echter niet vergeten, dat emancipatie niet zo iets betekent als stuivertje verwisselen, 't Is natuurlijk heel best, dat een man eens achter het stof en de afwas aan zit en waarom zou een vrouw niet buitenshuis een leuk beroep uitoefenen als de omstandigheden het toelaten ? Toch zijn ze daarom nog niet geëmancipeerd. Emancipatie omvat veel meer dan alleen het werk en het beroep. Er is een boekje verschenen, dat de titel draagt : "politiek in gezinsverpakking".

De schrijver Joris Bakker zegt daarin dat emancipatie voor mannen en vrouwen is die vastgeraakt zijn in zogenaamde vanzelfsprekendheden en dingen waaraan je

ze er niet keurig bijligt. Zolang ze niet verder uitbreidt - en dat schijnt er niet meer zo in te zitten, al is er dan toestemming voor verkregen zal het warempel nog wel gaan. Laat ons niet vergeten, dat de Melksuiker er al 75 jaar bijhoort en dat ze er toe heeft bijgedragen, om het algemeen welzijn te verhogen.

Toch heb ik een klein bezwaar tegen de huidige toestand. De melkwitte wolkjes, die vooral bij koud dampig weer uit de omringende slootjes opstijgen, kunnen met name bij avond voor het verkeer een verraderlijk gevaar vormen. Hopelijk kan daar zonder ingrijpende verbouwing iets aan gedaan worden. Uitgeest is toch al een recordhouder wat het aantal verkeersongelukken betreft. 't Is triest dat zo'n sfeervol dorp zo veel verkeersgevaarlijke plekjes kent. Terwijl er zo hier en daar, zonder dat het nu tonnen moet kosten, best iets verbeterd zou kunnen worden. Wat meer verlichting zou ons al een eind in de goede richting brengen. Komt u bijvoorbeeld bij avond van het station en wilt u zich via de Geesterweg huiswaarts spoeden, dat is het toch aan te raden om kalm aan te doen, wilt u niet met auto en al in het hertenkamp terecht komen. Om van erger nog maar te zwijgen. Is het niet te gek, dat je alleen aan een tegenligger kunt zien, hoe de weg loopt? 't Is bekend, dat die extra verlichting op bepaalde punten van de Geesterweg, zoals b.v. bij het station er in de toekomst zal komen. Maar wanneer? Zouden we echt moeten wachten op de algehele reconstructie van het stationsplein?

toch niets kunt doen.

Emancipatie : vrijmaking uit slavernij. Ik vraag me af, welk mooi woord de Belgen er voor hebben. Meermanswording misschien ? Hoe het zij, laten we hopen dat de maatschappij in de toekomst niet opgezadeld wordt met een stelletje betweterige manwijven.

Vrouwen die manlijk gaan doen, zijn nog oneindig ver van de emancipatie verwijderd. Zij geven met hun manier van doen, hun na-aperij te kennen, dat ze de wijze van doen van de man de enige juiste vinden.

Nemen we bijvoorbeeld de manier van vergaderen. Er zijn uitzonderingen, maar weet u wat doorgaans een mannenvergadering inhoudt ? Dat is een bijeenkomst, waar iedereen z'n zegje doet zonder op de tijd te letten, terwijl men aan het eind van de vergadering niet veel verder is dan bij het begin.

Toch gaat iedereen tevreden huiswaarts.

Helaas, thuisgekomen wordt die vreugde enigszins getemperd, omdat moeder de vrouw mokkig op horloge of klok zit te staren.

En dat vrouwen, is heus niet altijd nodig zolang manlief nog niet echt vergaderziek is geworden. Is het wel het geval, dan moet u er wat aan doen. Dan moet er worden gepraat. Er zal samen overlegd moeten worden, hoe de "vrije" tijd van de heer des huizes het beste besteed kan worden. Hij kan nu eenmaal niet de vrouw des huizes overal alleen voor op laten draaien. Dan zou hij een zeer slecht heer zijn.

10 juli 1975

Heerlijk die zomerse dagen. Geniet u ook zo ?

Een vereiste is natuurlijk wel, dat het nodige vocht niet ontbreekt. Gelukkig is de kraan geduldig en om frisdranken hoeven we ook niet verlegen te zitten.

Over de laatsten wil ik het nu niet hebben, maar toch kan ik niet laten om er op te wijzen dat er heel wat bocht onder dat vocht schuilt. Er gaat natuurlijk niets boven de zelfgemaakte sapjes en dranken. Maar kom, ik wil me niet laten verleiden, om daar verder op door te borduren. Voor de rest van vandaag wil ik alleen maar met water stoeien. Gelukkig dat het nog steeds kan. Hoewel dat aan het wonderbaarlijke grenst, als je bedenkt dat een gezin van 4 personen alleen al gemiddeld zo'n 200.000 liter zuiver drinkwater per jaar door de w.c. spoelt. Doodzonde, vindt u niet ?

Een stelletje idealisten in Amsterdam dacht daar ook zo over. Op welke manier ze het doen weet ik niet, maar in ieder geval laten ze hun badwater niet luchthartig weglopen. Ze gebruiken het voor het doorspoelproces. Verder stellen ze voor om in elk nieuw te bouwen huis een afvalwaterafvoer-systeem plus filter aan te brengen, dat automatisch het water in de spoelbak stort, 't Lijkt me een prima idee. Wat zijn we onze wereld toch grondig aan 't vervuilen door het roekeloos gebruiken van al dat schone water, 't Is niet m'n bedoeling om u narrig te maken. Integendeel. Het zou het aardigste zijn, als u er plezier in kreeg, om ook eens wat te bedenken teneinde te verhinderen dat het water met stromen in de goot verdwijnt. In de oorlog werd er nog al eens een fikse steen in de stortbak gedeponeerd, zodat er per keer minder water werd doorgetrokken. Een emmertje in de w.c. is ook een idee. Een plasje hoeft beslist niet met liters water doorgespoeld te worden. Bedenk bovendien, dat het water tappen u meer beweging geeft dan dat stomweg doortrekken. Al die gemakken zijn de pest voor uw gezondheid.

Wees er wel op bedacht, dat het doortrekken in de loop der jaren een automatische handeling is geworden. Het kan

duis voorkomen, dat u zeer milieubewust met een emmertje doende bent geweest en u bij het verlaten van numero honderd even zo vrolijk doortrekt.

Dan is er nog geen man overboord, want we hebben nog water. Maar 't geeft wel enorm veel voldoening, als we wat zuiniger met het water omspringen. Je doet wat voor de wereld en dus voor je medemens. Alle beetjes helpen.

Een emmer in de gootsteen kan er ook voor zorgen, dat u het water nog eens gebruikt. Het kan nog dienen voor de tuin, de w.c. of om de vloer te schrobben.

Toch moeten we nou ook weer niet al te benauwd zijn, om eens een keer de tuin te sproeien, vooral als er jonge plantjes in staan. Niemand heeft er wat aan, als de boel verdort. Zorg er echter wel voor, dat uw tuin flink vol met planten staat. In de eerste plaats kan er dan geen onkruid komen als u dat niet wenst en in de tweede plaats droogt de grond niet zo snel uit. Een plant die in de zon staat en geen schaduw aan z'n voeten krijgt van buurplantjes, heeft een niet te lessen dorst. Omdat ie 't zo warm heeft, zal hij niet alleen water verbruiken voor de aanvoer van bouwstoffen, maar hij zal heel wat verdampen om z'n temperatuur te doen dalen. Dus nogmaals, zorg dat uw tuin afgeladen vol staat, anders komen de hulptroepen, de wilde plantjes.

Wist u overigens dat de drang van onkruid om overal op te duiken waar niets staat in wezen een grote zegen is ? In de eerste plaats verschaffen ze ons zuurstof zoals alle planten doen, ze zorgen dat de grond niet uitdroogt, waardoor alle micro-organismen het zouden begeven en ze houden het regenwater vast, dat anders met meststoffen en al in de diepte zou verdwijnen.

Inderdaad, er valt hier in Nederland nog al eens een buitje. Maar laten we eerlijk wezen, behalve in vakantietijd kunnen we het best gebruiken. Bovendien zorgt het er voor, dat we niet bang hoeven te zijn dat we helemaal zonder water komen te zitten, al is het regenwater dan ook niet meer wat het geweest is.

29 augustus 1975

Bent u ook weer veilig teruggekeerd in de schoot van de Uitgeester familie ? Dan kan het lieve leven van elke dag weer beginnen. Toch wel fijn, dat je je eigen spulletjes weer bij de hand hebt, vindt u ook niet ?

't Is lekker, om er een tijdje tussen uit te zijn, maar je moet je ondertussen wel altijd met het één of ander behelpen.

Waar zat u met die hitte? Degenen die in het Uitgeesterse vertoefden, hadden het nog zo slecht niet dunkt me. Het Uitgeestermeer zorgt altijd wel voor enige verkoeling. Of had u daar niet aan gedacht ?

't Is me wel opgevallen, dat je zelden Uitgeesters op Dorregeest ziet recreëren. Wat je ver haalt is lekker, zegt men, maar vergeet niet, dat je vaak naast de deur ook je hart op kunt halen. Er wordt tegenwoordig toch wat afgereisd. Om te beginnen woont vrijwel iedereen buiten de plaats waar hij werkt. Dat schijnt bittere noodzaak te

zijn. Zo vindt er elke morgen en iedere namiddag een soort boompje verwisselen per auto plaats. Maar waarom in het weekend ook nog in je auto jakkeren, om te voelen hoe elders het zonnetje schijnt ? Denk evenwel niet, dat ik tegen vakantie ben. In tegendeel. Vakantie moet er zijn. Dat is een verrukkelijke instelling, 't Is alleen wel bedroevend, dat er in deze tijd nog steeds mensen zijn, die zich die weelde niet kunnen veroorloven. Zorgeloos zwerven is nieuwe krachten werven.

Zelf heb ik met een bootje eindeloos gezwalkt op de Hollandse rivieren en kanalen. Zon, wind, water en een snelheid van ± 8 km per uur. M'n liefje wat wil je nog meer ? Nou ja, 't is natuurlijk niet enkel goud wat er blinkt.

Zo nu en dan dient het voorhoofd wel eens gefronst te worden. Want mensen, wat is het water soms smerig. Neem nou IJsselstein. Al die fabrieken en fabriekjes daar

hebben van die stiekeme gootjes naar het water toe lopen. Alle vuiligheid sijpelt daar zo de Hollandse IJssel in. Ja en de plaatsjes wat verder op, zoals Montfoort en Oudewater zien dat dan allemaal langs hun oevers stromen. Zo ogenschijnlijk lijden die stadjes daar niet onder, 't Ziet er allemaal nog heerlijk ouderwets uit. In Oudewater hebben ze zelfs nog ooievaars. En elk jaar komen ze trouw weerom. Tot de kikkers door 't vuil ophouden met kwaken. Overigens snijdt ook in Oudewater, evenals in Uitgeest, een verkeersweg oud en nieuw vaneen. Als ik me niet vergis, is de snee in Oudewater zelfs nog dieper. Dus Koogbewoners, troost U. 't Kan altijd nog erger, 't Kan natuurlijk ook beter, zoals in Montfoort. Daar hebben ze niet te kampen met een weg. Oud en nieuw vloeit

18 september 1975

Er vaart een man op het meer. Hij is de enige. Verder is er geen menselijk wezen te bekennen. "Hoe is het mogelijk, dat meer ligt daar voor mij alleen", denkt de man. Wat ontzettend aardig van die Uitgeesters, dat ze me hier zo maar toelaten, terwijl ze zelf zijn weggegaan. En dat ik mag genieten van die ruimte, die rust. Of ze een loper voor me hebben uitgelegd. De loper van de weldadige stilte! Wie ben ik, dat ik dit gebied mag binnengaan? Hij zucht er van en raadpleegt z'n horloge. Acht uur. Toch niets bijzonders. Of zou er weer oorlog zijn? Nee, dat is onmogelijk. Hij heeft dan wel in geen dagen een krant gezien en een oorlog verloopt vandaag de dag heel vreemd, maar zo geruisloos gaat dat nu ook weer niet. Hij kijkt om zich heen en ademt diep. Al z'n zintuigen vertellen het hem: vrede, hier heerst vrede. Kijk nou die zon. Ze schijnt niet meer zo fel. Ze heeft al rode bloesjes van de slaap. Maar ze is er nog en speelt genoeglijk met de kabbelende golfjes. Geweldig! Zo iets is door geen schilder te vangen. Waarom moet iedereen behalve hij verstoken blijven van dat schoons? Wat heeft de mensen toch naar huis gedreven? Nog even blijft de man stil genieten. Dan verandert hij van koers en pakt een knipsel uit een zijvakje van de boot. Hij vliegt met z'n ogen over de regels en zegt dan half hardop: "Juist, hier staat het". "We zijn er zeer trots op, te kunnen vermelden, dat de gelegenheid bestaat, om in ons schilderachtig gelegen binnenhaventje aan te leggen. Nog niet zo lang geleden zijn de oevers van houten beschoeiingen voorzien, terwijl rondom de kade grasstroken zijn aangelegd. U kunt uw vaartuig hier met een gerust hart enkele uren achterlaten, zodat u op uw gemak het eeuwenoude dorpje kunt bezichtigen en(of) uw voedselvoorraden kunt aanvullen. Vanwege de beperkte ruimte kan helaas niet worden

2 oktober 1975

Je houdt het niet voor mogelijk, maar op een mooie vrijdagse septembermorgen zit je aan de radioknop te draaien, haast tegen beter weten in hopen iets aardigs te horen en zie daar... plots klinker er Uitgeester stemmen in je kamer. Even denk je dat je beduvelde wordt en je kijkt om je heen, want de elektronische vindingrijkheid staat

geleidelijk in elkaar over. 't Vormt duidelijk één geheel. Echt een leuk plaatsje. Zo ogenschijnlijk lijkt alles daar dus pais en vree. Maar wie weet welk heet hangijzer daar de gemoederen in beweging houdt. Hoe het zij, ik had best nog wat langer rond willen neuzen in al die lieflijke steden. Maar toen ik de twee Uitgeester kerktorens op zag doemen, was ik toch ook weer dik tevree. Na al die aardige romantische oevertjes werkt die wijde watervlakte van het Uitgeestermeer trouwens verrassend verruimend. Als je ver kunt kijken, kun je ook gemakkelijker de blik naar binnen richten en dat is zo nu en dan wel eens nodig. We hebben weer een jaar werken voor de boeg. Hoe pakken we het aan ?

toegestaan, dat u hier blijft overnachten, maar daar voor kunt u terecht bij de diverse jachthavens, die Uitgeest rijk is". Bedachtzaam vouwt hij het papier op en steekt het in z'n binnenzak, vervolgens pakt hij de waterkaart, teneinde zich te oriënteren. "Daar achter die brug zal het ergens zijn. Jammer toch, zo 'n verkeersweg bij het water. Hoor die auto's nou eens razen. 't Spijt me niks, dat ik hier niet kan overnachten. Maar wat ziet m'n oog? Verboden te meren, privé, verboden zich op het gras te bevinden. Vreemde zaak! O, maar wacht eens, ik zit verkeerd. Hier heb je het sluisje. Ik zal de volgende inham moeten hebben. Ik ben zeer benieuwd. Iets waar je maar even van mag proeven, moet wel allerverrukkelijkst zijn. Na deze bocht zal ik het dus mogen aanschouwen. Ach, dat valt tegen! Vol! Of zie ik nog een gaatje? Ja, zo waar. Het zal moeite kosten, maar met een beetje geschipper zal het waarachtig wel gaan. Eindelijk ligt hij en stapt aan wal. Maar daar blijft hij niet lang. Hij is volkomen gedesilluseerd. Er is best wat van het haventje te maken en misschien zullen er ook wel plannen in die richting zijn, vandaar wellicht dat knipsel, maar er is vooralsnog niets gepresteerd. En je zou hier niet langer mogen liggen dan enkele uren? De meeste schuiten lijken hier wel vastgeroest! Wat een ordeloze bende! Beslist geen plaats, om met je bootje lekker te liggen genieten. Vastberaden gooit hij de touwen los, duwt z'n boot af en springt aan boord. Gelukkig doet de kalmerende invloed van het meer z'n verontwaardiging spoedig verdwijnen en een half uur later vindt hij naar z'n volle tevredenheid een goed onderkomen aan de gastensteiger van de jachthaven Zwaansmeerpolder.

tegenwoordig voor niets, maar alras dringt het tot je door: dit is een heuse uitzending. Vertederd en tevens trots op je mededorpsgenoten hang je een en al oor aan het toestel. Het meeste wist je al. Ja zeker, die jongelui zijn in hun vakantie naar de binnenlanden van Frankrijk getogen, om daar een vervallen kerkje met inbegrip van de pastoor en de pastorie op te lappen en bij te spijkeren.

De pastoor zou zich dus nu als het goed is, dagelijks kunnen verlustigen in de aanblik van z'n herboren omgeving -niets-van-dat-al. De man past niet meer in het systeem en zal worden opgepakt, om hem vervolgens in een Parijs bejaardentehuis te laten zakken. De bureaucratie dringt dus zelfs door tot het land dat God haast vergat. Begrijpelijk, dat de Uitgeester jongelui zich even beduusd zaten af te vragen: is alles nu voor niets geweest? Maar een Uitgeester zal een Uitgeester niet zijn, als hij dat er zo maar bij laat zitten. Ze zijn al weer in actie. Als je deze verhalen over jongelui uit je dorp hoort, vergeet je even, dat je je soms geel en groen aan ze ergert. Door hun toedoen b.v. heb ik er de laatste tijd zelden zin in, een muziekje aan te zetten. Ik wordt overvoerd met muziek, die de jeugd naar mijn smaak veel te kwistig om zich heen strooit. De muziek moet niet alleen knoerdhard, zodat de belendende burenmuren meedreunen, maar de ramen moeten ook nog wagenwijd open, zodat zelfs de vogels gedwongen worden een eindje verder op te gaan zitten tierelieren, omdat ze anders van de wijs raken. Je zou bang worden voor een zonnige dag: In je tuin zitten is er niet meer bij. Dat hels spektakel jaagt je wel naar binnen. 't Is vooral een kruis, als er ook nog bij je in de buurt gebouwd wordt. Een huis

9 oktober 1975

De man die onlangs zo lyrisch werd van het meer, is nog steeds in ons midden. Hij raakt niet uitgekeken op de Uitgeester contreien en voelt zich oprecht in z'n knollentuin. Nou had hij het overigens die eerste nacht niet best. De wind was naar het noorden gedraaid en ging geducht te keer. 't Gevolg was, dat fikse golven van uit het meer de haven binnen rolden en tegen z'n bootje beukten. Op zijn beurt gaf dat bootje weer flinke opoffers tegen de steiger, zodat de door hem zo geliefde stilte ver te zoeken was. Bovendien lieten de masten en touwen van de omliggende boten zich vrijelijk bespelen door de wind. Het was een gegier en een gehuil, of hij in een afschuwelijk lugubere film was verzeild geraakt. Maar nu is het leed geleden. De nacht is voorbij en de wind is weer gaan liggen. Trouwens, onze vreemdeling is geen kniesoor. Zijn devies is : "een mens kan niet alles hebben". Hij denkt er dan ook niet over, een ander plaatsje te zoeken, want ach, dat prachtige uitzicht! Urenlang kan hij naar die watervlakte kijken! Hij scharrelt wat bij z'n bootje rond, inspecteert de touwen, hangt er nog een bolder bij, er onderwijl zorg voor dragend, dat de inwendige mens ook niets te kort komt en dan is het zo waar al vier uur in de middag geworden, 't Begint nu tijd te worden, dat hij eens poolshoogte in het dorp gaat nemen. De weg er heen lokt hem wel aan, lekker landelijk! Ze zijn er wel wat van plan, gezien het zand aan weerskanten. Hopelijk maken ze de weg niet te breed. Alleen autojakkeraars zijn daar mee gediend. Hoort hij daar echt kikkers kwaken? Zo waar! En het loeien van de koeien doet hem ook goed. Wat zouden die

bouwen gaat nu eenmaal niet geruisloos. Toch vraag je je wel eens af, of alles nu werkelijk zo luidruchtig moet. Zouden ze daar nu zelf geen last van hebben? Blijkbaar niet. Anders zouden ze er nog niet eens wat herrie uit een kastje boven op gooien. Je zou haast gaan denken, dat vandaag de dag de bouwvakker (en nog meer goede vaklui) met portable en al wordt geboren, zodat ze niet beter weten. Het zou fijn zijn, als alle huizen die in Uitgeest nodig zijn, nog eens gebouwd worden, maar zou dat nu niet eens zonder radio's kunnen? En al die jongelui en soms ook ouderen met hun wijd-open-ramen en die geweldige installaties, waar ze begrijpelijkerwijs trots op zijn, zouden die zich niet eens wat socialer kunnen gedragen? Want er zijn ook mensen, die, al klinkt het wat vreemd, zo van stilte kunnen genieten. En waar kun je die nog anders zoeken dan in een dorp? In veel huizen en straten wordt er om de lieve vrede wel niet veel gezegd van die overdadige muziek. Maar is zo'n vrede eigenlijk wel lief, als ze loopt te tandenknarsen. Dat is toch gewapende vrede, als je met een paar denkbeeldige bakstenen in je hand loopt, om dat lawaai stuk te gooien? Ik zou zo iets niet zeggen en vragen voor me zelf en vele anderen, als ik niet wist dat de jeugd van vandaag best wat voor je over heeft. Het project in Frankrijk is daar een bewijs van. Daarom houden we maar moed. Laten we blijven hopen op wat meer stilte in Uitgeest.

beesten nou roepen? Hij blijft even staan. Ze verwaardigen hem met geen blik. Hé, dat is vreemd! Zijn koeien niet uitermate nieuwsgierig? Hij gaat verder en vergeet de koebeesten. Kijk, daar nadert een boer met een karretje. Er staat één melkbus op. De boer knikt vriendelijk en zegt: "ze ziene me al aankomme". Eerst begrijpt de vreemdeling hem niet en zegt wat verlegen goedendag. Maar als de boer gepasseerd is, begint hij opeens breeduit te glimlachen. De koeien! De boer doelde op de koeien! Zo gaat dat hier nog. De boer kent z'n beesten en de beesten kennen de boer. Hij maakt van gekkigheid een sprongetje. Hij zou nog veel meer willen doen. Jodelen of vliegen als hij het kon. Och en dan hebben ze hier ook nog een molen. Het kan niet op! Pas gerestaureerd zo te zien. Daar doen ze hier dus wat aan. "Die mag er wezen hè?" hoort hij een stem naast zich. "Dat is zeker, zijn ze er nog mee bezig?" "Dat is te zeggen, op 't ogenblik niet. Hij draait al wel, maar hij werkt nog niet." "Dat moet er zeker ook nog aan te pas komen?" vraagt de vreemdeling, wijzend op een groot soort wiel. "Die onderbonkelaar? Ja, dat zal wel. Weet u, dat het ding weg is geweest? Zo maar weg? Niemand wist waar het ding was. En als u dan weet, dat ie 900 kilo weegt. Dat neem je toch niet zo maar onder je arm? Ja en op een goeie dag stond ie er weer. Een compleet raadsel meneer. Er gebeuren hier soms vreemde dingen. Daar kan een mens met z'n verstand niet bij. Weet u dat we hier ook nog een stervende zwaan hebben? "O ja, sinds wanneer?" "Dat is al jaren aan de gang. Ja, dat is een treurige

geschiedenis meneer. Een lange lijdensweg. Dat komt, wat die zwaan betreft, kunnen ze 't hier maar niet eens worden met elkaar. Er zijn mensen, die van mening zijn, dat je die zwaan best nog op kan kalefateren en dat het dan een sieraad voor Uitgeest zal worden. Verder zijn er lieden, die beweren, dat de zwaan op z'n laatste benen loopt en dat er geen redden meer aan is en dat je de boel maar beter op kunt ruimen. En dan is er helaas

16 oktober 1975

Soms kan een mens voor een bepaald iets stad en land aflopen, om het dan pardoes in je eigen dorp tegen te komen. Dat overkwam me laatst met een boekje van de schrijfster Joanne Bylsma-Vriens.

Ik had al eens eerder iets van haar gelezen: "40+ beleefd aanbevolen", een bijzonder boekje. Al lezende voel je je met de bladzijde fitter en jonger worden. Toen ik dan ook vernam, dat ze nog een boekje op haar naam had staan, n.l. "Een kruidig en eigenwijs boekje", dacht ik hebbertig: "dat moet en zal m'n eigendom worden".

Ik keek eens hier en snuffelde eens daar nergens! Eindelijk zou ik het dan toch maar bij Schuyt bestellen. Wie schetst m'n verbazing, toen ik het daar zo maar doodgemoedereerd in de rij zag staan? Het stond zij aan zij met andere "gezondheidsboeken", want daar gaat het over, over gezond leven en goed maar niet te veel eten. Misschien klinkt het boekje zo hier en daar inderdaad wat eigenwijs; maar het is gezellig beschreven en van harte gemeend. Zoals b.v.: "Vrije tijd. Wat een eindeloos genot! Maar geen genot blijft, als het eindeloos gaat duren. We weten dat we leven, levend in een welvaartsstaat tevreden horen te zijn; maar nooit eerder is het onbehagen bij een brede laag van de bevolking zo groot geweest. Voor een deel komt dat, omdat een mens niets meer hoeft te maken en we daardoor de vreugde van het maken verloren hebben." Zo staat het boekje vol goede

23 oktober 1975

De vreemdeling maakt zich gereed, het dorp Uitgeest nader te gaan verkennen. Hij begint er plezier in te krijgen, 't Is beslist een dorp naar z'n hart. En de mensen lijken ook aardig. Al wonen ze dan in 't noorden, stug zijn ze allesbehalve. Hij steekt nogmaals z'n hand op teneinde hiermee kenbaar te maken, dat hij de man bij de molen zeer erkentelijk is voor z'n praatje. Maar deze blijkt nog meer op z'n hart te hebben. Hij schuifelt gemoedelijk naderbij en vraagt: "meneer, als ik zo vrij mag zijn, bent u geïnteresseerd in molens, is het een hobby van u?"

"Nou, een hobby niet direct, maar het zou het wel eens kunnen worden. In wezen is elke molen een fabriek, een werkplaats. Desondanks zijn ze stuk voor stuk een lust voor het oog. Moet je daar nu zo'n molen zien staan? Is het niet een plaatje? Met een fabriek is dat zelden het geval. Meestal ontsieren ze de omgevingen. Bovendien maken ze er vaak een stinkboel van en een vieze bende. Molens zowel als fabrieken maken voor hun bedrijf gebruik van de elementen water of lucht. De fabrieken hebben ze nodig voor het lozen van hun vuil, al zoeken ze tegenwoordig gelukkig naar andere wegen. En wat doen molens? Die maken op ingenieuze wijze gebruik van de krachten, die in de elementen schuilen. En 't plezierige daar van is: de lucht blijft zuivere lucht.

ook nog een groep, die de zwaan voor een lelijk eendje aan ziet. Ik wou, dat ik de mensen de ogen kon openen meneer, maar het is me tot op heden niet gelukt." De vreemdeling denkt: "Uitgeest is beslist een boeiend dorp. Ik zal in de komende dagen daar op m'n gemak eens kennis van nemen." Tegen de man zegt hij: "Ik zou de moed maar niet verliezen. Tot ziens."

raadgevingen en eenvoudige maar gezonde recepten, waarvan ik er één voor u overschrijf:

bloemkool-bananensalade :

200 gr bloemkool, 1 banaan, sap van één citroen, 1 eetl. krenten, 4 eetl. room, wat kruidenzout (herbamare). De bloemkool en de banaan in kleine stukjes snijden en vlug mengen met het citroensap; de gewassen krenten door de stijfgeslagen room doen en voorzichtig door de groente mengen; op het laatst zout er over.

Het boekje gaat uiteraard ook over kruiden. Niet alleen de kruiden die we zo langzamerhand al wat hebben leren kennen zoals bieslook, basilicum, marjoraan enz. maar ook paardebloem, herderstasje en weegbree. Ook wijst ze met nadruk op de reformartikelen. Inderdaad, ze zijn in vele gevallen iets duurder, maar vaak ook voedzamer en bovendien kan het er na een gratis paardebloemslaatje wel weer af. Gelukkig kunnen we de reformartikelen sinds kort ook in ons dorp verkrijgen en wel bij drogisterij Balster. Wat niet in voorraad is, kan worden besteld. u kunt er terecht voor onbespoten volkorenmeel, gierst, gerst, haven/lokken, plantaardige extractkorrels (zeer voordelig in gebruik is mijn ervaring), kruidenthee, sesamzaad, tarwekiemen en wat niet al.

Beide bovengenoemde boekjes kosten f14,90 per stuk en zijn gedrukt bij Uitgeverij Helmond te Helmond. Misschien iets voor de Sint?

Men maakt alleen gebruik van de windkracht en als er water mee gemoeid is, wordt dat er ook niet slechter van".

De man trekt bedachtzaam aan z'n pijpje, en zegt: "Ja, ja, dat zijn mooie woorden die u daar zegt. Maar van molens alleen kan de mens van deze tijd niet meer leven. Wij hebben hier in het dorp ook een paar fabrieken. De een is wat groter dan de ander en ik zou liegen als ik zei, dat ik daar niet blij mee ben. Ze hebben heel wat Uitgeesters aan een stuk brood geholpen. Evengoed ben ik het met u eens, dat molens prachtige bouwsels zijn. Ware kunstwerken en nog nuttig bovendien. We hebben er hier vijf in Uitgeest. Ja, daar kijkt u van op. Ons dorp is klein, maar het heeft zogezegd uitgestrekte landerijen en daar stonden eens welgeteld 28 molens te draaien. Daar is indertijd zeer lichtzinnig mee omgesprongen. Iemand uit een naburig dorp zei eens tegen me: "Weet je wat jullie zijn? Jullie zijn wiekendieven." Vertelt u dat maar niet verder, want als je eenmaal een bijnaam hebt, raak je hem nooit meer kwijt, 't Is niet helemaal onverdiend, maar we zijn ons leven aan het beteren. De laatste tijd krijgen onze molens rijkelijk de aandacht. Nog niet zo lang geleden is de molen De Kat afgebrand. Ja, daar is ook weer zo'n mooi verhaal aan verbonden, maar laat ik geen oude koeien uit de sloot halen. In die tijd is de Stichting Uitgeester

Molens in 't leven geroepen. En u kunt het geloven of niet meneer, maar dankzij die stichting is De Kat weer herrezen. Die mensen hebben enorm veel werk verzet. Niets was hen te veel. Daar waren natuurlijk een hoop centjes mee gemoeid, maar bovendien hebben enkele van deze mensen het diploma molenaar gehaald. In hun vrije tijd gaan ze naar De Kat om hem te bedienen. Dan zetten ze de motor stil en doen de wiken het werk. Geweldig hè? Verder kan ik helaas niet zo veel over de

30 oktober 1975

Mensen die beweren, dat het voor sommige Uitgeester winkeliers steeds moeilijker wordt, het hoofd boven water te houden, slaan naar alle waarschijnlijkheid de plank niet ver mis.

Het is natuurlijk geweldig, als er in ons dorp van alles te koop is. Eén grote winkel van Sinkel als het ware. Dat is prachtig, dat houdt de mensen met hun boodschappentas in het dorp. Maar nu begint zich zo langzamerhand het probleem voor te doen, dat er van een bepaald soort winkels toch wat al te veel gaat komen. En zou het niet beroerd zijn, als één van hen daardoor op den duur geen droge boterham meer kan verdienen?

U heeft het misschien al begrepen en laat ik daarom maar man en paard noemen, ik doel op de nieuwe slager, die zich hier eerdaags gaat vestigen, 't Lijkt erop dat ik van 't begin af aan deze zaak zal trachten weg te kijken en toch doe ik het niet en in plaats daarvan roep ik deze nieuwe Uitgeester zakenmensen een hartelijk welkom toe. Ik weet dat veel van onze dorpsgenoten toch al gewend waren zo één keer in de week een winkel van Jan de Boer aan te doen. Ze hoeven dus nu niet meer het dorp uit en dat spaart benzine, houdt de lucht iets schoner enz.

Misschien ziet het er daarom voor de andere slagerijen nog niet eens zo erg slecht uit, want ze moesten deze klandizie toch al missen. Maar ja, je krijgt evengoed de overlopers, al wil ik daar geen kwaad woord over zeggen. Ik weet trouwens van mezelf, dat ik er beslist ook wel eens m'n neus zal laten zien. Helemaal overstappen doe ik niet zo gauw. In zo 'n klein dorp als het onze worden de winkeliers toch zo langzamerhand een soort kennissen van je? Over het algemeen haal ik bij de één dit en bij de ander dat en houdt daarbij zeer secuur de reclames in het oog. Ja en dan hebben we ook nog de vegetariërs.

Deze mensen raken het vlees nog niet met een vinger aan, laat staan, dat ze in een slagerswinkel komen. De vegetarisch levende mensheid onthoudt zich uit principe van vlees. Als ik goed ben ingelicht, bestaan er

molens vertellen. Ik ben maar een leek op dat gebied. Ik zal u het adres van de stichting geven. Heeft u soms potlood en papier?"

Even later stapt de vreemdeling welgemoed richting dorp, met op de achterkant van z'n boodschappen-briefje enkele adressen van mensen, die hem zeker niet met enkele woorden bij de voordeur zullen afschepen. Als die lui eenmaal over hun molens beginnen...!

twee groepen. Er is een groep, die geen vlees eet, omdat ze tegen het doden van dieren zijn. Ik kan daar best inkomen. Ik zal ze dan ook beslist niet uitlachen. Mensen, die met plezier inde bio-industrie werkzaam zijn, vormen voor mij een groter raadsel.

Een andere groep mensen is tegen het vlees eten, omdat het zoveel graan kost. En dat graan hebben de hongerende landen dringend nodig, maar wij geven het liever aan de beesten, zodat we ons lapje vlees niet hoeven te missen. In West-Europa wordt b.v. voor menselijke consumptie plm. 22 miljoen ton graan verbouwd en ter wille van het vee 46 miljoen ton. Toen ik dat las, zat ik toch even raar te kijken. Sindsdien eet ik niet meer elke dag vlees. 't Is typisch, er bestaan heden ten dage kookboeken, die als het ware smijten met het vlees en dan kom je tegenwoordig ook al eens kookboeken tegen, waarin zelfs geen hapje vlees te bespeuren valt. De kans bestaat, dat u bij u zelf denkt: wat een arme tobbers. Wat zullen die aan een vreselijk eiwittekort lijden. Maar dan vergist u zich. Er zijn n.l. zoveel stoffen, die een behoorlijke hoeveelheid eiwit bevatten!

In de eerste plaats zijn daar natuurlijk de zuivelproducten. Maar wist u dat de graansoorten zoals tarwe, boekweit, rijst enz. zo'n 10 procent eiwit bevatten en peulvruchten zo'n 20 procent? En wat dacht u nu van ons onvolprezen vlees? Helaas, hierin zit slechts zo'n 30 procent.

Er is een aardig boekje verschenen, berstensvol verrukkelijke (en goedkope) vleesloze recepten. Het draagt de titel: "Eten van moeder aarde" uitgegeven door Elsevier en bewerkt en vertaald door Jo Fiedeldij Dop-Phaff, de vrouw van de bekende kinderarts. Nogmaals, deze recepten zijn niet te versmaden, maar even zo goed is het bij ons smullen geblazen, als er vlees op tafel komt. Ja, u heeft gelijk, op deze wijze, willen we kool en de geit sparen. We houden er vleesloze dagen op na, omwille van die hongerige massa in de derde wereld. Andere dagen hebben we vlees, omdat we het lekker vinden en bovendien slagers moeten ook leven.

8 november 1975

Wat verandert de wereld tegenwoordig toch snel! Zo denk je aan de rand te staan van het aardgasloze tijdperk, of er wordt weer een reuzen-gasbel ontdekt. De ene week kom je op de proppen met een probleem waar al jaren over gediscussieerd wordt n.l. de verspillende vleesproductie, of de week daarop kun je melden dat de kansen lijken te keren. Want wat is het geval? Een boer in Californië is er in geslaagd door kruising een nieuw type rund uit te vinden, dat beslist niet gulzig genoemd mag worden en desondanks in tien maanden tijd een slachtgewicht heeft bereikt van 450 kilo. De bedoeling is, dat deze Beefalo (een kruising tussen bizons en koeienrassen) ook op de Europese weiden komt grazen. Bijvoeding met granen is niet nodig. Het beest heeft genoeg aan wat het op het open veld vindt. Och, het doet me daarom al zo'n deugd, dat het dier in z'n korte leventje niet opgesloten wordt in een hokje zoals de kistkalveren. Veel beesten hebben het op onze wereld niet best. Misschien denkt u dat ik opgevoed ben met een overdreven liefde voor dieren. Het tegenovergestelde is eerder waar om de eenvoudige reden, dat m'n moeder doodsbenuwd was voor alles wat beest heette. Ik herinner me nog levendig de dag, dat we een emmer flinke grote krabben hadden gevangen. In afwachting op de komst van m'n vader, die een liefhebber van krabben was, zetten we de emmer in de keuken. Helaas kwam m'n moeder het eerst thuis en werd begroet door een optocht krabben, die al gevorderd was tot halverwege de gang. Gillend vloog ze de huiskamer in. Tegen zoveel angst konden we niet argumenteren. Spijtig paktten we de hele beestenboel op en lieten het spul bij de zee weer los. Nee, voor krabben was ik niet bang, maar o wee, als er een hond in aantocht was. Dan maakte ik dat ik wegkwam, of

20 november 1975

Vorige week leek Uitgeest even een dorp uit een sprookje. Dat was op dinsdagavond om een uur of zeven. Omstreeks die tijd liep ik over de Geesterweg, die er zo dromerig en stil bij lag, of hij nog nooit door autobanden was aangeraakt. 't Was helder weer, wat fris, maar toch niet onbehaaglijk. Ja, net een sprookje. Zo hier en daar zag je gekleurde lichtjes gaan en van overal kwamen er liedjes aanwaaien. Liedjes uit de Koog en liedjes uit het oude dorp. Zo had je je als kind voorgesteld, dat kabouters aan de slag gingen. In lange rijen, vrolijk zingend en voorzien van fleurige lichtjes. Is het niet een leuke traditie, het feest van Sint Maarten? Allereerst hebben de kinderen natuurlijk voorpret door het maken van een lampion of het kopen ervan. Maken is natuurlijk het leukst en zo maar kopen het makkelijkst. Jammer, dat de kinderen tegenwoordig zo weinig bezig zijn. Ook wat het buiten spelen betreft is er echt de klad in gekomen. Waar zijn al die oude spelletjes gebleven? En is er iets heerlijker dan buiten spelen? Laten we hopen, dat het allemaal weer terug komt. In ieder geval worden er dit jaar enorm veel spellen verkocht. De mensen worden televisie-moe. Gelukkig! Laten we wel wezen, de televisie is een machtige uitvinding en soms is het heerlijk om ontspannen van televisie te genieten, maar avond aan avond je al die beelden te laten dicteren is afschuwelijk. De mensheid raakt er langzamerhand door versuft en het

ik sprong radeloos op de rug van vriend of vriendin. Ook poezen hadden m'n sympathie niet met hun enge gesluip. Gelukkig is die angst al lang verleden tijd en is omgeslagen in liefde.

Wat me vooral zo ontroert in een dier, is het volkomen ter goeder trouw zijn, al begrijpen ze een heleboel dingen niet en al zijn wij mensen ook niet vaak te vertrouwen. En de manier waarop dieren ziek zijn of lijden, gaat je door merg en been. Juist omdat ze vrijwel nooit klagen, maar stil in een hoekje gaan liggen. Ik kan er heel goed inkomen, dat veel mensen zich een huisdier aanschaffen. Ik heb er zelf ook één, zo'n stille sluiper. Toch blijft het zaak, dat wij houders van huisdieren er op toe zien, dat we anderen door onze troeteldieren geen last bezorgen.

Laatst zei iemand tegen me: ".Is het je niet opgevallen dat het op de Middelweg hoe langer hoe meer een troep begint te worden"? Ik dacht onmiddellijk aan het daar voortrazende verkeer en reageerde met: „Ja, het is daar altijd uitkijken geblazen. Voor je het weet lig je er onder." M'n kennis barstte in lachen uit en zei: „Ik bedoel de hondjes. Zouden er tegenwoordig geen fatsoenlijke hondjes meer zijn? Je kunt geen stap verzetten, of je trapt in een hondenhoop." Ik begreep toen, dat het gevaar van het verkeer op de weg heden ten dage begeleid wordt met slijpgevaar op het trottoir. En dat, terwijl kapper Glorie al jaren een mooi bordje voor z'n raam heeft staan, waarop hij de bazen van de hond wijst op de goot. Daar kunnen ze terecht en dat is een kleine moeite.

Alle winkels aan de Middelweg krijgen graag klanten, maar als deze binnen komen glijden vergezeld van vieze klodders en onwelriekende geuren, wordt hun vriendelijkheid wel erg op de proef gesteld.

doodt alle creativiteit. Ook de kinderen ondervinden daarvan de terugslag. Dat was dit jaar duidelijk te merken aan de lampionnetjes. Er waren wel kinderen, die een zelf gewrocht product bij zich hadden, maar meestal leken die in serie gemaakt oftewel op scholen of op clubs. Natuurlijk is het evengoed nog erg leuk, maar de fantasie van de kinderen was dit keer nauwelijks tot leven gekomen, wel het voorbeeld van de juf.

Misschien is het een idee, om volgend jaar tegen Sint Maarten iemand een artikeltje te laten schrijven over lampionnetjes maken met summieri aanwijzing over de versiering, want dat laatste kunnen de kinderen best zelf verzinnen. Waarschijnlijk weet „De Kuil" hier wel raad op. U weet toch, dat „De Kuil" een onderkomen biedt aan een ieder, die zich in scheppende werkzaamheid wil vermeien? De roep van de kundigheid van deze mensen gaat zelfs uit tot in de naburige dorpen, waar men met lede ogen aanziet, dat er in Uitgeest op dat gebied meer gaande dan in hun eigen contreien. Er is een algemene drang naar ludiek bezig zijn en veel dingen uit de goede oude tijd komen weer terug, zoals zelf jam maken, spinnen, breien, enz. Laten we de moed maar niet verliezen. Waren er dit jaar slechts enkele unieke lampionnetjes, waaraan kinderen zowel als ouders bar veel plezier beleefden, volgend jaar zijn dat er vast veel meer.

4 december 1975

Al ligt er nog veel werk te wachten
toch is Sint vaak met z'n gedachten
in dat goede lieflijke dorp Uitgeest
vanwege dat sprookjesachtige feest,
dat ter zijner ere werd gegeven
door de O.V.U., een loffelijk streven.
Ook het meer was een verademing
vergeleken bij dat woelige ding
genaamd Biskaje, u weet wel die golf,
waar het water kan huilen
als een woedende wolf,
maar het meest was de Sint toch in z'n sas
met het gezellige stapvoets gaan in de pas
op de maat van de klanken der Harmonie,
want dit gezelschap is wis en drie
één der beste orkesten van Nederland
en Sint is heel erg op muziek gebrand.
Toen hij dan ook hoorde van 't concert,
dat zaterdag gegeven werd,
spitste hij prompt zijn bisschoppelijke oren
en werd terstond een plan geboren
om deze avond te gaan genieten
zonder pakjes en zonder Pieten.
Hij was er eenvoudig, incognito
al vond z'n lijfwacht dat maar zo zo.
Ach, wat deed het hem een deugd!
Z'n oude hart was zeer verheugd.
Hij was gewoon in de wolken
over 't gemak van het vertolken
der ingewikkeldste harmonisaties
van musici van allerlei naties
en bij Spaanse muziek van ene Vlak
moest hij even meedoen met z'n hak.

11 december 1975

Hoewel we midden in de feestdrukte voor de verjaardag van het Kind zitten, wil ik het dit keer toch met u over de bejaarden hebben. Het wordt dus geen kerstverhaal, zoals te doen gebruikelijk is. Ik betwijfel trouwens, of die zoete gevalletjes iets met de werkelijkheid gemeen hebben. Dat alles in het leven uiteindelijk op z'n pootjes terecht komt, is al aardig bezijden de waarheid, maar dat het uitgerekend op Kerstmis eind goed al goed is, slaat de plank wel heel ver mis. Op Kerstmis voelt de eenzame ziel zich meer verlaten dan ooit. Ik heb al menige 65-plusser horen zeggen: "die feestdagen zijn het ergst van al." Niet alle mensen op leeftijd voelen zich naast het leven staan. Dat hangt van de omstandigheden af, maar 't zijn er wel veel. Inderdaad, er wordt tegenwoordig veel voor de bejaarde gedaan. Laten we uitkijken, dat het niet al te veel wordt. We bedisselen en regelen maar en gaandeweg verliezen de bejaarden hun zelfstandigheid. Opvoedkundige artikelen wijzen er met nadruk op dat het zaak is, onze kinderen zo snel mogelijk zelfstandigheid bij te brengen. Waarom moet het er dan na hun 65-ste weer af? Laten we het de bejaarden niet zo moeilijk maken. Slechts als ze hun persoonlijkheid weten te behouden, zijn ze in staat om hun veranderde levensomstandigheden te aanvaarden. Ze moeten al van zo veel afstand doen. Als ze nu feest vieren is het alleen of

En de tranen schoten hem in de ogen,
toen het orkest zwierig, bewogen
speelde van z'n witte ros,
dat hij niet wil ruilen
voor de vurigste vos.
En ach, de landelijk, schone Vogezen,
Maar we allen even mochten wezen
en stromen zingen, zacht soms luid
met orgelklanken of toverfluit
en bergen, koninklijk van standen
soms afschrikken door steile randen.
Wat genoten we daar in die Ooievaar!
Voor de Sint was 't de avond van het jaar.
Hij was dan ook uitermate content
over Krijgsmans, de nieuwe dirigent
en hij was helemaal in de ban
van tamboer maître Marian.
Ook de leider van het jeugdorkest
vond hij geweldig, opperbest.
Sint dacht dan ook: „ 't is vast heel fijn,
om gemeentebestuur van Uitgeest te zijn.
Als soms de plannen en vurige wensen
zo maar pardoes in het water plenzen,
zit zo'n bestuur diep in de zorgen
van de late avond tot de morgen.
Maar muziek brengt een mens in hogere sferen,
medicijn, om het tobben af te leren".

Moraal:

Vergeet toch eens even dat aardse slijk!
Mooie muziek, dat maakt pas rijk!

met z'n beidjes. Of ze zitten te ver van hun kinderen vandaan, of ze kunnen de druke niet meer verdragen en missen de gezelligheid, die daar nu eenmaal mee gepaard gaat. Vroeger was de Kerst een welkome afwisseling, een adempauze, evenals Oud-en Nieuw. Nu wordt het een dieptepunt van stilte. Uitgeest telt veel bejaarden. Gelukkig voor hen, dat ze in een dorp wonen. Op straat hoor ik vaak oude mensen elkaar bij de naam noemen. Zo lang ze je voornaam kennen, hoor je er ook bij. Je hoeft de straat maar op te gaan, om dat te ervaren. En al heb je geen werk meer, toch maak je nog deel uit van de maatschappij. Kent Uitgeest dus geen eenzame bejaarden? Op een regenachtige morgen in de herfst, zag ik een bejaarde dame achter een behord open raam zitten. Waarom ze daar zat? Misschien moest ze frisse lucht hebben en kon of mocht ze niet in de regen lopen, 's Middags zat ze er echter nog en toen ik er tegen de avond langs liep, zag ik tot m'n ontsteltenis, dat ze nog precies zo zat. Sliep ze, was ze ziek? Door de hor kon ik niets duidelijk onderscheiden. Impulsief bracht ik m'n hand aan de bel, maar voor ik er toe overging deze in te drukken, be kroop me de angst, dat ik een figuur zou slaan. Ik liet m'n hand weer zakken en heb er nog steeds spijt van. Volgend jaar beter!

18 december 1975

Het valt vandaag de dag niet mee om burgemeester te zijn. De eerste burger van ons dorp zal het deze week beslist moeilijk krijgen, vanwege alle rake en niet-rake klappen, die hem zullen worden verkocht.

Het heet dan, dat er over de begroting zal worden gesproken. In werkelijkheid zal iedere fractieleider op z'n eigen wijs zeer uitvoerig vertellen, wat er dit jaar allemaal fout is gegaan.

Zaten er nu maar wat meer vrouwen in de raad, dan zou dat proces vast geen twee avonden duren! Mannen verstaan uitnemend de kunst, over de onnozelse zaken heel moeilijk en zeer langdurig te orakeltalen. Inderdaad het is knap, maar wel vervelend. En dan dat gevit en die muggenzifterij! Was het vroeger eigenlijk allemaal niet veel aardiger, veel sprookjesachtiger?

Volgens foto's van oude kranten hadden burgemeesters het vroeger ook niet al te makkelijk. Meestal krachtige tot stormachtige wind of striemende regen en toch maar met een vrolijk gezicht schepen dopen of linten doorknippen. En altijd en eeuwig met zo'n ketting om! Je zal er toch soep mee moeten eten en meestal juist met een hoge persoonlijkheid. En even zo goed toch keurig doorlepen en de conversatie gaande houden. Om doodsangsten uit te staan! Voor het het weet, duikt de ambtsketen in de vermicelli. Nog een zegen dat vroeger het voedsel niet vol met troep zal zoals bleekmakers en conserveermiddelen. Reken maar dat vooral zilver, zo'n edele metaalsoort daar onmiddellijk op reageert. Wat een zorgen en dat alleen om zo'n protocollair geval. En of de burgemeester dat nu wil of niet, zo'n ding moet om. Dat is heden ten dage trouwens nog van kracht. Als de burgemeester iets zegt in 't openbaar zonder die dure loodzware keten, zijn z'n woorden waardeloos. 't Is een zeer moeilijk beroep, het burgemeesterschap. Gelukkig hadden ze het vroeger in de romans heel wat beter. Daar waren ze nog echt notabel.

Gezellig 's avonds na een vermoeiende dagtaak een potje schaken met de notaris onder het genot van een goed glas wijn.

W.G. van de Hulst vermeldt bovendien dat ze zo aardig waren voor kinderen. Wel streng, maar toch vol humor. En geen burgemeester zou het in z'n hoofd halen op je neer te zien, al liep je op klompen. Nou en waarom zou een burgervader van deze tijd minder vriendelijk zijn? Ze krijgen alleen niet de kans het te tonen. 't Is toch zeker geweldig moeilijk schipperen tussen de inspraak van dat brutale linkse en dat slome rechts? Daar komt dan nog bij, dat zowat alle burgemeesters opgeleid zijn tot groeiburgemeester. Na de oorlog heerste er immers een enorme bouwwoede? Daar deden we allemaal aan mee en iedereen was blij en trots dat het kon. Nu ineens mag er zo wat niks meer.

Burgemeester Aalders had het makkelijk. Die kon mooi weer spelen met de centen, die z'n voorganger zo nijver had gespaard. Onze huidige burgemeester moet netjes pas op de plaats maken en dat valt niet mee. 't Lijkt erop, of hij niets, maar dan ook niets heeft bereikt. Toch is dat niet waar. Zo langzamerhand komen velen er achter, dat het in deze tijd een uitzonderlijke prestatie is, als je er zorg voor kan dragen, dat alles blijft zoals het is. Een nieuwe brandweerauto is natuurlijk geweldig, maar die heel oude spuit die er nog staat even goed. Als curiositeit welteverstaan. Zo iets moeten we nooit weg doen. Door dergelijke dingen kan Uitgeest groot worden. Uitgeest is trouwens al groot door z'n uitgestrektheid. Waar vind je zo'n dorp? Noemen we de molens en al die lieve oude huisjes. En laten we "de Meer" niet vergeten en die prachtige polders en het hertenkamp. Och, we hebben te veel om op te noemen. Daarom burgemeester, blijf toch maar van Uitgeest houden, al slingeren ze u van de week van alles naar het hoofd. Die Uitgeesters zijn zo kwaad nog niet. In tegendeel!

25 december 1975

Vrede op aarde. Vrede in Nederland. Vrede in Uitgeest. Klinkt dat niet een beetje onzinnig in deze tijd? Je kunt immers niet eens roekeloos een trein binnen stappen met een lege maag (ik koop desnoods wel een broodje), of zonder sjaal? Ik had me heilig voorgenomen, niet over de gijzelingen te schrijven. Ook niet toen er over deze zaak van een mevrouw een brief binnen kwam met de opdracht: Daar moet Stère maar eens een hartig woordje aan wijden. Mevrouw, hartelijk bedankt voor uw schrijven. Ik heb de brief door omstandigheden nog niet ontvangen. Ik ben dan ook onkundig van de inhoud er van, maar ik kan er wel naar raden. Helaas kan ik geen zinnig woord over deze affaires zeggen, om de eenvoudige reden, dat ik er te weinig van af weet. Ik zou daartoe pas bevoegd zijn, als ik sociologie of psychologie had gestudeerd met als specialisatie het gedragspatroon van de Zuid-Molukkers. Bij m'n weten hebben van Agt en den Uyl deze studierichting ook niet gevolgd, maar uit hoofde van hun functie moeten deze lieden nu eenmaal altijd hun mening te kennen geven, of ze die nu hebben ja of te nee. Nogmaals, ik heb niet de bevoegdheid met gezag over deze zaak te spreken. Toch zou ik u de volgende vraag voor willen leggen: "Zou u als blanke met het grootste plezier een donkere huidskleur aan willen nemen?" Ik ben bang van niet. Zeker, de niet-blanken hebben het in Nederland nog niet zo slecht. Ze worden in ieder geval geduld. Er zijn zelfs mensen, die bereid zijn, om op voet van gelijkheid met ze om te gaan. Een zeer groot deel echter schuwt deze donkerhuidigen. Dat is geen kwaadheid. Het spruit voort uit een soort angst. Enkele

jaren geleden sloeg ik samen met een aardige oude dame een bruidsstoet gade. Tot deze dame zag, dat de bruidegom een neger was. Ze draaide zich vol afschuw om en riep: "Stel je voor, zo'n neger in je bed. Ik zou me steeds weer doodschrikken vanwege dat zwarte gezicht en die witte ogen en tanden." Angst! Angst en onbehagen! In deze sfeer moeten de niet-blanken leven. Ze zijn evenwel niet van steen. In tegendeel. Over het algemeen zijn mensenrassen die stammen uit warme landen uitermate gevoelig. Wat een ellendig leven moeten die mensen hebben. In het gunstigste geval hebben ze een behoorlijke dosis eergevoel en een studiehoofd en denken dan: ik zal ze wel eens laten zien wat ik kan. Ze bereiken dan ook heel wat, maar blijven gefrustreerd. De rest van de groep niet-blanken blijft zich in allerlei bochten wringen om aan hun trekken te komen. Ze hunkeren naar liefde en aandacht. Zonder dat kan immers niemand leven? Een mens die het slechts enkele jaren zonder heeft moeten stellen, blijft daar zelfs z'n hele leven last van. Zo iemand zal soms met opzet vreemd doen. Aandacht zal hij krijgen! Al is het door kaping!

We gaan een nieuw jaar tegemoet. Zal het een jaar van vrede zijn? We durven het nauwelijks geloven. Wat hangt ons boven het hoofd? Een kaping misschien? Laten we hopen van niet. Een ding moeten we echter niet vergeten: met liefde komen we onder alle omstandigheden het verst. Ook in 1976

Uitgeestelikheden 1976

8 januari 1976

Er zijn de laatste week nog al wat handjes geschud. Dat ging dan begeleid met de heilwens: veel geluk in 't nieuwe jaar. Nu, dat wens ik u natuurlijk ook allemaal toe. Er is zoveel ellende op de wereld en als ik het kon, zou ik het tegenhouden. In deze rubriek probeer ik daarom wel eens op het één en ander te wijzen, dat op den duur funest zou kunnen worden. Denkt u als 't u blieft niet, dat ik uit een soort satanische vreugde op jacht ben naar allerlei misstanden en misstappen, om ze vervolgens aan de kaak te stellen. Toch bestaan en ontstaan er soms hier en daar in 't dorp toestanden, die de bewoners meer vreugde zouden schenken, als alles eventjes anders was. Daarom en tevens omdat ik dol ben op Uitgeest, schrijf ik erover. Dat klinkt misschien een beetje slijmerig, maar dat is het beslist niet. Het heeft iets te maken met sentiment en daar schaam ik me niet voor.

Uitgeest komt nu eenmaal het dichtst bij het beeld, zoals ik me altijd een ideale woonplaats heb voorgesteld. Ik heb al zo'n stuk of acht woonsteden achter de rug, dus wat dat betreft kan ik wel een woordje meespreken. Misschien interesseert u dat niet in het minst, maar, om met Wim Sonneveld te zeggen: Het moest me even van het hart hè, verschoning dus.

Om nog even op dat handjes schudden terug te komen: Wat vindt u daar nu van? Allemaal poppenkast? Zouden ze er niets van menen? Och, ik weet het niet. Sommige mensen geven een hand met hun hart. Dat doet dan toch bijzonder weldadig aan. Dan kun je er weer even tegen. We hebben elkaar immers nodig? Dat geldt ook voor de verschillende partijen in Uitgeest. Ook zij hebben elkaar nodig. Zeker in een klein dorp kun je je de weelde niet veroorloven, zonder meer alleen aan de macht van je eigen club te denken. Trouwens, over de hele wereld zou alles veel beter reilen en zeilen als iedereen niet zo voor z'n eigen hachje opkwam. Nu blijft het veelal een prutserig gedoe. De toekomst zou er veel rooskleuriger uitzien, als de mensen meer geneigd waren de handen ineen te slaan.

Negeer ook nooit een uitgestoken hand, maar grijp die, ook al sta je voor gek. Ik kan u daarover nog een pracht van een waar gebeurd verhaal vertellen.

In die goede oude tijd, toen de auto's nog kalmpjes aan deden, waren deze wonderen op wielen nog niet toegeerust met een uitgebreid instrumentarium zoals tegenwoordig het geval is. Wilde je b.v. te kennen geven, datje van richting ging veranderen, gebruikte je daar je handen voor, net zoals nu nog op de fiets. De hoofdpersoon van m'n verhaaltje stond juist met grote aandacht een langskomende carrosserie gade te slaan, toen hij ontdekte dat deze bestuurd werd door een kennis. Op dat ogenblik stak de bestuurder z'n hand uit en de man op de stoep stapte spontaan naar voren en schudde de hand allerhartelijkst. De bestuurder, die geen oog had gehad voor de omstanders, maar met heel z'n wezen opging in het voortgaan op wielen zonder mankracht, en juist linksaf wilde slaan (vandaar die hand) schrok zich wezenloos en wist plots niet meer, of hij links of rechts wilde. De handenschudder uit m'n verhaal heb ik heel goed gekend. We hebben wat afgelachen over dat idiote misverstand, dat gelukkig geen nadelige gevolgen had, want ander verkeer was er niet. Toch is dit dacht ik de enige situatie, waarin je een uitgestoken hand niet moet grijpen.

Nou hoeven we ons daar in deze tijd helaas niet meer druk om te maken. Met een sukkelgangetje rijden is er niet meer bij, al was het alleen maar om de rest van 't verkeer niet te hinderen. Ziet u wel hoe afhankelijk we van elkaar zijn?

Toch hoop ik, dat 1976 voor Uitgeest geen haast-je-rep-je jaar wordt met vlug een plannetje voor dit of dat, waar we dan later weer spijt van hebben. 't Is bovendien o zo slecht voor je gezondheid en je geniet zo veel minder. Laten we daarom op gemoedelijke wijze trachten elkaar af te remmen. Alleen door hand in hand te gaan, kunnen we de zaak in de hand houden.

16 januari 1976

Wist u, dat het 's avonds in Uitgeest zo heerlijk rustig in de straten is? Een enkele keer verscheurt een stoere brommer de vredige stilte en ook wil er over de Middelweg nog wel eens een auto razen, maar 'verder krijgt de nacht ruimschoots de gelegenheid zich behoedzaam en op z'n gemak over het dorp te vleien.

De dieren in het land geven zich gewillig over aan de rust, de mensen talmen nog wat. Een gedeelte zit te vergaderen of vermeien zich op een vereniging. Uitgeest kent tal van clubs en ik kan u aanraden om zich bij één of meerderen er van aan te sluiten. Je ziet en spreekt mensen, je onderneemt gezamenlijk iets, kortom je doet mee aan het sociaal verkeer in het dorp en dat is een vereiste dacht ik, wil je gelukkig wonen in de plaats, waar je stoel bij de t.v. staat.

U voelde het al, ik wilde ergens heen, ik had u wat te zeggen. Nu, 't is er uit, ik wilde eens een hartig woordje met u spreken over de „dwang“buis in uw huis.

Als je namelijk 's avonds door het dorp wandelt, mag je rustig bij iedereen binnen kijken. De overgordijnen zijn uitnodigend opengeschoven en ik geniet er van, om zo hier en daar een blik naar binnen te werpen. Ik doe dat zo in 't voorbij gaan, ik hen geen gluurder. Toch kan ik me soms nauwelijks bedwingen om hier en daar even stil te staan. U moet weten, dat veel vriendelijke maar oude huizen en huisjes zo kundig zijn opgeknapt en aardig ingericht, dat het een lieve lust is om naar te kijken.

Er is echter één storend element. Je loopt dus te genieten van de rust en de staaltjes van goede binnenhuisarchitectuur en altijd waart dat spook met je mee. Nu eens flitst het blauwig wit op, dan weer bekent het kleur, maar het blijft je vergezellen als iets, dat je niet kunt ontlopen.

In elk huis dat je passeert, hebben ze zich er al vrijwillig aan overgegeven. Moeders staan er met een theeblad in de hand, terwijl ze al een half uur geleden er mee naar de

keuken wilde. Vaders zitten achteloos hun krant te verkreukelen, die ze nog lang niet hadden uitgespeld en de kinderen zitten met gloeiende oren.

Ik vind het griezelig. Kan er dan niemand aan ontkomen. Ik ken een persoon, die veel interesses heeft, maar zodra hij zo 'n ding aan ziet staan, moet hij kijken. Dan zit hij de hele avond met werk voor z'n neus of een boek.... hij raakt het niet aan. Hij kan slechts kijken naar dat malle wezen, dat daar de hele avond met één oog staat te lonken.

Denk niet in uw onschuld, dat het zo maar een meubel is. Het is minstens een robot en dan wel één met uitzonderlijk veel macht. Wordt het niet hoog tijd, dat we een televisieloze avond in gaan stellen, al of niet om Arabische redenen? Ik wil u niet betuttelen, maar het kan me zo beklemmen, als ik die verstarde gezinnen zie. Eerlijk, ik ben zelf degene die t.v. in huis heb gehaald en ik kan met overgave van sommige programma's genieten. Een paar keer per avond echter draai ik hem met evenzo veel plezier te nek om. Nu kan het nog.

Diep in mijn hart ben ik al jaren bang van het ding en schreef als reactie onderstaand gedicht. Het is al iets verouderd, wat gaat dat snel tegenwoordig want gelukkig kennen we hier en daar het centrale-antenne-systeem, maar toch geeft het precies weer, wat ik u wil zeggen:

tirannie
televisiemasten
staan als vreemde insecten
in de lucht
en houden één poot
aan de grond.

Een leger insecten
roerloos starend
houdt het land in de ban.

5 februari 1976

Onlangs kreeg ik van aardige mensen een boekje cadeau. Nu is een geschenkje ontvangen altijd een prettige gebeurtenis, ongeacht of het groot is of klein. Toch is er verschil en dat ligt hem niet aan het formaat. Vooral in deze tegenwoordige tijd is het voor veel mensen geen kunst om met een groots gebaar de welgevulde portemonnee te trekken en eventjes een fiks bedrag neer te tellen. Nou is het niet m'n bedoeling om alle dure cadeaus zonder meer van de tafel te vegen. Die kunnen zeker ook geestelijke waarden hebben. En daar gaat het vooral om, bij het geven van een geschenk. Een cadeau wordt het dubbele waard, als je merkt dat er aandacht aan is besteed. Daarom was ik ook zo blij met het boek. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik het de eerste ogenblikken met enige argwaan bezag. Het is n.l. een uitgave van "De bond zonder naam" en ik heb nooit duidelijk kunnen peilen, wat de bedoeling van deze bond is. Ze doen veel goeds, maar waarom? Wat kan een mens toch wantrouwend zijn. Achter oprechte bedoelingen willen we nog iets zoeken. Maar nu het boek. Het heet: "Menslief ik hou van je" en is geschreven door Phil Bosmans. De prijs is me niet bekend, maar daar kan onze boekhandel u meer over vertellen. Loopt u al dagen lang te piekeren over

een geschikt cadeau voor een familielid of kennis? Koop dit boek, nee koop er twee. Ook één voor u zelf. Het is een juweel van een boek. Het haalt je uit de put, het schenkt je mooie gedachten, het leert je de juiste waarde van het leven weer kennen en het maakt je wereld weer rijk en groot. Niet meer dat enge in je eigen wereldje rond draaien. De wereld is zo geweldig en er zijn zo veel mensen. Mensen die je nodig hebben en die jou op hun beurt ook weer kunnen helpen. Nee, 't is geen concurrent van de bijbel, maar de bijbel zal wel de bron zijn waaruit is geput. Dat wordt er tegenwoordig niet meer bij gezegd. Met de bijbel hoef je niet meer aan te komen, zelfs niet bij een dagsluiting. Waarom niet? Omdat wij mensen de bijbel met ons eigen leven, met onze liefdeloosheid hebben zwart gemaakt. Maar dit boekje heeft de kleur van rozerode rozen. Het leert je weer, wat je met liefde kunt doen. u zult er o.a. de volgende woorden in aantreffen: Zeg'ns!

Waar zijn de bloemen gebleven van dat kleine beetje blijde geborgenheid, dat we elkaar kunnen bieden? Je hebt een hart en er is een mens die je nodig heeft. Maak de bloemen klaar!

12 februari 1976

Al jaren heb ik haar heimelijk bewonderd, want wat is ze mooi! Als een prinses ligt ze daar stil te dromen van vroeger dagen. Ze is weliswaar op jaren, maar ze heeft iets van het eeuwige jonge. En elk voorjaar voorziet ze haar kleed van nieuwe zomen, die dan weer een hele zomer meegaan. Dat allereerste prille groen, dat duidelijk leeft en haast te teer is om naar te kijken, dat behoort bij haar feestkleed. 't Is of ze ons toe wil roepen: „Kom bewonder me en geniet met me mee. Adem met volle teugen het nieuwe leven in”.

Helaas, ze is voor ons nauwelijks bereikbaar. Slechts van het kerkhof kun je een blik op haar slaan. Wat een vreugde dan ook, toen het eindelijk na jaren weer eens ging vriezen. Als er ijs ligt is deze dame n.l. op eens wel van alle kanten te bekijken. Je moet evengoed vaak over 't erf van die en gene, maar een kniesoor die daar bij ijspret op let. Wat een feest was het op het Binnenmeer, want zo heet de prinses van ons dorp. Allemaal blij blozende gezichten! En wat een genot, dat je nu eindelijk vrijelijk al haar zomen kon bewonderen.

Och natuurlijk, vanaf de Langebuurt en Westergeest kun je het hele jaar door zo hier en daar een glimp van haar opvangen, maar dat is van verre en wat zie je dan nog?

Zou het niet mogelijk zijn het Binnenmeer voor de natuurminnende wandelaar te ontsluiten? Nee niet met een uitgebreide vloot annex theetuin. Als je blijft niet. Mensen die buiten willen zijn en vertier zoeken, kunnen bij het recreatieterrein terecht. Inderdaad het is daar goed toeven en 't is mooi aangelegd. We kunnen met recht trots zijn op dat plekje grond. Toch zou ik persoonlijk de voorkeur

26 februari 1976

Dat is toch geweldig hè, dat we inspraak krijgen en nog wel in drie belangrijke zaken.

Toch vertrouw ik het nog niet helemaal, maar dat ligt geheel aan mezelf en laat U zich alstublieft door mij niet beïnvloeden. In deze zaak moet een ieder die mee wil spreken juist trachten zo eerlijk mogelijk en zonder enige politieke drang te oordelen. Overigens houd ik er m'n eigen politiek op na, die niets met enige partij gemeen heeft. Want ze hebben allemaal wel iets aardigs, die partijen, maar ze hebben bovendien allemaal iets gemeen. En juist die eigenschap, waar elke politicus op den duur mee behept raakt, wekt m'n wantrouwen. Een man van de politiek kan n.l. in een betoog zo boeiend gaan spreken over bijzaken, dat de toehoorders geheel worden meegesleept en daarbij de hoofdzaak vergeten, wat dan ook de bedoeling is.

Enkele dagen later kunnen die toehoorders zich wel voor de kop slaan, maar dan is het te laat. Daarom dient men een politicus altijd met enige reserve te benaderen. Vergeet ook niet dat zo iemand doorgaans is voorgeprogrammeerd door z'n partij. Als ik u dan tevens nog vertel, dat de dikke Van Dale vermeldt, dat je een politicus figuurlijk moet zien als een sluwe vos, begrijpt u wel dat politici zeer gecompliceerde wezens zijn. Inderdaad, een mens zou haast zeggen: "hoedt u voor de politicus", maar dat zou te ver gaan. Toch is waakzaamheid geboden. De drie

willen geven aan het Binnenmeer. Helaas hoor je ook daar in de verte het verkeer voortrazen, maar de landelijke rust die er van de omgeving uitstraalt, doet je het lawaai vergeten. Je geeft een diepe zucht en laat je gaan op het ritme van de natuur.

Ja, ik weet het, met een klein bootje kun je er altijd terecht, maar niet iedereen is een vaartuijge rijk. 't Is overigens heel plezierig, dat bij feesten tochtjes over het Binnenmeer worden georganiseerd.

Dat die traditie nog maar lang moge worden voortgezet. En wat wilt u nu, zult u vragen? Ik weet niet of het veel is of weinig dat ik vraag. Het lijkt heel simpel. Ik zou om te beginnen een eenvoudig sintelpaadje willen aan de overkant van het Binnenmeer. Daar zouden dan wel enkele bruggetjes geslagen moeten worden, maar niet zo veel als bij een paadje aan deze kant van het meer. Het laatste zou misschien in een nog verdere toekomst verwezenlijkt kunnen worden. Op het paadje zou dacht ik alleen maar gewandeld mogen worden. De rust die er heerst mag onder geen enkele voorwaarde aangetast worden. Niet door een fietsbel, maar zeker niet door een brommer.

Zijn er nog andere ideeën? Laat van u horen.

In ieder geval, als er voorstanders zijn, klaren we het wel. Zo gaat dat in Uitgeest. Een Uitgeester schouder er onder en het is oké. Is er op die manier al niet heel wat in ons dorp tot stand gekomen? Kijk maar naar het hertenkamp, de sporthal, het zwembad enz. Een simpel paadje langs het Binnenmeer, zou dat niet verrukkelijk zijn? Want een dorp dat een Binnenmeer rijk is, is groot; maar een dorp dat van z'n Binnenmeer weet te genieten is grootser.

problemen waarover we inspraak krijgen moeten immers zo opgelost worden, dat, als het enigszins mogelijk is, alle bewoners tevreden zijn en dat ook blijven? Of de heren politici tevreden zijn, zal ons een zorg zijn. Het klinkt hard, maar dat is het niet. Deze heren hebben n.l. naast de genoemde onhebbelijke eigenschappen ook vele plezierige. Ze kunnen zich in 't gewone leven b.v. gedragen of er geen politiek bestaat en zijn in staat om zeer vredelievend, ja zelfs vriendschappelijk te kouten met hun grootste tegenstander. Dat politieke jasje kunnen ze als ze willen heel gemakkelijk uittrekken. Mannen verstaan die kunst beter dan vrouwen, dat moet gezegd. Laten we daarom hopen, dat bovengenoemde heren het bewuste jasje maar thuis laten, als er over de drie Uitgeester problemen zal worden gesproken.

De zaak is te belangrijk om er ook nog eens politieke munt uit te slaan. Men dient zuiver één doel voor ogen te houden en dat is de leefbaarheid van ons dorp en liefst meer dan dat. Alle andere zaken behoren daar aan ondergeschikt te zijn. Ook de partij. De burgers krijgen dus inspraak. Inspraak is meer dan je zegje zeggen. Inspraak is duidelijk invloed hebben op de uitspraak. 't Is ontzettend belangrijk, dat iedere ingezetene zich daar voor gaat inspannen. Er staat zo veel op het spel! Uitgeest kan een gekkenhuis worden of een oase van rust.

11 maart 1976

Nou wordt modemagazijn 't Hoekje ook al gesloten. Ik heb het eerlijk gezegd niet op al die verdwijnende hoekjes. Voor je het weet, zijn ze gesloopt en komen er parkeerhavens voor in de plaats. Of dat een mooi gezicht is.

Neem nu b.v. hoek Meldijk-Langebuurt. Alles wat wielen heeft, wordt daar neergekwakt. Gelukkig ziet het er de laatste tijd wat minder rommelig uit. Misschien hebben de omwoners een klacht ingediend. Ik kan ze geen ongelijk geven. Je zal er maar altijd het uitzicht op hebben. De Uitgeesters houden hun huisjes keurig blinkende. Ja wel. Maar voortdurende ergernis kan een mens asociaal maken en eenmaal zo ver gebracht lapt ie alles aan z'n laars. Wat vervolgens inhoudt, dat het lappen van ramen en schilderwerk achterwege blijft en dan slaat de verloedering pas goed toe. Nou staat een Uitgeester nog al stevig in z'n schoenen, maar 't zijn sterke benen die de weelde van een opgeruimde ziel kunnen dragen met daar bij voortdurend uitzicht op rotzooi. Daarom... parkeerhavens op hoekjes moesten verboden worden, 't Wordt tijd dat de welstandscommissie (voorheen schoonheidscommissie) zich daar eens mee bezig gaat houden in plaats van eeuwig te blijven kissebissen over erfafscheidingsmuurtjes en schuttingen. Er mogen wel overal allerlei soorten en merken auto's worden neergezet, maar creatieve winddichte schuttingen zijn uit de boze. Om op de hoekjes in ons dorp terug te komen, 't ellendige is ook nog dat een

18 maart 1976

Zoals u wellicht weet, ben ik nog al eens geneigd de loftrompet over Uitgeest te steken. En waar ik ook kom, zal ik niet ophouden in allerlei toonaarden de vele geneugten die het dorp biedt, te bezingen.

Toch voel ik me ook wei eens diep teleurgesteld. Uitgeest is soms zo ondorps als maar mogelijk is voor een plaats van bijkans negenduizend zielen.

Sinds kort ben ik op zoek naar iets, dat vooral op het platteland soms zo maar voor het oprapen ligt en helaas juist in Uitgeest is daar heel moeilijk aan te komen, ook al wil je normaal betalen. Het vreemde is, dat ze je er in Heemskerk op verschillende plaatsen aan kunnen helpen, terwijl deze gemeente toch de meest wanstaltige gedochten op haar plekje grond bouwt. Toch wordt op verschillende plaatsen van ons buurdorp de aarde nog op zeer vredelievende wijze benut. Daar wonen nog boeren die hun kippen in gepaste vrijheid laten leven en daar zijn ze dan ook nog te krijgen : de scharreleieren. Kijkt u daar van op, dat ik me druk maak om een ei? Maar vindt u het dan niet verschrikkelijk, dat ze tegenwoordig zo ontzettend hannesen met vrijwel alle beesten die eiwit leveren? Is het niet ten hemel schreiend? En je kunt het de mensen die van deze handel moeten leven nog niet eens kwalijk nemen. Doen ze er niet aan mee, dan worden ze doodgekonkurreerd. Waarom is er toch geen wet, die zulke zaken verbiedt? Welke bruut zou al die afschuwelijkheden hebben uitgebroed? Dat wezen moet dan maar gedwongen worden voor de rest van z'n leven op een klein plekje te

ingewikkelde wiskundesom aan te pas moeten komen, om uit te rekenen hoe veel keer meer een hoek in 't oog loopt dan zo maar een plaats in een rij. En als er dan met het oog op de verkeersveiligheid toch zo nodig een hoekhuis moet worden gesloopt, maak er dan een luthofje van, met uiteraard lage begroeiing en zo hier en daar een bankje. In Amsterdam hebben ze dat op een bepaald punt heel aardig opgelost. Misschien is het u ook al opgevallen. Als je met de trein hoofdstadwaarts gaat, kom je er langs. Voorheen standerdmolen kerk. Het ging me aanvankelijk zeer aan m'n hart, toen ze dat machtige bouwwerk tegen de grond gooiden. Maar nu is het een gezellig parkje geworden, omgeven door een muur die vroeger tot het onderste gedeelte van de kerk behoorde. Nissen en bogen zijn nog een herinnering aan wat eens was. Ach ja, wordt u ook zo weemoedig van al dat gesloop? Volgens mij lopen er te veel heren rond met in hun hoofd enorme bouwprojecten, die ze dan weer aan burgemeesters en gemeentebesturen trachten te slijten. En het gaat daar bij net als met die beroerde colportage, voor je het weet heb je getekend. Daarom burgers van Uitgeest, houdt uw hoekjes in de gaten. Was op het vorig jaar door de provincie afgekeurde bestemmingsplan de vroegere sekretariswoning ook niet zo maar verdwenen? (hoek Bonkenburg-Populierenlaan). Gelukkig staat het er nu weer op. 't Zou ook doodzonde zijn. Iets mooiers op een hoek is nauwelijks denkbaar.

zitten om slechts mooie maar onvruchtbare eieren te leggen en als deze persoon agressief wordt omdat er nauwelijks ruimte is om adem te halen, moet er maar een flink stuk van de snavel worden geknipt, zodat ie niet meer zeggen kan, wat ie te zeggen heeft. Wat klinkt dat vreselijk hè? Eigenlijk wens ik het die persoon niet eens toe, maar die kippen ook niet. Gelukkig dat er in deze maatschappij nog mensen en vooral jongeren zijn, die daar tegenop komen. In Amsterdam b.v. zijn verschillende winkeltjes waar je scharreleieren kunt kopen en nog veel meer eerlijke producten. Deze zaken worden vrijwel altijd gedreven door jongelui die er niet eens een dikke boterham mee verdienen, maar er wel veel voldoening in vinden.

En wat houdt dat nu precies in, zo'n scharrelei? Een scharrelei wordt gelegd door een kip, die in een bepaalde ruimte vrij mag rondlopen en ook nog wel eens een wormpje meepikt en op gepaste tijden bemint wordt door meneer haan.

Deze eieren zijn smakelijker, minder gauw aan bederf onderhevig en ook hebben ze een sterkere schaal dan eieren, die van een legbatterij komen. Van bedorven eieren heb ik in Uitgeest nog nooit last gehad, dat moet gezegd, maar de schalen zijn tamelijk breekbaar.

En wat de appetijtelijkheid betreft, persoonlijk heb ik grote voorkeur voor een ei, dat is gelegd door een gelukkige kip. Dan eet ik m'n eitje pas met smaak.

1 april 1976

Binnenkort is het dus zo ver. De inspraakprocedure zal een aanvang nemen. Hoe dichtert het nadert hoe zenuwachtiger ik word, net als met examens. Nu vielen de laatste in de regel wel mee. Ik blijf daarom hopen op iets goeds, al zijn de krantenberichten van de laatste weken niet bijster hoopgevend. Wat b.v. te denken van de volgende kop: Inspraak, een zoethoudertje.

Nu sloeg dit met name op het Hoogovensrapport. Het schijnt dan ook dat alles al in kannen en kruiken was, voordat er inspraak aan te pas kwam. Van het gezag moet je het maar hebben. En is het niet allemaal één pot nat, of dat gezag nu zetelt in 't gemeentehuis, 't provinciehuis of de kamer? Al die machthebbers kennen de wegen die ze moeten bewandelen om er iets door te drukken en ze kennen ook de manieren om de bevolking dom te houden. Stel je toch voor dat de Uitgeester inspraak alleen maar bedoeld is om ons in slaap te sussen en dat je die tien mille moet zien als een soort steekpenningen. Van mijn part mogen er dan fikse twisten losbarsten zoals eens de Hoekse en Kabeljauwse. We zullen die dan de Hoogheemse en Geestervolkse twisten noemen en laten we dan tevens hopen dat in Uitgeest de victorie begint oftewel de ware democratie. Of zie ik het allemaal te somber in? Is B. en W. echt wel goedwillend? Het plan de Koog ziet er in ieder geval zeer democratisch uit. Er zal

8 april 1976

't Was op een mooie morgen in maart. Een zekere huisvrouw wonende aan de Geesterweg zat even uit te blazen achter een kopje koffie. Peinzend keek ze de weg af en dacht "Wat een rust, wat een verrukkelijke dorpse rust! Vreemd toch, die foto uit de inspraakkrant. Zou het ooit wel eens zo druk zijn op de Geesterweg? Hoe lang zou de fotograaf op de loer hebben gelegen, om die foto te kunnen nemen? Wat een geluk dat ze zelf nooit zo'n drukte trof. Plotseling ging ze recht op zitten. Kijk daar nou toch, twee bussen achter elkaar. Lieve help, ze stoppen nog ook. Wat zouden die touringcars moeten, op zo maar een doorde-weekse-dag? En leek het niet of alle inzittenden naar haar keken? Ja wezenlijk, alle hoofden waren deze kant op gericht. Zou er hier in de buurt soms iets gebeurd zijn? Een boom omgewaaid of misschien de hijskraan van de bouw? Ze liep gauw naar achter om te kijken. Nee hoor, het ding stond er nog. Plotseling ging de bel. O, wat nou weer! Wat een drukte op de vroege morgen. Ze liep naar de voordeur, opende die en stond oog in oog met een jongmens dat zich in allerlei bochten wrong. Hij had het kennelijk erg moeilijk. Z'n stem bibberde er van toen hij sprak: "Mevrouw is moet eh, mevrouw ik heb zo'n pijn in m'n buik . . . , eh mag ik even naar . . . ,". Ze kon haar

immers tijdens de uitvoering van het plan nog gedurig contact met de bevolking worden gehouden inzake de woonerven, zodat het één en ander tot volle tevredenheid van beide partijen geschiedt? Kon dat nu ook maar met het stationsplein en de Geesterweg. Maar helaas, zulke projecten lenen zich daar niet voor. 't Is jammer dat er niet meerdere plannen voor plein en weg op tafel zijn gelegd. Zijn degenen die ze hebben uitgedokterd zo weinig inventief of schort het ergens anders aan? Of is het juist de bedoeling dat de inspraak zo ver gaat, dat de bevolking zelf met andere uitvoerbare plannen voor de dag kan komen? Ik durf het bijna niet te geloven, al zijn de wonderen de wereld nog niet uit. Inspraak heeft echter weinig zin als dat niet het geval is. Want wat valt er dan te kiezen? 't Wordt ja of nee en ik betwijfel of het een eensgezind ja of nee wordt. Een brok onvrede zal er ontstaan dat wellicht zal uitgroeien tot de al eerder genoemde Hoogheemse en Geestervolkse twisten. En als het enigszins mogelijk is, kunnen we dat toch beter voorkomen. Er is al zo veel strijd op de wereld. Ja 't wordt moeilijk, want het volk kan ook niet eeuwig over zich laten lopen. Is het niet mogelijk dat in de toekomst gezaghebbers het gezag gaan gebruiken waar voor ze het gekregen hebben? Dat is toch niet zo moeilijk? Gewoon een beetje meer mens worden en minder technocraat.

oren niet geloven. Dus daar stopten die bussen voor. Ze had moeite om het niet uit te schateren. Maar ja, dat kon ze die knul niet aandoen. Zou hij toch al niet vreselijk geplaagd worden? Ze wees hem de deur, waarachter hij met een sprong verdween. Zelf liep ze terug naar de kamer er begluurde de twee bussen. Uit het gezelschap kon ze niet erg wijs. Zo wel jong als oud was vertegenwoordigd. 't Leek nog het meeste op een buurtvereniging, maar raakte dat niet uit de tijd? Hoor, daar ging de deur. Was de jongen klaar? Ja hoor, daar stond hij. Hij bedankte met een opgeluchte grijs en rende naar de wachtende touringcars. Even later zetten ze zich in beweging en vervolgden hun weg. De huisvrouw nam weer plaats achter haar kopje koffie dat inmiddels koud was geworden en peinsde over 't zo juist gebeurde. In zo'n dorp woon ik dus, waar bussen op de weg kunnen parkeren zonder het verkeer overmatig te hinderen. Buitenstaanders zien ons dorp dus ongetwijfeld als een rustig plekje grond, waar nog plaats is voor medemenselijkheid. Is het niet heerlijk om Uitgeester te zijn?

15 april 1976

Enkele weken geleden stond er in de dagbladen een uitzonderlijk bericht. Een Krommenieër en een Heemskerker raakten slaags op Uitgeester grondgebied. Beiden waren ze met hun tractor letterlijk aan de rol gegaan en toen ze elkaar op een smal landweggetje bij Busch en Dam tegen kwamen, wisten ze van geen wijken. Eén van de twee moest terug om de ander doorgang te verschaffen, maar welke Krommenieër zal zo gek zijn als het een Heemskerker betreft? En ook een Heemskerker doet niets liever dan te tonen, dat ie van doorstomen weet, kijk maar naar de gemeentegrenzen, 't Gevolg was dan ook, dat beide partijen op elkaar inreden, zodat er die dag niet veel terecht kwam van het werk waarvoor ze in eerste instantie op pad waren gegaan.

De politie kwam er aan te pas, de materiële schade werd genoteerd, rapport opgemaakt en dat was dan dat. Eigenlijk is het om te gillen en naar we hopen een goeie les voor al degenen die in de loop der jaren tot echte drammers zijn uitgegroeid. Een echte drammer is eigenlijk net zo'n figuur als wijlen de verstokte Farao.

't Koste wat het kost zullen deze lieden bereiken, wat ze eenmaal in hun hoofd hebben gezet en het einde van het lied is, dat ze jammerlijk in de Rode Zee verdrinken. Kijk, en dat gun ik deze mensen nu ook weer niet. In wezen zijn ze niet zo kwaad. Bovendien zijn ze veelal begiftigd met een flinke dosis vernuft, als ze zich daar bij dan nog laten injecteren met wat soepelheid zouden ze zich zelf en anderen grote diensten bewijzen. Een beetje vechtlust kan geen kwaad, in tegendeel. Aan een dooie diender heb je helemaal niks. Met eerlijke middelen vechten voor een goede zaak zou ik zelfs van harte

22 april 1976

Zoals u wellicht nog weet, heb ik u al eens meer over m'n composthoop verteld en ik hoop dat ik u niet verveel met nieuwe wetenswaardigheden over dit wonder der natuur. Ik heb n.l. pas „geoogst“, want mijn composthoop was „rijp“, en het geeft zoveel voldoening om die levende mest over je tuin uit te strooien, dat je er wel over moet spreken of schrijven. Ja, deze mest leeft en dat is het grote verschil met kunstmest. Compost zit n.l. vol met wormeneitjes, zwamsporen, grote hoeveelheden bacteriën, voedingszouten en sporenelementen. Dus precies alles wat de grond in het vroege voorjaar nodig heeft. Het voorjaar is dan ook de tijd dat u de compost uitzaait zoals de boer z'n graan zaait. Het hoeft niet persé met de hand, want u maakt mooi de kans, dat u menig mooie rode worm te pakken krijgt en er zijn nu eenmaal personen die de wormen griezels vinden. In wezen zijn het schepsels die we moeten vertroetelen. Ze doen geen kip kwaad en verdringen zich om 't hardst om uw tuin om te gaan ploegen. De worm is de beste ploeg, die we ons kunnen voorstellen.

Is er in uw tuin nauwelijks een worm te bekennen en als u er een tegenkomt, is dat beest dan grijs en grijs en grijs van narigheid? Dan kunt u er zeker van zijn, dat er iets met de bodemgesteldheid niet pluis is. Maar daarom niet getreurd.

aanbevelen. Maar laat niemand in het heetst van de strijd z'n hoofd verliezen.

Kr is anders al wat gevochten in de wereld, zowel in 't groot als in 't klein. Ook de dorpen onderling gunden elkaar het licht in de ogen niet. Want er was toch zeker maar één stad of één dorp en was dat niet de plaats waar je toevallig woonde? Ja, aan de grenzen van dorp of stad is menig robbertje gevochten. Gelukkig vielen de gevolgen meestal nog al mee, want er kwamen hoofdzakelijk knuppels en stokken aan te pas en 't allerlieftst werkte men met vermakelijke listen. Was het niet verrukkelijk als een naburig dorp een stomme streek uithaalde? Een spotnaam was gauw bedacht en kon nooit meer worden uitgewist. Zo heten de bewoners van Westzaan geen Westzaners maar kroosduikers en, inwoners van Wormerveer zijn gladoren. En onlangs heb ik vernomen dat Uitgeesters rasechte koekjesvreter zijn. Zo heb je nog muggesputters, ezels, maneblossers, apenluiders, steenkapers, kalverschietters enz. Dat vechten aan de grenzen van dorpen en steden is uit de tijd; wel wordt er tegenwoordig over de begrenzing zelf gevochten, 't Is zelfs zo, dat alle plaatsen rondom ons dorp iets over Uitgeest te vertellen willen hebben. Zelfs ons huisvuil is een fel begeerd materiaal.

Want zowel de IJmond, als Zaanstad en Alkmaar roepen om het hardst: Kom maar op met je vuil. Wij willen het graag voor jullie wegwerken, zij het dan voor een kleine (nou ja, kleine) vergoeding. Maar we laten ons niet kennen. We beslissen zelf en laten ons niet opslokken noch beïnvloeden. We hebben een harde kop waar een soepele geest in huist en zo hoort het ook.

Binnen een jaar heeft u dat verholpen met een eigen composthoop. Zoek een plekje in uw tuin waar u makkelijk bij kunt, liefst wat in de schaduw en plaats een hekje in het vierkant.

Zo'n compostsilo is kant en klaar te koop b.v. bij Siro, maar het is uiteraard veel goedkoper om hem zelf te maken. Dat kan van latjes, maar ook van stevig kippengaas en hij mag natuurlijk ook rond zijn. Nu is het niet alleen een verrukkelijke bezigheid om na een jaar de tuin met nieuw leven te injecteren, maar het schenkt evengoed veel voldoening, dat u er „de duvel en z'n ouwe grootje“ in kunt mikken. Men kan er van op aan, dat een composthoop zonder morren van alles tot zich neemt, iets wat van de gemeentereiniging niet altijd gezegd kan worden.

Toch stelt de door mij zo hooggeprezen hoop ook wel enkele eisen. Hij vindt het b.v. plezierig, als het eerste laagje uit kleine takjes bestaat. Beslist nodig is het niet, maar het is beter voor de luchtcirculatie. Verder is het raadzaam om ongeveer in het midden een paaltje te slaan. Niet te diep, want het moet er later weer uit worden getrokken. Nou en dan gaat u maar beginnen met er van alles op te gooien. Dat kan zijn: groenteafval, aardappelschillen, houtkrullen, zaagsel, onkruid, oude

planten, gemaaid gras, eierschalen enz., maar houd het wel klein.

U zult er versteld van staan, wat die composthoop allemaal aan kan. 't Is net een bodemloze put, want juist als u denkt, dat er nu werkelijk niets meer bij kan, is hij weer enkele decimeters gezakt.

Voorziet u de hoop zo nu en dan wel van een laagje turf of aarde en landbouw- of magnesiumkalk? Die z.g. compostmaker van Duphar vertrouw ik persoonlijk niet zo erg. Het staat me niks aan, dat ie in elke winkel heel gezusterlijk naast de meest funeste vergiften staat. Bovendien vermeldt de verpakking niets over de samenstelling. Ik ben bezig er een onderzoek naar in te stellen, maar ben helaas nog niet erg gevorderd.

6 mei 1976

Elke keer als ik in de trein gezeten, langs het station Heemskerk rijd en daar die grote verlaten parkeerplaats zie, ben ik steeds weer opnieuw verbaasd. Wat een misrekening! En hoeveel knappe koppen zouden daar wel aan gedokterd hebben? Ik vraag me af wat die lui voelen, als ze die zaak achteraf nog eens in ogenschouw nemen. Of zouden ze daar bewust niet meer aan willen denken? Nou, reken dan maar, dat ze er in ieder geval nog wel eens van zullen dromen. Ja, dat krijg je dan. 't Is natuurlijk beroerd, als je een miskleun maakt en laten we eerlijk zijn, dat overkomt iedereen op z'n tijd. Iets dergelijks kunnen we dan in de toekomst weer een beetje recht breien, door er lering uit te trekken. Maar dan moeten er geen koppen in het zand worden gestoken, want dan vallen er nog meer steken. Hen kleine vergissing is nog niet zo erg, maar een reuze groot project loopt al te veel in de gaten. Daar wordt het smaakvolle patroon van het landschappelijk schoon voorgoed door verknoeid.. Ons dorp kent ook een lap van een parkeerterrein. Gelukkig is dat geen misrekening, al wordt er weinig gebruik van gemaakt. Ik doel hier op het terrein schuin achter de brandweerkazerne. Veel mensen doen verschrikkelijk moeilijk door hun auto, voorzien van een, inzittende, voor de deuren van de brandweergarage te stallen. Ze maken het vele medeparkeerders ontzettend moeilijk en als er een brand uitbreekt, zullen er daardoor vele kostbare minuten verloren gaan. Waarom moet dat nou? 't Zit onze brandweer in de regel toch al niet mee en

20 mei 1976

Er komt de klad in onze vaderlandse pot en dat schijnt dan bovendien nog voor een groot deel de schuld te zijn van enkele heren, die ons vaderland mee helpen bestieren. Nu staan deze mannen vanzelfsprekend mijlenver boven de jonkvrouwelijke beslommingen. Daarom mag ik lijen, dat deze hoge ome's, als ze eens een keer thuis eten, niets anders voorgeschoteld krijgen dan macaroni met ham, kaas en tomatensaus. Hebt u er overigens wel eens bij stil gestaan, dat deze maaltijd nou niet direct overloopt van de vitaminen?

Nou kun je bovengenoemde schotel ook rustig een vaderlands gerecht noemen, want de macaronipot is al

Ja en dan eindelijk is het zo ver. De composthoop is vol. U bedekt hem tot slot met gemaaid gras of een laagje aarde en na een week of wat trekt u het paaltje er uit. Het ontstane gat fungeert dan als schoorsteen, want het kan er wel eens te warm worden van binnen, zodat ook de nuttige bacteriën het gaan begeven. Tevens bevordert de schoorsteen de luchtcirculatie. (Zelf heb ik het paaltje nog nooit gebruikt, maar ik kom deze raad zo vaak in boeken en tijdschriften tegen, dat ik het dit jaar ook eens ga proberen). Bij vriezerig weer stopt u een krant in de schoorsteen en zakt het luchtkanaal uit eigen beweging in, dan is het wonder geschied. Er is een prachtige hoeveelheid nieuwe groeizame aarde ontstaan.

moet het uitrukken nou ook nog bemoeilijkt worden? Ga toch eens naar die parkeerruimte kijken! 't Is werkelijk een ideale gelegenheid. Er is ruimte in overvloed en niemand loopt er de kans, dat een ander z'n auto ramt. Bovendien heeft men daar geen parkeerschijf van node.

Vreemd genoeg staan er pal achter de garage veelal wel een stuk of wat auto 's. en daar is toevallig wel van dat benauwde.

Om nu nog even op het door mij zo geroemde parkeerterrein terug te komen, misschien is er nog een kleine verbetering aan te brengen. Ik weet niet of het mogelijk is, maar als er van de N.O.punt van het plein een looppaadje tussen twee huizen door naar de Middelweg kon worden doorgetrokken, zou dat natuurlijk ideaal zijn. Je komt dan zo ongeveer tegenover de brievenbus van het postkantoor uit. Gaat het ten koste van veel privacy van de inwoners, dan moeten we het maar vergeten. Alles gaat tegenwoordig al ten koste van de privacy van onze medemens en dat geeft soms meer verdriet dan men zo oppervlakkig vermoedt. Men verlengt maar kamers en bouwt maar keukens aan, zonder daar bij te denken, dat de burens zodoende hun zonnehokje of wat dan ook kwijt raken.

Hoe het zij, dat paadje is er in ieder geval nu nog niet. Er zal dus nog met zware tassen moeten worden gesjouwd. Dat kan een karwei zijn, maar een ieder doet dat vast met een opgeruimd gemoed, als ie daar bij bedenkt, dat ie zo op vrij gemakkelijke wijze flink wat calorieën kan lozen.

aardig ingeburgerd en valt bij velen in de smaak.

Toch gaan we na enkele dagen weer hunkeren naar die goeie ouwe vertrouwde aardappel en dan nog liefst naar de één of andere stampot. Helaas vraagt zo'n stampot haast de dubbele hoeveelheid piepers, want zo'n kant en klare prak gaat er in als koek en je krijgt zo 'n onaangename sfeer aan tafel, als de disgenoten de happen uit elkaars mond zitten te kijken. Tja, de duurte van de aardappel schept wel enorme problemen. Nou zijn er gelukkig kookboeken vol verrukkelijke macaroni-, spaghetti-, rijst- en bruine bonenrecepten. Maar welke huisvrouw kan zich de weelde veroorloven uren in de keuken te vertoeven

teneinde stap voor stap dat ingewikkelde en vaak ook nog dure recept te volgen? Nee, dat is de oplossing niet. Huisvrouwen moeten vaak omwille van de tijd automatisch de kookkunst bedrijven en dat gaat niet met je neus in een kookboek. Een enkele keer is dat wel eens leuk, zeker voor degenen die met groot plezier, kokkerellen, maar elke dag is dat niet te doen. Maar wat dan? Toch maar aan die dure aardappel? Om de drommel niet. Laat ze maar met die dure aardappel blijven zitten. Karel de Grote kon ook, zonder. Hij wist niet eens wat een aardappel was en hij heeft 't vast vaak met smaak gegeten. Laten we in ieder geval dit vaststellen, dat wij Nederlanders haast net zo geroutineerd zijn in 't macaroni, rijst etc. koken, als in 't gaar stomen van de piepers. Dat is dan al een heel ding. Helaas vragen deze geprepareerde deegwaren om een sausje en dat is wat anders dan onze zo innig geliefde vette jus, die we bovendien in een handomdraai te voorschijn toveren. Toch is een sausje ook heel eenvoudig te maken. Het gaat als volgt: Een zelfde hoeveelheid eetlepels boter en bloem, b.v. van elk twee, in een pannetje op een zacht vuurtje tot een gladde massa roeren en dan scheutje voor scheutje er bouillon, water of melk bij roeren tot het een niet te dun papje is geworden. Velen van u zullen hierop reageren met: o ja, dus een roux maken. Van dit papje kunt u iets

26 mei 1976

Zoals aangekondigd wilde ik dit keer een artikel wijden aan de brave bruine boon en verdere familieleden van deze peulvrucht. De aardappelpuree wil nog steeds niet erg zakken, dus het loont beslist de moeite ons in deze vruchten des velds te gaan verdiepen. Het meest fascinerende van de boon-is wel, dat ze er haast in slaagt, dat ook steeds maar duurder wordende vlees te vervangen. Het klinkt een beetje zelig, maar zo op z'n eentje is de peulvrucht als eiwitleverancier onvolwaardig. In gezelschap van een graan- of melkproduct doet hij 't wat dat betreft echter schitterend. Wist u dat een Uitgeester familie, toen ze enkele jaren in de tropen vertoefden dag in dag uit niet anders aten dan bruine bonen en rijst? Erg eentonig, inderdaad en aan vitamine C ontbrak wel 't een en ander dacht ik zo, maar aan eiwitten kwamen ze niets tekort. Gelukkig zijn wij in de gelegenheid om de combinatie boon-rijst te versieren met b.v. gebakken uitjes of een onsje gebakken spekblokjes, wat de smaak aanmerkelijk verhoogt. Daarbij maakt een rauwkostsalade van welke groente dan ook de maaltijd compleet. Rauw-kost is evenwel geen „must" en alle gekookte groentes doen het dan ook goed bij bruine bonen met rijst. Zijn we niet bevoorrecht dat we met dit goedkope voedsel zo veel smakelijke variaties kunnen maken? Bovendien kunnen we naar hartelust afwisselen met witte bonen, kapucijners en groene erwten, grauwe

verrukkelijks creëren door b.v. toevoeging van kerrie, of een fijngehakt gekookt ei, of geraspte kaas. Ook een flinke eetlepel mosterd is lekker, dan krijgt u dus mosterdsaus en tomatensaus is ook niet te versmaden. Probeer vooral ook eens tuinkruidensaus. , Voor de bouillon die bij de roux gevoegd wordt, put ik persoonlijk altijd uit een jampot plantaardige bouillonkorrels, die u voor f 2,50 bij drogisterij Balster kunt kopen. en die zeer voordelig is in 't gebruik. Bij macaroni, rijst enz. en bovengenoemde sausjes smaken alle soorten groenten behalve lof. Rauwe lof smaakt wel erg lekker b.v. samen met geraspte wortel. Het vlees kunt u bereiden op de oude vertrouwde manier en er de schotel mee versieren. Nu we bij het vlees beland zijn, popel ik om over andere eiwit leveranciers, de peulvruchten te mijmeren. Toch dacht ik er goed aan te doen, daar mee te wachten tot een volgende keer. Eén ding moet me nog van het hart. Er zijn tegenwoordig geschilde machinaal verpakte aardappeltjes in de handel. Waag u er niet aan, al zien ze er nog zo blank en onschuldig uit. Ze zijn begiftigd met een conserveringsmiddel, dat u een fikse hoofdpijn kan bezorgen en wie weet wat nog meer. En wat de macaroni en spaghettischotels en niet te vergeten de rijstgerechten betreft: kook ze!

erwten en kikker-erwten? Vergeet ook de linzen niet, met dat aparte pittige smaakje. Verkocht Ezau niet eeuwen geleden achteloos z'n eerstgeboorterecht voor een schotel linzen? De geur er van is dan ook onweerstaanbaar. Ik kan het nooit laten, van dit gerecht een voorproefje te nemen. Tenslotte is er dan ook nog de sojaboon. Dat is helemaal een juweel onder de peulvruchten, want deze boon levert volwaardige eiwitten en dan nog niet zo'n klein/beetje. Een ons sojabonen bevat 36,9 gr. eiwit en 18,1 gr. vet. Let op de calorieën! u heeft er maar weinig van nodig. Het lieve leven kan dus beslist goedkoper, ondanks de duurte van de aardappel. En mocht u na enkele dagen bonenrijst een onweerstaanbare lust krijgen in een ouderwetse stampot van b.v. aardappelen, spekjes en rauwe andijvie, verstop er dan eens een onsje witte bonen in. Sommige bakkers verstoppen deze bonen in de amandelspijs en toch gaat gebak met deze vulling er in als koek. En dacht u ook niet, dat een witte boon zich toch nog altijd meer thuis voelt in een stampot dan in gebak? Tot slot nog het volgende: Mocht u lust krijgen om op de bonentoe te gaan, haal dan even die oude snelkookpan te voorschijn. Dat scheelt wel een aantal kookuurtjes.

3 juni 1976

't Is weer zo ver. Binnenkort is het vaderdag.

Och, 't is natuurlijk wel aardig, al die bijzondere dagen zoals fietsdag, molendag, dierendag enz.

't Geeft weer eens een verzetje en er wordt aan wat zinnigs gedaan en gedacht.

Toch is vaderdag een buitenbeentje. Vaderdag is eigenlijk een problemendag, al was het alleen al vanwege de verlanglijst.

Omstreeks die tijd worden er aardig wat voorhoofden gefronst. Heeft u ooit wel eens een lange verlanglijst van de heer des huizes onder ogen gekregen? Nee, vaders verlangens schijnen beperkt.

Is het hoofd van het gezin bang vooral te royale uitgaven, omdat hij in wezen moet dokken voor z'n eigen kadootjes?

't Zou mee kunnen spelen, maar we moeten de oorzaak dacht ik ergens anders zoeken.

't Is namelijk zo, dat juist op vaderdag op schrijvende wijze naar voren komt, dat het met de emancipatie van de vrouw nog bitter slecht gesteld is. Want wat staat er op zijn verlanglijstje? Uitsluitend mannenzaken d.w.z. kado's die vrijgezellen ook graag in ontvangst nemen. Is het niet eigenaardig dat iedere vrouw zonder morren, ja vaak zonder het te beseffen vaderdag verwisselt door mannendag, zeker als het de geschenken betreft?

Dat kan natuurlijk niet zo blijven doorgaan, ook niet in Uitgeest. We wonen dan wel in een dorp, maar we zijn niet achterlijk. In de toekomst moeten de mannen vaker bij het huishouden worden betrokken. Ja zeker, ze hebben een beroep, maar ze zijn tevens huisman. Vrouwen hebben ook een beroep, maar ze zijn zo goed om dat beroep er tijdelijk of voorgoed aan te geven en daarom zijn ze tevens huisvrouw. Huisvrouwen zijn op moederdag even stralend blij met mooie

17 juni 1976

Bij zo'n afscheidsavond hoor je altijd weer dezelfde geluiden. Iedereen is goed. De scheidende gemeentesecretaris is goed, z'n manier van werken was geweldig en we zullen hem bar missen. En hoe zit het met de achterblijvers? Ook die zijn buitengewoon goed. Een idealere combinatie zul je waarschijnlijk nergens in den lande tegen het lijf lopen. Toch gaat de gemeentesecretaris weg. Ja, hoe zit dat nou? Ach, is het niet voor de hand liggend, dat de heer Castenmiller deze richting opgaat? Misschien vlast u er al op van mij te horen, waar de schoen wringt. Maar dan moet ik u teleurstellen. Ik pas er wel voor, me daar mee bezig te houden. Trouwens, wie zegt dat de schoen wringt! Lokt het u ook niet aan om burgemeester van Berkhout te worden? Als het er op aankomt, kun je bij ieder mens wel minder aardige eigenschappen ontdekken. Niemand is volmaakt. Maar is het niet vrij zinloos en zeer negatief, om met die boodschap op stap te gaan? Wat een teleurstellingen zal dat geven. Om er mensenschuw van te worden. Nee, mijns inziens kunt u beter uw medemens van de andere kant benaderen. Ga op stap om de goede en aardige dingen in de u omringende personen te ontdekken en het zal u veel vreugde verschaffen. Aan uzelf kunt u natuurlijk sleutelen zo veel als u kunt. Ook dat zal u deugd doen en de omstanders er bij. En nu zult u zich waarschijnlijk afvragen, wat er aan de afscheidsavond van de Heer Castenmiller mankeerde, 't Was toch loven voor en prijzen na? Dat moet toch precies in mijn straatje passen? Inderdaad, het kon niet beter en het was nog allemaal waar ook, terwijl er in de regel te veel pluimen op de

kopjes als met een sieraad of een bakblik. Hoe zou dat toch komen, dat vaderdag stiekempjesweg vrijwel in alle gezinnen is omgetoverd tot mannendag? 't Is volgens mij beslist niet alleen de schuld van de mannen. Als ik hier in Uitgeest bij de slager kom en ik hoor dat een vrouw een bepaald soort vlees bestelt, begeleid door de opmerking: „ja, zo wil vaders dat“, denk ik verontwaardigd: van waar die slaafse onderdanigheid? 't Is heel verkeerd om op zo'n manier als hulpe tegenover je man te slaan. Zó'n man moet voor vaderdag een kookboek krijgen met als opdracht: doe het voortaan zelf maar. 't Klinkt niet erg hartelijk, maar 't is toch beter bedoeld dan u zo op 't eerste gezicht denkt.

Alle mannen moesten meer van de kookkunst afweten. Er kunnen zich nl. wel eens omstandigheden voordoen, dat vader er alleen voor komt te staan en wat moet hij dan beginnen met z'n twee linker kookhanden? Laatst las ik van een weduwnaar, die het diep betreunde, dat hem nooit de beginselen van de kookkunst waren bijgebracht.

Gelukkelijk zijn er sinds de opmars van de koffiezetapparaten tegenwoordig aardig wat mannen, die koffie kunnen zetten. Ze vinden het zelfs prachtig met zo'n apparaat te werken. Daarom heb ik nog een hint voor de verlanglijst van vader, nl. de mixer of mengbeker. Moulinex heeft er bijv. een: de mini-moulinette, maar neem liever de iets grotere met een mengbeker, daar heeft u meer aan. Ze zijn ook in andere merken verkrijgbaar en wel in zaken voor huishoudelijke artikelen en in de winkels waar ze elektrische apparaten verkopen. u hoeft er heus het dorp niet voor uit. 't lx werkelijk een wonderding. Ik heb het apparaat al jaren en gebruik het dagelijks. Ik kan u daar nog veel meer over vertellen. Tot de volgende keer.

hoed worden gestoken.

Toch zou ik dolgraag nog even de nadruk willen leggen op dat ene woordje, dat die avond een paar keer is gevallen. De Heer Castenmiller is integer, d.w.z. hij is rechtschapen, onkreukbaar, onschendbaar enz. Klinkt het u ietwat schaapachtig in de oren? Misschien moet ik het dan nog duidelijker zeggen. Integer is het tegenovergestelde van corrupt en u zult het wel met me eens zijn, dat corruptie een afschuwelijke eigenschap is. In de kranten lees je er dagelijks van terwijl de integere mensheid aan het uitsterven is. Het valt ook niet mee heden ten dage integer te zijn. Zeker niet als je zijdelings ook nog met politiek bezig moet zijn, zoals met de Heer Castenmiller het geval is.

„In liefde en oorlog is alles geoorloofd“, zei men vroeger. Maar wat is politiek dan, is dat oorlog of liefde? Als je een bepaalde politiek voert, kan dat betekenen, dat je een bepaalde gedragslijn volgt, niet meer en niet minder! Het kan echter tevens inhouden, dat je met geslepenheid te werk gaat en ben je eenmaal op dat pad beland, dan is het nog maar een klein stapje naar de corruptie. Het doel heiligt de middelen, zegt men dan. Helaas ligt dat doel vaak te hoog en te ver en vandaar dat die onoorbare middelen, die om den drommel niet heilig zijn er aan te pas moeten komen. De Heer Castenmiller wordt eerste burger van Berkhout. Ze zullen een goeie aan hem hebben. Hij is een harde werker en zoals gezegd: hij is integer. In Berkhout kunnen ze gerust zijn. Wij achterblijvers laten hem node gaan.

24 juni 1976

Ook in ons dorp wonen rasechte volhouders en dat doet me goed. Als ik tenminste in de krant lees, dat de Heer J.C. Krom al 25 jaar voorzitter is van het Koningin Wilhelminafonds, neem ik daar m'n petje voor af. 't Is natuurlijk een heel ding als iemand spontaan aanbiedt ergens z'n schouders onder te zetten. Zulke mensen hebben pit, zulke mensen leven. Degenen echter die hun enthousiasme gedurende vele jaren op peil weten te houden en onverdroten doorvechten, moeten wel bewondering afdwingen. Ik gun de Heer Krom z'n bronzen legpenning dan ook van harte en ik hoop, dat hij nog lang enthousiast en volhardend mag blijven, want dat zal hem veel levensvreugde schenken. Nu is de Heer Krom natuurlijk niet de enige die bepaalde karweitjes pro deo verricht. Daarom wil ik tevens hulde brengen aan al degenen die veel van hun vrije tijd geven aan noodzakelijke onbetaalde „baantjes". Ik zou de laatste zijn, die deze mensen voor gek wil verslijten. De werkzaamheden die een mens verricht zonder er voor betaald te worden, werken doorgaans meer ontspannend dan hun dagelijkse jobs. Nog sterker, ze maken de mens pas recht gelukkig. En aangezien geluk met geen goud is te betalen, zijn deze baantjes de meest begerenswaardige. Helaas hebben weinig mensen dat door.

Voor medailles van wat voor metaal dan ook, hoeft u het echter niet te doen. Niet dat er iets valt aan te merken over de kwaliteit van deze producten. Dat is trouwens van ondergeschikt belang, 't Gaat om het gebaar n i e t waar? Nee, maar zo 'n penning kan je je wel de schrik van je leven bezorgen. Zo verging het althans de Heer Jaap Krom.

Totaal onwetend van de ophanden zijnde feestelijke uitreiking, zat hij de vergadering voor. Op het gemeentehuis had ook niemand hem ingelicht. Daar laten ze toch doorgaans nooit het achterste van hun tong zien, maar in dit geval zeer terecht. Zo iets moet een verrassing blijven.

De Heer Krom wist dus van de prins geen kwaad, al was

hij er natuurlijk danig mee in z'n sas, dat de Heer H. A. Bos, lid van het hoofdbestuur van het K. W.F. de moeite genomen had bij de vergadering aanwezig te zijn. Z'n blijdschap sloeg evenwel om in grote ontsteltenis, toen hij z'n vrouw aan zag komen stappen. Door welke afschuwelijke narigheden was z'n familie getroffen? Gelukkig werd hij spoedig uit de „benauwde" droom geholpen. Het uitreiken van het één en ander is toch altijd iets feestelijks. Feest was het deze week ook bij z'n broer J. Krom in verband met het feit, dat deze 25 jaar geleden in de Raad kwam. Ook zo'n volhouder! Volgend jaar is hij 25 jaar wethouder. Dan wordt het feest nog wat dikker over gedaan. Denk niet, dat het wethouderschap een erebaantje is. Als raadslid kun je je eventueel nog de weelde veroorloven je als zodanig te gedragen, maar als wethouder is stil zitten en duimen draaien er niet bij. Laat ik niet op de zaak vooruit lopen, want zoals gezegd, volgend jaar komt pas het echte grote feest. Toch wil ik even aan tippen, dat vooral de sportliefhebbers veel aan hem te danken hebben. Wat een mogelijkheden hebben we hier tegenwoordig op sportgebied. Jammer, dat de mogelijkheid voor muziekbeoefening vergeleken bij de Uitgeester sportwereld achtergebleven gebied is.

Ik hoop, dat B. en W. zich daar in de toekomst ernstig over gaan beraden. Tijdens de verenigingsmarkt werd er n.l. bij de stand van het Uitgeester Muziekensemble keer op keer geïnformeerd naar de mogelijkheden van muzieklessen. Helaas moesten velen teleurgesteld worden. Zou het niet geweldig zijn, als in de toekomst niet alleen door de Harmonie maar ook door het Muziekensemble elke jubilaris verrast zou kunnen worden met een aubade? En dan praten we nog niet eens over de vele uren muziekgenot, die de muziekbeoefenaars kan worden verschaft.

Een mens z'n lust is een mens z'n leven. Laten we daarom hopen, dat in de toekomst de muziekminnende dorpelingen ook aan hun trekken komen. Dan wordt het pas echt feest om in Uitgeest te wonen.

1 juli 1976

Enkele weken geleden opperde ik de idee, vader voor vaderdag een mixer kado te geven. Misschien sloeg het niet erg aan en vond u het een afschuwelijk, hatelijk voorstel. Nou ben ook ik van mening, dat je nooit of te nimmer iemand met een kado de kast op moet jagen. Evenzo ben ik van oordeel, dat een mengbeker ietwat aan de prijzige kant is. Er wordt al te veel met dure geschenken gesmeten. Dat gaat dan met een groots gebaar en met een kil hart. Zijn dan de met grote zorg uitgekozen kleinigheden niet veel meer waard?

Ach en 't heeft ook weinig zin, vader iets huishoudelijks te geven, als hij het toch niet in z'n vingers heeft. Als de heer des huizes al gruwelijk het land heeft aan thee zetten of een eitje bakken, zal hij nooit met plezier gaan kokkerellen. Toch zijn er vaders die staan te trappelen van ongeduld, om ook eens een keer in de keuken de scepter te zwaaien, maar het niet willen weten. Kijk, je hebt mannen

die van beroep kok worden en je hebt mannen die nog geen pollepel kunnen vast houden, maar je hebt evenzo goed mannen die met onderdrukte kookneigingen rondlopen. Zo iets kan nooit goed gaan. Helaas kan ik daar nu niet dieper op in gaan, daar er anders weer niets van de beloofde mixerrecepten komt.

Zoals gezegd kan bovengenoemd apparaat u veel vreugde en gemak verschaffen. Als u nog niet in 't bezit bent van zo'n klein keukenwonder, ga er dan eens voor sparen, ook al kunt u 't als 't moet onmiddellijk in uw dorp gaan kopen. Leg b.v. een gulden opzij, als u een dag niet gesnoept hebt. Of nog beter, spaar het van de sigaretten, die u niet hebt gerookt. Op zo'n manier geeft het sparen dubbel plezier, want laten we eerlijk zijn, bij 't zo maar kopen mis je de voorpret. Sinds we in een welvaartsstaat leven, lopen we grote kans, dat we achteloos aan de kleine genoegens voorbij gaan. Maar laat ik ophouden met preken en u aan

de beloofde recepten helpen:

Nu het zo warm is, doet het me een groot genoegen, het volgende luchtige toetje op papier te zetten.

Benodigdheden: 2 appels, 2 sinaasappels [geen outspan, een andere keer meer hierover een scheut melk, een koffielepel honing of suiker, wat citroensap en eventueel 2 klontjes ijs.

Was de appels, snij ze in vieren en ontdoen ze alleen van kroontje en steeltje. Schil de sinaasappels en halveer ze. Mix alle benodigdheden 2 minuten in de mengbeker en klaar is kees. Vergeet niet het vocht er bij te doen, anders willen de messen niet pakken. Direct serveren.

Met een mengbeker maakt u ook in een wip tomatensoep.

Was de tomaten, snij ze in tweeën en doe ze in de mixer tezamen met een flinke scheut water en een schoongemaakte ui. Na 2 minuten zijn de pitjes fijn en de velletjes onzichtbaar. Doe de wat schuimige vloeistof in een pan, voeg er nog wat water bij en b.v. kruidnagel, laurier, basilicum, aroma, zout, balletjes en vermicelli of doe het op uw eigen manier.

Bent u een echte soepklant? Gooi dan nooit meer restjes aardappelen en groente weg. [Bewaar echter nooit

8 juli 1976

Er wordt wat afgedronken met dit mooie weer en vooral als je de warmte nog niet zo gewend bent, doe je dat helemaal verkeerd, 't Is zaak zo lang mogelijk van de fles af te blijven, al is het dan maar de frisdrankfles. Begin je er eenmaal aan, dan ben je verloren en blijf je dorstig voor die dag. Gewoon doen is eigenlijk nog het beste, d.w.z. 's morgens koffie en 's middags op z'n tijd thee. Kon u er voorheen nooit aan wennen dit vocht zonder suiker te nuttigen? Begin er dan nu aan, want bij warm, droog weer smaakt koffie en thee zonder suiker opperbest. Koude thee is evenmin te versmaden,,vooral als er per theepot een halve citroen of een hele sinaasappel uitgeperst aan is toegevoegd. En laat dit dan geen outspancitrusvrucht zijn. Verleden week tipte ik dat al even aan. Natuurlijk, u bent uw eigen baas, u kunt kopen welk merk u verkiest. Maar weet u hoe het mogelijk is, dat outspansinaasappelen in ons landje komen? Doordat zwarte handen, die beven van de honger ze plukken. Sommige van deze arbeiders verdienen slechts 75 cent per dag, zonder maaltijd. Is het niet afschuwelijk? Het zou je de eetlust benemen en je vergeet je z.g. dorst, als je daar even bij stilstaat. Het is wat tegenwoordig met dat eten. Als het niet op allerlei manieren is mishandeld met gifstoffen, is er figuurlijk mee geknoeid. Want vindt u het een eerlijke zaak, dat in één en hetzelfde land een blanke arbeider ruim 50 maal zo veel verdient als een neger? Hoe komt het toch, dat de blanken in Zuid-Af rika zo onmenselijk handelen? Ergens is dat voor mij een raadsel. Het lijkt er op, dat het een soort ziekte is die daar onder de blanken heerst en al wie het land binnenkomt wordt er mee besmet. Ik heb een vriendin gehad (door verhuizing ben ik haar min of meer uit het oog verloren), die in Zuid-Afrika heeft gewoond. We

spinazie]. Mix het met wat water en sla dan eens lekker aan 't fantasieren. U kunt er tomatensap bij doen, geraspte kaas of soepgroente, een aan stukjes gesneden hard gekookt ei of maak er kervelsoep van. Als u in Uitgeest kervel zaait, houdt u het voor 't leven, vooral als het wat schaduw krijgt. Het gedijt uitermate goed op de geestgronden en doet zelfs wel eens pogingen om heel uw tuin te bezetten. Maar ja, daar bent u zelf bij. Gebruik voor kervelsoep één eetlepel gesneden kervel per persoon en kook het kruid niet mee. Om op het apparaat terug te komen, de mixer maakt kaas voor u fijn [een uitkomst als de kaas hard is geworden] tovert suiker in een tel om tot poedersuiker, maakt paneermeel an uw geroosterd brood en maalt o.a. bonen in erwten, zodat ze niet zo lang meer hoeven te koken. Natuurlijk maakt u met dit apparaat ook in een handomdraai een milkshake van b.v. melk, limonadesiroop en blokjes ijs. En tenslotte als klap op de vuurpijl een cocktail voor warm weer, genaamd: blue heaven. Ingrediënten: 1½ liter melk, 1 banaan, 1 sinaasappel, 2 stukjes ananas, 1 eetlepel suiker, 1 bekertje brandewijn en wat blokjes ijs. Iets voor de heren?

hebben wat afgeboomd over dat probleem. Zij heeft mij niet kunnen overtuigen en helaas ik haar ook niet. "Je moest er zelf maar eens geweest zijn," zei ze dan, "je moest eens weten hoe lui ze zijn en hoe vies". Ik vraag me toch af, waarom al die mevrouwjes daar er allemaal een stuk of wat negerbediendes op na houden. Ik zou er voor geen geld heen willen, al weet ik zeker, dat ik het er als blanke goed zal hebben. En daar wringt waarschijnlijk de schoen. Daarom krijgen ze daar allemaal die "ziekte", 't Is angst voor hun hage, angst om luilekkerland te verliezen. "Pers geen Zuid-Afrika uit!" staat er op de folder van de boycot-outspanactie. Deze slagzin gaat vergezeld van een tekening, die niets aan duidelijkheid te wensen overlaat. Of is die tekening niet reëel? Je ziet n.l. een hoofd, dat op een citruspers is gezet. En dat is toch dubbel op? Onthoofd en dan nog eens uitgeperst. Is dat bovendien niet een beschuldiging van moord? Ik heb daar lang over gepiekerd. Ergens klopt die tekening natuurlijk niet. Misschien is het trouwens nog erger. De mens die z'n medemens zo uitperst is een bloedzuiger of een parasiet. Mij zult u geen outspan-sinaasappels meer zien kopen en ik betreur het, dat ik er pas onlangs iets van hoorde. Gelukkig ben ik ze in ons dorp nog niet tegengekomen, maar ik moet er aan toevoegen, dat ik alle zaken waar ze fruit verkopen er nog niet op nagesnuffeld heb. Verveelt het U, dat praten over outspan? En die zwarte magere handen dan, die maar plukten en plukten terwijl ze beefden van de honger? Is dat iets om zo maar aan voorbij te gaan? Ik hoop daarom, dat u blij bent dat u het nu weet en deze mensen moreel steunt, door outspan niet te kopen. Helaas, het is niet veel wat we voor hen kunnen doen, maar het is toch iets.

22 juli 1976

't Ging me verschrikkelijk aan m'n hart, toen het bollenveld dan eindelijk toch zo goed als verdween. Het hing al jaren in de lucht en er leek geen ontkomen aan, maar je blijft op een wonder hopen. Misschien dat ze over een jaar of tien een bollenveld midden in een dorp als een natuurmonument beschouwen, maar helaas dan is het te laat. In feite blijft de mens een hulpeloos, onwetend wezen. We zijn in staat om enorme projecten uit te voeren, heel knap van opzet, maar enkele kleinigheden zien we dan over het hoofd, die achteraf van levensbelang blijken te zijn. Alles moet worden volgebouwd en wat er in de weg staat wordt zonder pardon de nek omgedraaid zoals die levensgrote boom schuin tegenover het huis van dr.Smeets. Een jaar of tien geleden stond die boom daar nog in volle glorie te pronken. Het was een juweel van een boom. Sommige mensen spreken er nog van. En wat zo belangrijk was, hij stond niet alleen mooi te wezen en zo nodig schaduw te verschaffen, maar hij produceerde enorme hoeveelheden zuurstof. We zijn er zo langzamerhand achter aan 't komen, dat elk grassprietje, ja elk onkruidje in onze tuin waarde heeft. Al dat groen helpt mee de verpeste atmosfeer te zuiveren. Daarom ook is een bollenlandje midden in het dorp letterlijk en figuurlijk een verademing. Gelukkig is het nog niet helemaal verdwenen. Ik hoop dat de boer en ook de omwoners er zich met hand en tand tegen verzetten, als er ook maar iemand een vinger naar dat stukje durft uit te steken. Ik zou er wél voor zijn, als aan weerskanten een wandelpaadje werd aangelegd en bankjes geplaatst. Overigens is het wel een opluchting dat er nu eindelijk maar één Irenelaan is en niet twee, die wel in elkaars verlengde liggen, maar niet aan elkaar vast zaten en toch samen één en de zelfde Irenelaan waren.

29 juli 1976

De redacteur van dit blad vereenzelvigd me blijkbaar zo met Zeeland, waar ik, zoals hij weet m'n jeugd doorbracht, dat hij zonder meer aanneemt, dat ik het zilte nat verkies boven de zoete wateren. Wat het nemen van een frisse duik betreft, zit hij inderdaad midden in de roos met z'n veronderstelling. Nergens zwem je lekkerder dan in dat heerlijk prikkelende zeewater. En hoe hoger de golven, hoe fantastischer, al dien je natuurlijk wel te weten, waar het veilig zwemmen is. Helaas is het zeewater ook niet meer wat het geweest is, al wint de zee het naar zijn smaak nog altijd met glans van het duurste chloorbad en zwemmen in vaart of plas vind ik zelfs ronduit griezelig en dat zeker niet alleen vanwege het besmettingsgevaar. Toch zou ik me met ons bootje niet graag op de Zeeuwse wateren wagen. Nee, geef mij dan NoordHolland maar. Er bestaat niets heerlijkers dan met een vaartje van 8 km. per uur door dat prachtige landschap te tuffen. En wat een unieke stadjes en dorpen kent onze provincie! Dat is juist zo plezierig met een boot. Je legt ergens aan en je woont er als het ware voor een paar dagen. En in vrijwel alle plaatsen wordt je met open armen ontvangen. Ik kan. me dat wel indenken. Elk dorp en iedere stad ziet graag

Ik heb vreemdelingen heel wat keren de weg moeten wijzen en vertellen hoe de vork in de steel zat en ik zal beslist niet de enige zijn geweest. Ja 't is jammer van dat bollenveld, maar ik moet toegeven, dat de Irenelaan een mooie laan is geworden, vol afwisseling. Alleen mis ik er bomen. Die horen toch in een laan? Misschien kunnen we trouwens beter spreken van de Irenelaan, want er wordt daar wat afgeraced. 't Kan ook haast niet anders. De automobilisten die vanaf de sportzaal de Meent komen, zien een lange kaarsrechte weg voor zich en dat noodt nu eenmaal tot vaart zetten. Moet daar niet nodig wat aan gedaan worden? De verkeersdrempels staan nog in de kinderschoenen en het schijnt niet altijd een oplossing te zijn. Toch zal men het dacht ik in die richting moeten zoeken. Het stuk Irenelaan ter hoogte van de bibliotheek mag overigens wel eens wat afslanken. Vooral in de bocht naar de Dr. Brugmanstraat wordt er zo wel door de fietsers als door automobilisten zeer vreemd geschipperd. Men heeft zo veel ruimte dat niemand van zins is die bocht te nemen zoals het hoort. Dat weeft maar door elkaar of ze op een rotonde zitten, 't Is jammer dat groot en klein zich altijd laat opjatten tot haast en het nemen van de kort ste weg, want het is daar juist een fantastisch mooi punt. Alles wat er gebouwd is vormt één groot harmonisch geheel en alles is even ruim en royaal van opzet. Soms kunnen stedebouwkundigen in een dorp nog wel eens iets goeds uitrichten, 't Zijn dus de haastige-spoedrijders die nu weer roet in het eten gooien. Maar misschien kan een kleine ingreep de snelheidsziekte beperken. Wat dacht u van wat bomen, desnoods midden op de weg? Dan krijgen we op den duur bovendien weer terug, wat vroeger in 't dorp zo achteloos is omgekapt.

toeristen komen en wat ook een belangrijk punt is: de middenstand vaart er wel bij. Daarom vind ik het doodzonde, dat er in Uitgeest voor plezier jachtjes zo bitter weinig voorzieningen zijn getroffen. Zeker, er zijn gastensteigers in de diverse Jachthavens en niet één boot zal tevergeefs naar een "onderkomen" voor een nacht of wat zoeken. Maar om Uitgeest te gaan verkennen, daar zal in de meeste gevallen niet veel van terecht komen. Daarvoor liggen de diverse havens net iets te ver van 't dorp. Vergeet niet, dat er in de eerste plaats proviand moet worden gezorgd. Waarschijnlijk komen de meesten dan ook niet verder dan de Meldijk en een stukje Langebuurt, al moet gezegd worden, dat dit gedeelte van Uitgeest alleen al de moeite van het bekijken waard is. Maar soms gaan ze zelfs niet eens op pad, want met de kampwinkel kun je je ook aardig behelpen. En lijken die kerktorens vanaf de jachthaven bekeken niet verschrikkelijk ver weg te liggen? Is het daarom niet jammer, dat ons alleraardigst haventje een soort schroothoop is geworden? Officieel mag dat oud roest er helemaal niet liggen, 't Is onbegrijpelijk! Het is verboden in je eigen tuin een schutting naar eigen smaak te plaatsen.

Dan wordt je overstelpt met dreigbrieven. Mik je echter iets in de gemeentehaven dat nog net blijft drijven, dan wordt dat oogluikend toegelaten. Wat een ellende voor de omwoners, terwijl het juist zo'n knusse buurt is. En er zou toch zo weinig voor nodig zijn, om dat haventje gezellig en nuttig te maken. Ten eerste moeten de lieden die de gemeentehaven voor een botenkerkhof aanzien op hun vingers worden getikt en worden beboet, als ze blijven doen of hun neus bloedt. En natuurlijk moeten hun onooglijke zaakjes op eigen kosten worden weggesleept. Verder zou er b.v. een bord kunnen worden geplaatst, waarop vermeld staat, dat het is toegestaan voor enkele uren te meren, zodat geïnteresseerde varensgezellen een

19 augustus 1976

Neemt u ook altijd stapels boeken mee, als u op vakantie gaat en kunt u het dan nog niet laten om onderweg in diverse boekwinkels te gaan snuffelen? Of bent u van het type, dat er zelfs op vakantie geen tijd voor kunt vinden een letter te lezen? Even goeie vrienden hoor, maar geloven doe ik het niet. Ik weet zelf maar al te goed, dat als je graag leest je er dagelijks tijd voor vindt. Ik val soms zelfs verlekkerd aan op reclamefolders, die met de Franse slag in m'n brievenbus worden gefrommeld. Ja, ik weet het, ik moest eigenlijk een stripje op m'n brievenbus plakken met de vermelding: geen reclamedrukwerk. Er wordt immers met papier gesmeten en dus ook met bomen, die het papier moeten leveren en waarvan er al te weinig op onze goede aarde staan. Toch wil ik altijd dolgraag weten, wat er in ons dorp te koop is en daarom worden dergelijke folders bij ons met gejuich binnengehaald. De rest van de papierwinkel, die ze in onze brievenbus stoppen kan me gestolen worden.

't Is waar, ik ben verlekkerd op letters, maar ik moet wel iets met het gelezene kunnen doen. Zo mag ik graag recepten van verrukkelijke gerechten lezen, terwijl ik er dan in gedachten mee aan de slag ga. Het maakt je kookfantasie los en je durft eens wat te experimenteren in de keuken. Ik kan ook moeilijk aan boeken over tuinieren voorbij gaan.

Ik heb zo langzamerhand al een aardig bibliotheekje vergaard over het tuingebeuren. Hoe meer je er over leest, hoe meer je er over wilt weten. Zo gaat dat. Mijn laatste aanwinst is werkelijk een juweel, Je kunt het ook gerust op vakantie meenemen, want in tegenstelling tot andere tuinboeken maakt het niet een enorme onrust in je wakker, om, weer of geen weer, met gezwinde spoed aan het werk te gaan. Hoogstens zou je, ver van huis, eens even om een hoekje willen kijken, om te zien wat er in die tijd in je tuin is gebeurd. De schrijver Henk van Halm adviseert tuinbezitters meer in de tuin te kijken en te bestuderen wat er gaande is, in plaats van te zwoegen tot je er pijn van in

kijkje in ons dorp kunnen nemen. Dreigt het aantal bezoekers uit de hand te lopen, dan kunnen er altijd nog voorzieningen worden getroffen met b.v. parkeermeters. Ik droom er overigens al een jaar of wat van, dat het haventje wordt doorgetrokken naar 't Hoorne. Voor zo ver ik dat bekijken kan, moet dat mogelijk zijn. Niet groots van opzet, maar heel eenvoudig en toch doelmatig. Kolossale zaken passen niet in ons dorp. Alleen de Meer, die grote waterplas, ja die hoort er wel bij. Na een weekje toeren door de NoordHollandse vaarten geeft het je een machtig geluksgevoel, als je daar die vertrouwde waterplas weer ziet liggen met op de achtergrond z'n kerktorens en molens. Je bent weer thuis.

de rug krijgt. Hij wijdt zelfs een hoofdstuk aan fotograferen van bloemen en planten. Wat mij nog het meeste boeit in z'n boek is z'n grote liefde voor alles wat groeit en bloeit met inbegrip van het onkruid. Kijk wat het doet en grijp in, als een bepaald soort kruid naar uw smaak al te veel plaats in gaat nemen. Soms helpt de natuur een handje mee in de vorm van een menigte luizen, want die komen altijd op een veelheid van hetzelfde soort af. Daarom hebben die monocultures het ook altijd zo moeilijk. Ze kunnen slechts met de spuitbus staande worden gehouden. 't Is duidelijk, dat Henk van Halm tegen elke vorm van insecten verdelgen is. Je maakt er volgens hem alleen maar een janboel van. Als er b.v. geen luizen meer in uw tuin aanwezig zijn, komen mieren inderdaad op uw suikerpot af. Mieren zijn luizenmelkers en die "melk" smaakt heerlijk zoet. Zorg dus voor 't biologisch evenwicht. Hoe u dat moet doen, staat allemaal in "Tuinieren buiten het boekje". U leest niet alleen over wilde planten en de grote liefde van de schrijver het robertskruid, maar tevens over-gekweekte soorten. Bent u van plan een vijver aan te leggen? Ook dan kunt u bij Henk van Halm terecht. Hij wijdt er maar liefst 11 hoofdstukken aan. Zou u van de winter graag een roodborstje op visite krijgen. Plant een kardinaalsmuts en wilt u een knotwilg "maken"? Ook daarbij maakt hij u wegwijs.

Zo'n knotwilg lijkt me enig. Ik ben, alleen bang, dat de Uitgeester grond niet kleiig genoeg is. Henk van Halm oppert het idee het te proberen bij 't vijvertje. Wie weet lukt het. Zo staat het boek vol leuke ideeën. Andere jaren bekeek ik de tuin na de vakantie eerst enige dagen met een schuwe blik en ging vervolgens met de moed der wanhoop aan de slag of liet de tuin de tuin. In beide gevallen had ik geen plezier aan m'n stukje natuur. Dat is gelukkig verleden tijd, dankzij "Tuinieren buiten het boekje" Kosten f 14,50.

9 september 1976

Ingezonden

Wie elke week getrouwd de "Uitgeestelijkheden" in ons dorpsblad opzoekt, zal de schrik door alle botten gevaren zijn. Onverhoeds bleek namelijk dat het also genoemde, geliefde en vertrouwde feuilleton in de uitgave van 12 augustus ontbrak. Sombere vermoedens zullen in het aangezicht van deze droeve ontdekking in 't verwarde hoofd van menigeen plaats hebben gegrepen, want: waar blijft de genoeglijk babbelende, informerende, adviserende, soms manende stem van onze wakkere hoedster der oorspronkelijkheid van de dorpsse gevels, puien en gebouwen, de kweekster en beschrijfster van weergaloos doordacht opgetorende komposthopen, het wakend oog over onkruid tussen de Uitgeester plavuizen en diens al dan niet milieuvriendelijke bestrijding; de vrouwelijke minnestreel die ', onvermoeid de bekoorlijkheid van Uitgeester straten, hofjes, erfjes en het Uitgeester leven bezingt? Waar is?

Een snel om zich grijpend gerucht wil dat zij met vakantie naar Texel zou zijn vertrokken, wat de (een enkele keer ook wel moe geschreven?) bard van ons dorp van harte zij

Dit keer voel ik me geroepen, ja zelfs verplicht m'n cursiefje vrij wel geheel te wijden aan de schriftelijke reacties van een dorpsgenote op wat zij noemt mijn feuilleton. Ik ontvang tot m'n vreugde wel eens meer "fanmail", maar het meeste zou je kunnen betitelen als een bijzonder soort luchtpost. De kretten van instemming zowel als van afkeuring gaan van mond tot mond, bereiken op een gegeven moment m'n kennissenkring, die het vervolgens aan mij doorbriefft. In stilte heb ik altijd een wens gekoesterd, dat Uitgeestelijkheden nog eens zou uitgroeien tot een soort praathoeke. Helaas is daar nooit iets van gekomen. De meeste Uitgeesters zijn blijkbaar niet van die schrijvers. Nu echter gaat het er op lijken dat briefschrijfster Rosemarie en ondergetekende nog eens de geschiedenis in zullen gaan als de Uitgeesterse Betje Wolff en Aagje Deken. Ik hoop dat in deze editie naast Uitgeestelijkheden tevens ruimte is voor de humoristische, puntige pennevruchten van Rosemarie. Hier volgt m'n tegenrede:

Best Rosemarie,
Hartelijk, hartelijk dank voor je lovende, prijzende en stimulerende woorden. Er komt nu tenminste wat leven in de brouwerij. Ik heb genoten van de geestige wijze waarop je 't één en ander op schrift hebt gesteld. Toch kan ik me niet aan de indruk onttrekken, dat er zo hier en daar een addertje onder het gras schuilt en dat ik van tijd tot tijd op zeer subtiele wijze op de hak word genomen. Of ben ik nu spijkers op laag water aan het zoeken en riekt dat naar strandjutterij? Dat ligt dan wel enigszins in mijn lijn. Ik ben n.l. van ganser harte het z.g. tweede gebruik toegeedaan. De redactie van dit blad kan getuigen, dat ik Uitgeestelijkheden zonder mankeren type op kringlooppapier. (500 vel voor f10,- te koop bij Milieu Defensie, Tweede Weteringplantsoen 9, Amsterdam). Op roestige spijkers ben ik niet zo tuk, maar een voordeel van laag water is wel, dat je tijdig stekeligheden ontdekt, zodat je niet nodeloos wordt gewond.

gegund. Maar waarom, o waarom heeft zij de achterblijvende kudde van trouwe lezers niet gewaarschuwd, dat zij voor een bepaalde tijd (hopelijk niet voor lang) haar rubriek zullen moeten missen? Ze schreef wel geanimeerd over de zegeningen van ons zwembad in de editie van 5 augustus de vakantiesfeer zat er, achteraf bekeken, toen wel degelijk al dik in maar waarom niet even een geruststellend woordje, zoals ook de (wellicht nog meer bekende?) columnisten des lands b.v. Jacques Fahrenheit, Leo Derksen, Heitink etc. wél plegen te publiceren in hun ontboezemingen, vóór zij hun lezerskring verlaten om van hun welverdiende vakantie te genieten?

Geliefde (tussen twee haakjes, misschien weten de "oudere" lezers het wel, maar hoe komt u eigenlijk aan dit pseudoniem?), wij hopen vurig al gauw weed'rom in uw pennevruchten te kunnen duiken, maar... doe ons een lol een geef 'n gil vóór u de volgende keer weer met vakantie gaat, het gat in de Uitgeester komt dan met zekerheid wat minder hard aan!

Rosemarie Vink-Eichhorn.

Er bevinden zich op deze planeet meer scherpe en stekelige voorwerpen dan de goegemeente doorgaans denkt. Er bestaan zelfs stekelzwammen en ik ben bang dat die giftig zijn. Tussen twee haakjes, het is zeer plezierig, dat ze bij het recreatieterrein al de glasscherven hebben weggehaald en daar voor in de plaats mooi schoon zand hebben gestort. Dus Rosemarie, daar kunnen we voortaan met een gerust hart onze tenen in steken.

Zullen we dan nu de schuilnaam even bij de kop vatten? Deze volgt voort uit een overdreven soort eerlijkheid, waar ik sinds m'n prilste jeugd mee ben behept. Denk niet dat ik de naam zo mooi vindt. Als ik naar m'n gemoed te werk was gegaan, had ik mezelf liever Esmeralda genoemd, of Milly Yeu Vjoe (dol exotisch hè?), of zo maar Kiek Dorpstra. Omdat ik echter iets van m'n eigen naam in het pseudoniem wilde terug zien, ik ben ongeveer te werk gegaan als Vasalis. Deze dichteres, die ik oprecht bewonder, heet zo je weet in werkelijkheid Leenmans (Vazal). Nu ben ik wat Wim Sonneveld zou genoemd hebben een "seer eigensinnig type" en ik heb het natuurlijk net weer even iets anders gedaan. Ik kan ook nooit een Libelle- of Margrietrecept zo puur in de pan laten glijden. Ik moet er altijd zo nodig iets aan af of toedoen. Maar nu dan die naam. Ik wil je toch een beetje op weg helpen. Los je wel eens een kryptogram op? Dan is het maar een peuleschil. Daar komt ie dan: stokoude inhoudsaanduiding. Dus je was geschokt door het bericht: Deze week geen Uitgeestelijkheden? Ach ja, er gebeurt 's zomers ook zo weinig in ons dorp. Persoonlijk aarzelde ik, toen ik het zag staan tussen een soort gêne en een wellicht wat onpaste trots. In ieder geval dacht ik: "Net echt". Toch wil ik beslist niet onder stoelen of banken steken, dat ik het heerlijk vind vóór ons plaatselijk blad te schrijven. En al was ons dorp drie keer zo klein, dan nog zou ik het met even groot plezier doen. Hou het klein. Waarom? Het is knusser, gezelliger, intiemer. Een dorping is geen eenling.

16 september 1976

Herinnert U zich de vreemdeling nog, die verleden jaar herfst zo genoeglijk door ons dorp liep te dwalen? Hij is er weer. Blijkbaar komt hij het liefst, als de toeristenhorde het veld heeft geruimd. Hoewel het hem inmiddels bekend is, dat hij op elk der vier jachthavens even welkom is, heeft hij toch maar wer een onderkomen gezocht bij de "Zwaansmeerpolder". "Graag een plekje dicht bij de havenmond. M'n bootje zal hij noordenwind wat meer schommelen, maar het gezicht op het meer is eindeloos. Wat een grote wijde watervlakte! Daar word ik nou zo rustig van hè? Dan leef ik pas echt. Elke minuut maak ik bewust mee. In die malle molen van de hedendaagse manier van leven word ik dol. Dan werd ik geleefd. Ik krijg niet eens de tijd om mezelf te zijn." "Kom", onderbreekt hij z'n gefilosofeer, "ik ga eens even de benen strekken. Die Lagedijk van jullie mag ik wel. Een juweel van een wandelweg. Wat zegt U? Een flink eind naar het dorp? Man, dat is toch een kippeneindje. Onze voorouders zouden krom liggen van de lach, als ze het hoorden. Die draaiden hun hand nog niet om voor een tippel van een uur of drie en op die manier werd hun hele body lekker gesmeerd. Ja, 't is waar. Vroeger moesten ze zich vaak dood werken en ze hadden nog nauwelijks te bikken. Tegenwoordig eten en luieren ze zich het graf in. 't Is hollen of stil staan."

Op de Lagedijk geniet hij met volle teugen. Gelukkig hebben ze de natuur geen geweld aangedaan met die wegverbreding, constateert hij. Wonderlijk, wat een veelheid van wilde planten er uit zo'n nieuwe wegberm omhoog schiet. Waar komt dat zaad allemaal vandaan, zou je zeggen. Och kijk en nog steeds worden de koeien hier met de hand gemolken. Hoe zou dat nou zijn, om onder zo'n koebeest te zitten en het te melken, met je hoofd tegen dat warme dierenlijf aan?? Hij blijft bij het hekje staan en kijkt toe. De boer knikt en zegt: "Marie heeft weer haar best gedaan vandaag, wat U? Ja, Marie weet wat een boer toekomt. Daar kan de overheid een puntje aan zuigen.

23 september 1976

Ze is de glorie van ons dorp en heeft dan ook terecht een plaatsje veroverd in vele Uitgeester harten. Ze is onze troost en onze trots en oogst overwinning op overwinning en de medailles en bekens zijn dan ook net meer te tellen. De ster van Ajax is aan 't verbleken en dat verdriet het Noordelijk deel van onze natie zeer en het zit ons Uitgeesters ook niet zo lekker, maar wij hebben tenminste nog onze drumband, o zo!! Wie kijkt niet vertederd, als die symfonie in blauw wit en goud door ons dorp marcheert en nieuw ritme brengt in de vaak ondermaatse fleur van alle dag?

Ze is ons aller troetelkind. Niemand zal dat ontkennen en geen mens zal het kunnen geloven, als ik poneer, dat ze behandeld wordt als een stiefkind.

Wellicht wil iemand nu te berde brengen, dat drumband manlijk is en niet vrouwelijk en ik deze band dus ook niet met "ze" hoor te betitelen, ja, dat zegt van Dale, maar mag ik ook eens wat zeggen? Van de week las ik in de krant, dat van Dale op zuivelgebied zeer bij de tijd is. Het woord

Willen ze ons daar toch een stoot onroerend goed belasting laten betalen! Ik hoef niet rijk te worden. Dan zal je mij niet horen zeggen. Dan was ik wel machinaal gaan melken. Dat kan ik trouwens op m'n ouwe dag niet over m'n hart verkrijgen. Ik heb zo tenminste nog wat plezier in m'n beestjes. Ik ben best tevree zo, best tevree. Maar als ik in armoede moet gaan leven, ben ik toch bang dat m'n ogen een beetje dicht gaan zitten, zodat de meeste mooie dingen van 't leven me ontgaan. Ja, dat gaat toch zo meneer? Dan ga je tobben en je piekert alsmaar over wat je niet hebt en wat je nog wel hebt gaat aan je voorbij". De vreemdeling knikt. "Ik begrijp het, we leven zogenaamd in een vrij land. Maar geen mens heeft tegenwoordig meer iets te zeggen over z'n eigen stukje grond." "Wat u zegt. Nou willen ze hier ook al gaan ruilverkavelen. Maar let op m'n woorden meneer, de Uitgeester en Heemskerkerbroek -zo heet dat hier- gaat z'n gezicht verliezen, als ze gaan knoeien. Dan kunnen ze de naam ook maar beter laten vervallen. Dan moeten z'em maar polder nummer zoveel noemen." "Ik voel met u mee", zegt de vreemdeling. "Dat het landschap verandert is geen punt. Dat is eeuw in eeuw uit zo het geval geweest. Maar het ging zo langzaam, dat het landschap zichzelf bleef. Tegenwoordig gaan de veranderingen veel te snel. En wat nog het ergste is, het gebeurt overal zo eender." "Dat is het 'em. En daarom ben ik er tegen, al zitten er ook goeie dingen in het plan. Dat moet ik zeggen. Als ze het maar niet te radicaal doen. Gelukkig mogen we ons zegje er nog over zeggen. Er komen van die inspraakavonden". "Dan zou ik nog maar moed houden. De bulldozers zijn dus nog lang niet in zicht. Maar houd het hoofd intussen koel. Een enkele kleine verandering kan een grote verbetering zijn. Stilstand is vaak achteruitgang. Daar dient men ook aan te denken. Nou het beste!" Peinzend wandelt de vreemdeling richting Uitgeest.

"vlaflip" kun je er zelfs in vinden. Toch heeft ie dacht ik van mannelijk of vrouwelijk geen kaas gegeten. Neem nu het woord "gemeente", dat van Dale vrouwelijk noemt. En wat is een gemeente? Autonomie bezittend onderdeel van de staat, onder bestuur van een raad (let wel, eerst wordt de raad genoemd), en burgemeester en wethouders. Bovengenoemde vroede vaders zijn toch allemaal heren? En mocht er in een gemeente een enkele vrouw tussen zitten, dan wordt er toch zeer mannelijke taal gesproken. Breedsprakigheid heeft de voorkeur. Nee, van Dale tast in het duister, of zo u wilt in het duistere verleden wat de sekse betreft. Maar goed, laat ik er niet om strijden en in 't vervolg spreken over het tamboerkorps. Dat is bovendien een naam, die klinkt als een klok.

Dit korps dus, ik zei het al, wordt stiefmoederlijk bedeed. Stelt u zich voor, dat heeft niet eens een dak boven het hoofd. Dat had u niet gedacht hè? Want ze draven altijd op, weer of geen weer. Als er een USVU-tribune feestelijk

in gebruik wordt genomen, zijn ze present en als Sinterklaas vanwege tegenwind op het meer wat aan de late kant bij de gemeentehaven aan wal stapt, is de drumband toch in staat met verkleumde handen een vrolijke roffel te slaan. Toch zal het paard van Sinterklaas dit keer wel eens uit de maat kunnen stappen, omdat het tamboerkorps verstek moet laten gaan. Slechts met grote moeite kan het korps elke week een ruimte vinden om te oefenen, dan weer hier, dan weer daar. Als dat zo dodo moet gaan, is het tamboerkorps geen lang leven meer beschoren. De burgemeester heeft indertijd beloofd de helpende hand te bieden, maar zonder hulp van diverse

30 september 1976

De vreemdeling glijdt genietend over het water. Eigenaardig, denkt hij, dat ik hier vrijwel, de enige ben. 't Weer is wat triest, inderdaad, maar wat een rust gaat er uit van dat water. Las ik laatst niet in de krant, dat een Engelse arts overspannen patiënten adviseert, intens te denken aan kabbelende golfjes of wuivende halmen? 't Zal best helpen. 't Heeft iets van yoga. Maar hier heb je 't voor het grijpen. Je hoeft niet eens je verbeelding te hulp te roepen. Groetende rietkragen en golvengeklots. M'n liefje, wat wil je nog meer? In plaats daarvan jakkeren de mensen in hun blik over de snelwegen. Blij dat ik rij! Hoe krijgen ze het verzonnen. Op die manier draaien ze de mensen een rad voor de ogen. 't Is bovendien een slagzin, die aan z'n doel voorbij schiet. Een mens met een beetje gevoel proeft daar in een soort fatalisme. Blij dat ik rij! Ja, nóg wel. Tot ik tegen een boom bots of een tegenligger op m'n dak krijg. "Hoop dat ik loop", las ik ergens. Dat ligt meer in m'n straatje. Op 't ogenblik ben ik in ieder geval: "In m'n sas op de plas". Plotseling wordt z'n aandacht getrokken door een wonderlijke optocht. Ziet hij dat goed? Wordt daar een sleep getrokken door een plezierjachtje? En wat zijn die obstakels toch, die op de sleep liggen? Je zou zweren, dat het iets met molenwieken te maken heeft. Ja waarachtig, 't zijn de roeden en die twee figuren op de sleep zijn vast mensen van de Stichting Uitgeester Molens, die hij verleden jaar ontmoette. Inmiddels is de vreemdeling ook opgemerkt en er schalt een groet over 't water. Als hij wat dichterbij komt en ze hem herkennen, roepen ze hem toe: "Wilt u wat moois zien? Vaar dan maar in ons kielzog. Deze roeden zijn bestemd voor de Dorregeester molen. Daar gaat de tocht heen." Is dat even een buitenkansje? Spontaan sluit hij zich bij de optocht aan. In het Limmergat is het even een geschipper.

7 oktober 1976

De vreemdeling is diep onder de indruk van alles wat hij op en om de molen ziet. Langzaam loopt hij er om heen en iaat zowel het bouwwerk als de omgeving op zich inwerken. Tenslotte vraagt hij: "De dikke palen die ik rondom de molen zie staan, hebben die ook nog een functie te vervullen?" "Dat zijn de kruipalen. u weet, dat met het oog op de wind de wieken in een bepaalde richting moeten staan. Kijk, hier opzij van de molen ziet u een lat werk, dat de vorm van een staart heeft. Het heet dan ook

instanties, zal z'n arm niet zo ver reiken, als de burgervader wel zou willen.

Ook schijnt de Culturele Raad te zijn aangeschreven, maar er gebeurt tot op heden niets. En dat in een dorp met twee sporthallen en clubgebouwen van voetbalverenigingen etc, terwijl aan de Langebuurt ook nog diverse lokaliteiten zijn. Het is een oneerlijke zaak, dat is zeker. Zoals het tevens een oneerlijke zaak is, dat er in Nederland van overheidswege slechts twee miljoen subsidie geschonken wordt voor 500.000 georganiseerde muziekamateurs en 60 miljoen voor 1200 beroepsmusici.

De sleep dient op tijd losgegooid te worden. Anders zouden er wel eens brokken van kunnen komen. Gelukkig, de operatie verloopt prima en spoedig liggen de drie zo verschillende vaartuigen veilig gemeerd en stappen de passagiers aan wal.

"Helaas hebben we ons een pad door het riet moeten banen," zegt één van de molenmensen. "Niet iedere grondbezitter hier erkent het recht van overpad. Daarom moeten we zware zaken zoals deze roeden over 't water aanvoeren. Dat is nou eenmaal niet anders. Gelukkig zijn het hier niet allemaal van die dwarsliggers. En wat zegt u van onze Dorregeester? Hij zit al aardig in de verf, vindt u niet? Kijk, z'n naam staat er nu ook op, onder de baard. Ja, zo noemen ze dat versierde houtwerk onder de kap. Daar in de buurt zitten ook de toognagels. Ze zijn van hout en die hebben we rood geverfd. Dat staat direkt wat vrolijker. Maar laten we het één en ander eens van dichtbij bekijken. Hier krijgt u natte voeten." Even lopen ze door een doolhof van riet en opeens staat ie daar dan in volle glorie: De Dorregeester.

De vreemdeling loopt op een bordje toe, waar in sierlijke letters iets op geschreven staat.

"Het is een alternatief voor: verboden toegang, verduidelijkt één van de heren." De vreemdeling leest: O Nederland let op uw saek, Neemt acht op Uwer landen staet, Beschut, beschermt, bewaert uw land. "Valerius Gedankklank."

P.S. Op de dag dat het vorig cursiefje ter perse ging, werd er een oplossing gevonden voor het tamboerkorps. Het heeft weer een dak boven het hoofd. Repetitie iedere week van 7 uur tot half 9 in de Aula van de Veenisschool.

de staart. Onderaan zit het kruirad en nu wordt door middel van een ketting de staart inclusief de hele kamp met de wielen naar de gewenste kruipaal getrokken. We hebben ze allemaal moeten vernieuwen. Bovengronds zagen ze er aardig uit, maar wat onder de grond zit is niet veel meer waard. We zijn nu bezig de laatste er uit te trekken. Ik help even m'n collega om dit karweitje te klaren en dan zal ik u nog meer van de molen laten zien." Het uitgraven van zo'n kruipaal blijkt geen peuleschil te

zijn. De vreemdeling neemt dan ook spontaan een schop ter hand, om de grond rondom de paal weg te graven. Enkele malen proberen ze tevergeefs met behulp van een takeltje de paal te lichten, maar tenslotte lukt het toch. Onderwijl vertelt de molenaar één en ander. "De nieuwe kruipalen hebben we van Rijkswaterstaat gekregen. Ze hebben een tijdje bij de molen de Kat gelegen en onlangs zijn ze hierheen vervoerd. D.w.z. ze werden onder aan de dijk gedeponereerd en door middel van rollers hebben we ze samen bij de molen gebracht. Dat viel om de drommel niet mee. Ja, we hebben hier al heel wat zweetdruppeltjes liggen. Maar 't geeft wel voldoening, als je ziet dat het zo opknapt. Het houtwerk rondom de assekop, heet zo u misschien weet de voorkeuvelens. Dat is helemaal door ons vernieuwd om geschilderd en in de achterkeuvelens zijn nieuwe raampjes en luikjes aangebracht. Weet u overigens, dat de polder in 1950 een sloopvergunning had afgegeven? Gelukkig zag de sloper er niet veel in. 't Leek hem niet meer dan wat oude rommel en hij zat bovendien met het vervoer. 't Is hier natuurlijk een moeilijk punt zo vlak aan 't water en tamelijk ver van iets dat maar op een weg lijkt. Zodoende is de molen tot onze vreugde bewaard gebleven. Hij is nu eigendom van de gemeente Uitgeest, die jaarlijks een bepaald bedrag voor herstel uittrekt. Ja, de gemeente is ons zeer terwille. Daar staat tegenover, dat de kosten lager worden dan de oorspronkelijke raming, omdat we er zelf zo veel aan doen. Het is een groot geluk, omdat we er zelf zo veel aan doen. Het is een groot geluk, dat de kap tot 1973 gaaf is gebleven, zodat het binnenwerk en het gaandewerk praktisch niet te lijden hebben gehad. Wel moet de molen nog een nieuwe vang hebben, dat is de rem

14 oktober 1976

Het wordt te gek. In een tijd dat het papier steeds duurder wordt, vallen de reclamekranten met vrachten tegelijk op de deurmat. En daar ligt dan een stukje natuur!

Je kijkt het er niet meer van af, maar eens waren dat kostelijke bomen, die het landschap verfraaiden, het vieze vuil uit de lucht tot zich trokken en wegmoffelden en de omgeving van zuurstof voorzagen. Een boom is net een zorgzame kloek voor zowel mens als dier. We vinden bij een boom beschutting en bescherming, terwijl de wijdvertakte wortels er voor zorgen, dat de grond niet onder onze voeten wordt weggespoeld, zodat we staande kunnen blijven.

Ja, een boom is goud waard. Dat het papier duurder wordt, vind ik redelijk, zelfs noodzakelijk. Zodoende blijft de natuur hopelijk enigszins in evenwicht. Ik wil dan ook best wat meer betalen voor een goed boek, maar die reclamekranten kunnen me gestolen worden. En dan krijg je ze nog gratis ook. Mag u raden, wie daar rijker van wordt. Niet de adverteerders, al denken ze dat. Een blad met louter advertenties ins een onleesbaar blad. Daar word je tipsy

van. Alleen als je een tweedehands fiets wil bemachtigen of voor een prikkie een stapelbed op de kop wil tikken,

van de molen. Ook is er niet veel meer van de vijzel over. Kijk, ik zal het u laten zien." Ze gaan naar een luik, tillen het op en zien daar het betreffende voorwerp, waarvan het gedeelte dat onder water staat totaal is verrot. "De vijzel is een belangrijk onderdeel van de molen. Al draaiende brengt hij het water uit de polder omhoog, om het vervolgens in het meer te lozen. Daar voor dient op het moment een elektrisch gemaaltje daar achter het hek. Als de molen weer draait en werkt, malen we dus weer op de energie die de wind ons gratis verschaft. Zullen we nu het inwendige eens gaan bekijken?" De vreemdeling geeft daar maar al te graag gehoor aan. De trappetjes e.d. zijn uiterst primitief, maar wat de vreemdeling al stijgende onder ogen krijgt, is hem de moeite van het klimmen wel waard. De grootste beloning is voor hem echter het uitzicht, waarvan ze kunnen genieten, als ze op de tijdelijk aangebrachte stellingen onder aan de kap zijn beland. Moet je nou dat meer eens zien! Grillig van vorm met al die inhammen, maar daarom juist zo schilderachtig. "Ziet u de gaten, die in de oude roeden zitten?" vraagt de rondleider. "Je kunt er hier en daar gewoon je hand in steken. 't Geeft een dankbaar gevoel, dat we de nieuwe roeden beneden kunnen zien liggen. We hopen, dat ze er van 't jaar nog ingestoken kunnen worden. M'n collega hier, die o.a. ook de stellingen heeft aangebracht, heeft al een vlaggestok gemaakt. Want als hij voor 't eerst draait, moet vanzelfsprekend de driekleur wapperen. Ook de molen "De Kat" gaan dan "in vreugd" en we zullen de eigenaar van de Broekermolen vragen, of hij ook z'n molen "mooi" wil zetten. Ja, dan hebben we feest in Uitgeest."

neem je nog wel eens de moeite zo'n blad in te zien. De hoofdpijn, die je onvermijdelijk oploopt neem je op de koop toe. De meeste keren echter vouw je het papier op, en leg je het gelaten op de stapel, die elke week opnieuw je kelderkast dreigt uit te groeien.

Hebben advertenties dan helemaal geen zin? Jawel, in een normaal blad, waar ook nog behoorlijk wat in te lezen valt. Daar zorgen ze juist voor een welkome afwisseling. Daar springen ze in 't oog, wat precies de bedoeling is. Neem nou onze Uitgeester. Het klinkt wat chauvinistisch, maar ik weet zo goed als zeker, dat het blad door heel wat mensen van A tot Z gelezen wordt, advertenties inclusief.

Natuurlijk, je weet dat al die zaken in Uitgeest gevestigd zijn, maar het lezen van een advertentie brengt je vaak weer eens op een ideeetje. En mijn ervaring is, ik heb het al vaker gezegd, dat ze in ons dorp ALLES hebben. Je kunt voor iets speciaals van. Alleen als je een tweedehands fiets wil bemachtigen of voor een prikkie een stapelbed op de kop wil tikken, neem je nog wel eens de moeite zo'n blad in te zien. De hoofdpijn, die je onvermijdelijk oploopt neem je op de koop toe. De meeste keren echter vouw je het papier op, en leg je het gelaten op de stapel, die elke week opnieuw je kelderkast dreigt uit te groeien.

21 oktober 1976

Wie zou in deze tijd niet verlangen naar een eigen stukje grond om zelf piepers te kunnen verbouwen? In de eerste plaats blijven de prijzen van de aardappel uitzonderlijk hoog en dan komt er nog bij, dat er zo met dat "dure goed" gehannest wordt. Wat een behandelingen moet een aardappel vandaag de dag ondergaan! Zelfs een piepjong potertje wordt voor ie de grond in gaat, al met 't één of ander middel bewerkt. Eénmaal geplant krijgt ie dan nog eens een flinke dosis kunstmest toegediend. 't Is daarom niet denkbeeldig, dat in die dure aardappel als ze eenmaal op tafel komt, nog enige resten salpeter aanwezig zijn. Met salpeter wordt tegenwoordig zeer lichtzinnig omgesprongen. Hoe meer salpeter hoe krachtiger de groei. Tenzij het niet regenen wil. Dan gaat het fout. Van de zomer b.v. werden de koeien ziek, als ze 's morgens regelrecht op de "malse" wei werden losgelaten. De oorzaak lag bij die "goeie beste kunstmest". Daarom kregen de koeien voor ze mochten gaan grazen een flinke hoeveelheid ander voedsel toegediend. Op die manier konden ze het net aan. Terug naar de aardappel. Als deze volgroeid is krijgt ze weer een behandeling, die het machinaal rooien vergemakkelijkt. De aardappel kan echter niet onmiddellijk geconsumeerd worden. Eerst moet het gif er uit trekken.

Trouwens, zou de aardappel tijdens de groei ook nog niet een keer of wat behandeld worden tegen de zo gevreesde coloradokever? Ze zijn overal bang voor, behalve voor gif. Als je dan zo nu en dan naar de mededelingen voor land- en tuinbouw luistert rijzen je de haren te berge.

28 oktober 1976

Als kind werd ons nog al eens de vraag gesteld: "Wat is erger, honger of dorst?" Het antwoord kon je dan wel dromen, maar het je voorstellen ging moeilijker. Was dat werkelijk waar? Zou je langer zonder eten kunnen dan zonder drinken? In water zit immer niks? Water is alleen maar water. Zo redeneerde je als kind. Helaas zit er tegenwoordig in water maar al te veel. En allemaal zaken die er niet in horen. Soms kun je de troebele massa, die je in diverse vaartjes vindt, nauwelijks meer water noemen. En toch is water nog even belangrijk als vroeger. Het is van levensbelang! 't Is daarom goed, dat we daar even bij stil staan en wel op "waterdag". "Waterdag?" zult u zich nu ongetwijfeld afvragen, "bestaat dat ook al? Nou, van mij krijgen ze niks!"

Hoeft ook niet. Het kost niets. In tegendeel, als u er aan mee doet, zult u daar wel bij varen. Leg alleen maar in gedachten een knoop in uw kraan en neem als het nodig is toch even zo goed water. Alleen als het nodig is dus. Helaas stroomt het water in vele huizen voor het lieve vaderland weg. Of het niks kost! Of het niet van levensbelang is! Daarom houdt de Aktie Wateralarm een "waterdag" en wel op zaterdag 30 oktober. Het devies luidt dan: "Wees krantig met water!" Op deze dag zullen in Nederland vele akties worden ondernomen, om de mens met de neus op de realiteit te drukken. Zelfs wedstrijden en optochten worden voorgesteld.

Gelukkig wordt er in het voorjaar weer zo'n aktie gehouden en laten we hopen, dat veel Uitgeester

Overall hebben ze een middeltje voor. Ze hebben zelfs een stof uitgevonden, die de uitlopers van de aardappel in de kiem smoort. Ik kan me met de beste wil van de wereld niet voorstellen dat dit middel de gezondheid van de mens ten goede komt. Inderdaad, als regel wordt de aardappel geschild, maar hij verliest daardoor wel aan smaak.

Een aardappel in de schil gekookt is een streling voor je tong. Bovendien neemt zo'n aardappel geen zout op. Als een gezinslid zoutarm moet eten, kan men dus rustig ongeschilde, maar wel goed schoon geboende aardappelen tezamen met de geschilde piepers koken.

Rest de vraag, of er toch nog niet het één of ander gemeen gifstofje vlak onder de schil huist. Wie zou dat nu eens secuur uit willen zoeken? Trouwens, al die gifstoffen en al die kunstmest, moet dat nou? In mijn tuin gebruik ik al jaren geen kunstmest en bespuiten is er ook niet bij. Toch doen m'n groente en fruit het prima, dankzij m'n composthopen. Dit jaar haalden we 15 kilo appels van de Jonathanstruik en wat voor appels! Niet van die weë, smakeloze gevallen. Nee, echte, eerlijke, pittige Jonathans, blozend van gezondheid.

Ook de pruimen mochten er zijn. Zo koop je ze in de winkels niet. En dan heb ik het nog niet eens over de eetbare pompoenen gehad. Dat zijn werkelijk reuzen geworden. Je zou zweren, dat er kilo's kunstmest aan te pas zijn gekomen.

Niets van dat al! Gewoon terug geven aan de aarde, wat je over houdt van schillen e.d. Dat is het grote geheim. Eenvoudiger kan het niet.

verenigingen daar dan aan mee willen werken. Nu is het wel wat al te kort dag. 't Voorjaar lijkt me ook geschikter, om met zo'n aktie te beginnen. Immers, de lentezon gepaard met weinig regen geven het sein onze tuinen rijkelijk met leidingwater te besproeien. Daar moet nodig eens wat voorlichting over komen. Al krijgen de planten heel wat water, toch zijn ze niet tevreden. Een goede remedie is b.v. niet zo driftig al dat onkruid uit te trekken, als u er geen andere planten voor in de plaats zet. Die wilde planten willen uw grond voor uitdrogen behoeden. Het zijn dus eigenlijk lieve tuinkabouters, die op plaatsen gaan staan, waar de grond kaal is.

Ja, zaterdag 30 oktober is het waterdag. Och en bent u juist gewend op zaterdag uw auto te wassen? Nou, dat kan toch! Maar als 't u blijft, laat de slang hangen waar hij hangt. Doe het met één of twee emmertjes water. En als het even kan, gebruik dan geen sop. Uw auto wordt er heus niet schoner van. Wel krijgt die verflaag een flinke knauw. Hopelijk krijgt u een beetje plezier in dat zuinig zijn met water en gaat u het zien als een zinnige sport. Misschien piekert u er over, wat u nog meer zou kunnen uitdokteren, om dat nutteloze wegstromen van dat dure water te verhinderen. Wat dacht u dan van de W.C. en die royaal gevulde stortbak? Moet daar ook niet nodig een knoop in? Hoe? Dat weet vader wel. Wellicht kunnen u en uw kinderen nog tal van manieren bedenken, zuiniger te zijn met dat kostelijk nat. Ga er eens voor rond de tafel zitten. Zaterdag, waterdag! Doet u ook mee?

4 november 1976

De winterse voetbalfestijnen zijn weer aangebroken, zij het dan dat het dit keer gesausd met een fikse hoeveelheid nattigheid. Dat alle werkzaamheden dit najaar met veel water gepaard gaan, is voor de boeren altijd nog erger dan voor de heren voetballers. De modderbaden zullen we dus op de koop toe moeten nemen.

Wie weet, waar het goed voor is. Als men in modder gelooft, zal het zelf s een massagebeurt uit kunnen sparen. Wat is Nederland toch eensgezind hè, als het om die voetbal gaat? Net of we dan één grote nationale partij vormen. Zelfs de hoogste waardigheidsbekleeder zit zich als een kleine jongen voor dat kastje te verkneuteren en knuffelt bij tijd en wijle, wie maar bij hem in de buurt komt.

Die voetbal lijkt wel een soort toverbal. Je kan er niet op kluiven, maar het maakt wel kleverig. Wat een macht heeft die bal. Hij maakt van de stijfste stastok een aanminnige aanhankelijke figuur.

Hij veegt de wegen en straten van heel Nederland schoon en brengt 99 procent van de bevolking in een allerzaligste spanning. Ja, die spanning? Lachen is gezond, maar spanning?

Ik heb iemand gekend, die elke nacht na een voetbalwedstrijd een hartaanval kreeg. Hij wist het al van tevoren, maar hij nam het op de koop toe. Als hij zijn wedstrijd maar niet hoefde te missen. Toch brak op een

11 november 1976

Sinds de mammoetwet in werking is getreden, is er heel wat veranderd op de middelbare scholen. Of het over de hele linie een verbetering is, waag ik te betwijfelen. Neem nou b.v. het gedoe met die keuzevakken. Je begint als argeloze tiener te kiezen, maar je kunt nooit meer terug. Als jongelui eenmaal op een leeftijd gekomen zijn, dat ze echt weten wat ze willen worden, komen ze nog al eens een vak tekort.

Het komt er op neer, dat een kind voor het verlaten van de middelbare school zich al min of meer gespecialiseerd heeft en soms in een richting, die het helemaal niet meer wil. Ik kan me zelfs voorstellen, dat er kinderen zijn die voor een vak kiezen, om van een bepaalde leraar af te zijn of omgekeerd. Over het muziekonderwijs zullen we maar helemaal zwijgen. Dat is tussen wal en schip gevallen en kopje onder gegaan zonder ooit weer boven te komen. Ik vraag me ook af, hoe het met staatkunde gaat. Wordt dat nog steeds onderwezen? Als het gebeurt, wordt het de jeugd in ieder geval smeüiger voorgeschoteld, dan vroeger het geval was. Hier op het dorp beginnen ze er zelfs op de lagere school al mee. Dat bleek afgelopen week, toen er tijdens een raadsvergadering zich op de publieke tribune een groep scholieren met hun onderwijzer bevonden. Bravo! Dat gaat de goeie kant op! Eigenlijk zou de raadzaal bij elke openbare vergadering afgeladen vol moeten zijn. Want wat zijn we dom, mensen, als het "bestuurskunde" betreft!

Als er pal voor onze achterdeur stenen worden gelicht, beginnen we pas door te krijgen, dat er veranderingen op handen zijn. Die veranderingen blijken dan vaak bouwsels te zijn, die ons het leven in de toekomst bepaald niet gaan

keer het lijntje.

Het is eenszins mijn bedoeling, om een domper op uw voetbalgeneugten te zetten, maar bedenk wel dat uw ziel en zaligheid niet van dat ronde speelding afhangen.

Als de spanning u te veel wordt, kunt u beter ijskoud de deur uit stappen. U houdt het niet voor mogelijk, maar u zult iets zeer wonderlijks ervaren. U kunt zich rustig vertreden, frisse lucht inademen en bovendien zult u niets van de wedstrijd missen. Uit alle huizen schalt het voetbalnieuws u tegemoet.

Wat een geluk dat we in Uitgeest geen flats kennen. We zouden de oren dan meer moeten spitsen, hoewel er niemand karig is met z'n t.v. geluid, want voor welke burens zouden ze zich in moeten houden?

U moet het toch echt eens doen. Stap gerust midden in een wedstrijd pardoes naar buiten. 't Is werkelijk een geweldige gebeurtenis. Je waant je in een eindeloos stadion. Je ziet wel niets — krijgen je ogen tenminste ook even rust maar je hoort des te meer. Je bent er helemaal bij betrokken en toch beleef je het veel meer ontspannen dan thuis achter een pintje en een schaal calorierijke zoutjes. Tegen de pauze echter is het u geraden, om schielijk uw huisdeur in te schieten.

Dan worden namelijk alle honden tegelijk uitgelaten en nog wel zonder bazen. Die staan in de rij in de gang. Ja, wat dacht U, na al dat bier en die spanning.

veraangenamen en waar we zeker niet om hebben gevraagd. We hadden het kunnen weten want over zulke zaken verschijnen eerst van tevoren indrukwekkende berichten in de krant, die voor de gewone burger evenwel zo goed als onleesbaar zijn. De troonrede is daar nog niks bij. Men heeft voor dergelijke berichten modellen, of zeg maar gerust "mallen" van zo'n honderd jaar terug. Op alle gemeentehuizen is de taal gesneden koek. Wat zeg ik? 't Zijn een soort invullesjes voor gespecialiseerde ambtenaren. Toch wordt het hoog tijd, dat we die formules ook gaan begrijpen. Uiteraard moeten we ze dan eerst lezen. Waar ze in staan? In ieder geval in de Staatscourant. Leest u die? Nou, ik ook niet. Maar geen nood.

't Is plicht dat het ook nog aangekondigd staat in een plaatselijk nieuws- of dagblad. Dat is in ons geval dus "De Uitgeester". Het zou daarom wel wenselijk zijn, dat iedere inwoner van Uitgeest dat blad in z'n bus kreeg. Tot op heden gebeurt dat jammer genoeg niet. Krijgt men nu zo'n bericht onder ogen, dan wordt het zaak, dat u de formules tracht te ontcijferen, om vervolgens uw jas aan te trekken ten einde ter plekke het één en ander te gaan bezichtigen. Op die manier komt u nooit voor verrassingen te staan. Dacht u van wel? Had u de indruk, dat u toch niks in de melk te brokkelen heeft? Dat ziet u toch verkeerd. U heeft wel degelijk rechten en u hoeft zich heus niet verbeteren te laten inbouwen.

Er valt in ons dorp veel te doen. Gelukkig wel. Er zijn tal van verenigingen en je kunt allerlei cursussen volgen. Alleen de cursus "bestuurskunde" ontbreekt. En als er één ding is, dan is het dat. Weet je wetje. Ook als het dorpszaken betreft.

18 november 1976

Als het kalf verdrongen is, dempt men de put. Zo zou een boer tenminste doen, die lering wil trekken uit z'n fouten en nalatigheden. Boeren staan bij mij hoog genoteerd, al ben ik van mening, dat velen van hen de laatste tijd wat al te hard meedragen in de wedren, om 't koste wat het kost, uit grond en vee te halen wat er te halen valt. En worden ze er rijker van? Ze worden alleen gedwongen nog hogere leningen te sluiten.

En hebben ze bloeiende bedrijven? Is er nooit een vuiltje aan de lucht? Uit milieu-hygiënisch oogpunt bekeken, zijn ze zelfs meer dan vuil. Ze zijn vergiftigd. Koeien sterven vanwege te zware bemesting (kunstmest). Er vormt zich soms namelijk nitriet, in de grassen en gewassen. Zo iets gebeurt b.v. als het plotseling harder gaat regenen dan de bedoeling was. Gewassen en grassen groeien niet, maar vliegen de grond uit. Dat heb je van al die kunst. Hoe zou het overigens met onze groente zitten? Die hooggeroemde vitaminebronnen. En neem nooit aardappelen mee van een landje.

Ook al denkt u dat ze er voor 't grijpen liggen. Ze zijn vergiftigd (met kwik bespoten) en zijn druk doende, dat aan hun omgeving te slijten. Nog even geduld. Over enkele weken kunt u ze in de winkels kopen.

Als het kalf verdrongen is. Ja, wat doet men dan in Uitgeest? Als er kort op elkaar twee mensen bij 't oversteken naar het station worden aangeregen en overlijden, wat doet men dan? De inspraakgroepen hadden diverse goede suggesties. Het minste wat men kan doen,

3 december 1976

De ouderen onder ons zullen het zich vast nog herinneren. Zelf heb ik het helaas nooit gezien, behalve dan op die oude ansicht. Vroeger was de 'Ooievaar' een balkon rijk. En niet zo maar een balkon. Nee, een royaal platform met een balustrade, die aan de onderkant getooid was met een gekartelde daklijst, waardoor het geheel een zeer bevallig karakter kreeg. Net een kante aan een fraaie roek. En daarbij hield het nog niet op. Het balkon benevens de aangrenzende danszaal werden door sierlijke pilaren ondersteund. Tussen deze zuilen was het gezellig toeven, vooral als er bij feestelijke gelegenheden lampionnetjes hingen en de op het balkon gezeten Harmonie, er lustig op los blies.

Jammer dat al dit moois verdwenen is. Ruimtegebrek zal wel de reden van de verandering geweest zijn. Aan de andere zijde van de straat, hoek Bonkenburg-Meldijk, bevindt zich een gebouw, dat vroeger dezelfde vermaardheid bezat, als 'De Ooievaar' nog steeds kent. Daar was het in de vorige eeuw dagelijks een drukte van belang. In 1837 verrees daar n.l. de openbare school, die onmiddellijk bevolkt werd door 150 leerlingen. Spoedig werden het er zelfs 200, zodat het gebouw er aan de noordzijde nog een lokaal bij kreeg. Op de hoek staat een onderwijzerswoning, die ook nu weer een onderkomen biedt aan een gezin, waarvan de heer des huizes zeer vaardig is met penseel en pen en diens vrouw buiten kijf groene vingers heeft, gezien de weelderige plantengroei voor de ramen. De onderwijzerswoning is bewoond en wordt dus verzorgd. Helaas kan dat niet gezegd worden van de school. In 1873 vestigde er zich de kleuterschool en in 1948 werd het omgebouwd tot badhuis, terwijl er in 1971 door bemiddeling

is, er spoedig een verkeerslicht plaatsen. Zowel van als naar de stoplichten van de Kleis wordt er wat af geracet. Zelden houdt men zich aan de voorgeschreven snelheid. Dat extra verkeerslicht zou zeker remmend werken. Waar is dat harde rijden voor nodig? Vindt u uw bloeddruk nog niet hoog genoeg, of vindt u het enig, als uw auto zo gulzig drinkt uit z'n benzinetank?

't Is onbegrijpelijk, dat niet meer mensen zich daar aan ergeren. Wel komen er klachten binnen over de ambulancedienst. Ik kon m'n ogen niet geloven, toen ik het las. Vele 'knappe koppen' worden een kleine jongen zodra ze achter het stuur van een auto kruipen. Dan moeten ze hun voorganger inhalen? Waarom? Voelen ze zich dan in waarde stijgen? Het tegendeel is waar. Slechts de ambulancedienst mag en moet hard rijden. Het is noodzakelijk, maar kan gevaar opleveren voor het overige verkeer. Vandaar dat zwaailicht en die sirene. Dacht u werkelijk, dat het zo'n verrukkelijke bezigheid is, doodzieke of zwaargewonde patiënten te vervoeren?

't Kan wel dankbaar werk zijn. Als ik u was, zou ik op de E.H.B.O. komen. Dan hoort u er meer over. Wellicht oordeelt u dan niet meer zo snel. En dan nog iets, wist u dat het de gemeente ettelijke duizendjes voordelen biedt, nu de fam.v.d. Kommer zich om onze zieken en gewonden bekommert?

U heeft gelijk. De gemeente verstrekt subsidie. Toch zou een ambulance dienst van de overheid heel wat meer kosten.

van Wethouder Wijte de oudere jeugd er z'n honk inrichtte. Aanvankelijk verliep alles naar wens, maar helaas waren er spoedig te veel kapiteins op het jeugdschip, of misschien ontbrak ook de echte ware kapitein, want na een jaar of wat verliep de zaak. Het badhuis kwam leeg te staan en het hangt thans zielig en zielloos tegen het onderwijzershuis aan. Toch is de kracht er nog niet uit. Daarvoor heeft het gebouw een te stevige constructie. Als enkele stoere mannen, of als het niet anders kan een schoonmaakbedrijf er eens flink de bezem door zou halen, zal de zaak er beslist levendiger en weer bewoonbaar uit gaan zien. Tot slot nog een paar handige heren om kapotte leidingen te herstellen en kunstzinnige dames om het inwendige een knus aanzien te geven en zie daar Uitgeest is weer een bruikbaar gebouwtje rijker. De Uitgeesters zelf willen wel en ze kunnen het ook. Hoeveel bouwvallige woninkjes zijn de laatste jaren niet met liefde en inzicht omgetoverd tot knappe artistieke pandjes? Enkele dagen geleden las ik in een krant een droevig bericht. Bij het dorp De Heen staat op een groot bord te lezen. 'Dit dorp sterft uit'. Wat ben ik dankbaar dat zulks niet met Uitgeest het geval is. Toch moeten we op onze tellen passen. Want wanneer is een dorp pas echt dorps en landelijk. Als het nog plaats heeft voor een stukje groen. De laatste tijd echter verdwijnt er een bollenveldje hier en bouwlandje daar. Laatst kocht ik verrukt een ansicht van de Hogeweg. Wat kent Uitgeest toch nog prachtige plekje, dacht ik. Bij nader inzien bleek het stukje groen verdwenen. Het is daar, waar de Dr. Brugmanstraat is doorgetrokken. Ik begrijp, dat het nodig was. Die hoek ziet er trouwens nu evengoed nog aardig uit. Toch denk ik steeds vaker met een tikkeltje weemoed: 'Hoe groen was mijn dorp'.

11 december 1976

Heeft u ook zo'n zwak voor volkstuintjes en kunt u ook niet exact uitduiden hoe dat zo gekomen is? Het typische is, dat er eveneens personen bestaan, die er een grondige hekel aan hebben en u juist wel precies kunnen vertellen, wat daarvan de oorzaak is.

Deze mensen hebben in hun vroege jeugd te veel worteltjes moeten wieden, d.w.z. uitdunnen en onkruidvrij maken. Nou was ik als kind ook niet zo geweldig gebrand op dat werkje, maar toch was ik in de wolken, als m'n vader 's zaterdags vroeg: "ga je mee naar 't land? "

't Land! Zo noemden we dat smalle strookje grond. Een rijk bezit! Dat stil samen wroeten in de aarde had voor mij iets bijzonder moois. Waarom? Om duizend onzegbare dingen. En dan dat thuiskomen met de groente. Wat trots waren we! Net of we elk onderdeel van deze vruchten des velds eigenhandig hadden geboetseerd. Het grootst was de vreugde, als we de eerste doperwtjes thuisbrachten. Zo zoet heb ik ze nadien nooit meer geproefd. Het doppen ervan gebeurde na het traditionele zaterdags bad en op den duur ging dat werkje wel wat vervelen, maar dat we daardoor langer mochten opblijven vergoedde alles. En als klap op de vuurpijl kwam dan het voorproefje van de zondags soep. Al deze zoete herinneringen komen bij me boven, als ik door het dorp loop en de volkstuintjes aanschouw. En dan ben ik dankbaar om al dat moois van vroeger, maar tevens voel ik me neerslachtig worden. Ja, die Uitgeester volkstuintjes maken me triest. Dat komt b.v. omdat de tuintjes die midden in het dorp liggen, gedoemd zijn te verdwijnen. En dat heb ik nou juist altijd zo aardig gevonden. Ook het aantal bollenveldjes vermindert. Waarom moet dat nou? Waarom moet er nou per se op elk lapje grond een huis of een blok garages komen? Naar mijn smaak doet dat gewoon een beetje hebbiger aan. Net zoals dat spelletje dat we vroeger deden met een mes en een uitgetekend lapje grond of zand.

23 december 1976

t Was niet m'n bedoeling, er over te schrijven. Maar toen ik er zonder erg langs kwam, kon ik niet anders. Alle onderwerpen, die in m'n hoofd lagen te rijpen, vervaagden. Oorlog, dacht ik, net als in de oorlog.

Precies diezelfde vuilgele dreigende mist, veroorzaakt door verpulverd steen. Zo zag alles er uit na een luchtaanval, als het veiligheidssignaal had geklonken. Ook de mensen keken precies zo. Niemand sprak een woord. Stilzwijgend bezagen ze de aangebrachte schade. Huiverig liep ik verder, maar m'n ogen sluiten kon ik niet. Zo zag ik in de Schevelstraat een reusachtig ijzeren geraamte van een soort giraffe staan. Het beest had een enorme nek en een nog grotere bek. Hij hapte juist in het dak van "Stella". Het was een reuzenhap. Het knarste tussen z'n tanden. Toen draaide het beest zich even achteloos om en braakte alles uit. Dat was niet langer, om aan te zien. Is sloop niet altijd verschrikkelijk? Ik nam mezelf tenminste voor, terug naar huis een andere weg te nemen.

Maar inmiddels had het woordje "oorlog" al in m'n hoofd postgevat. Wat een vreselijke tijd was dat! Nooit een dag zeker van je leven. Toch heb ik één keer in de oorlog iets heel moois beleefd. Bij luchtalarm gebruikten we de kast onder de trap als schuilplaats. Zo'n houten trap wil nog wel eens blijven hangen, behalve bij een voltreffer natuurlijk. Meestal stond ik alleen in die kast. M'n moeder en m'n broertjes konden het niet laten te kijken waar de vliegtuigen heen vlogen en waar de bomen

We noemden het "landje pikken". Het was slechts spel. Helaas is het "ontdorpen" bittere ernst. Hoe langer hoe meer karakteristieke Uitgeester plekjes moeten verdwijnen. Gelukkig heeft de volkstuinvereniging "Aan de dijk" een nieuw stuk grond toegewezen gekregen. Ik ben er wezen kijken en ik moet zeggen, het plezier in 't tuinieren straalt er vanaf. Maar toch....het geheel doet een beetje zielig aan. Het land ligt er zo eenzaam, zo onbeschermd! Al was de lap grond aan één kant maar van een houtwal voorzien, om de hevigste westenwinden tegen te houden. Zo'n houtwal is niet alleen noodzakelijk als windkering, maar deze houdt o.a. ook de insecten vast, waar dan bepaalde vogelsoorten zich weer te goed doen. Zo'n houtwal is eigenlijk een "must" voor het natuurlijk evenwicht. Helaas, het zal er wel nooit komen, want een haag is wel toegestaan, maar niet hoger dan een meter. De gewassen zullen waarschijnlijk ook niet hoger mogen worden.

Daar is wel iets tegen te doen: geen kunstmest gebruiken. Kunstmest is een uit-de-grond-jager en geeft uit de krachten gegroeide, voor ziekte gevoelige planten, waar de luizen zo gezegd op zitten te wachten. Koemest in 't najaar en compost in 't voorjaar geeft gezonde, smakelijke planten. Zo hier en daar een afrikaantje ertussen en van deze lucht gaan zelfs brutale luizen, die zich aan gezonde planten wagen op de vlucht. Ik heb het zelf beproefd en met succes. Een aardig boek hierover is: "De moestuinen van Tweekelo". U merkte het al, even heb ik een zijpaadje betreden, of, om nog eerlijker te zijn, m'n stokpaardje bereden. Toch, beste volkstuinier, is bovenstaande de moeite van het proberen waard. Wees er tenslotte van verzekerd, dat ik en velen met mij er van doordrongen zijn, dat het leven van een zachtmoedige, werklustige, natuurminnende volkstuinier heden ten dage niet over rozen gaat.

dus waarschijnlijk zouden vallen. Ze gingen dan bij de buitendeur staan, zonder acht te slaan op de rondvliegende granaatscherven. Maar op een dag was m'n vader thuis en hij kwam bij mij in de kast staan. De grond dreunde van de neerkomende bommen, of er honderd vrachtwagens tegelijk door de straat gierden. Toen keek ik naar het gezicht van m'n vader. Het trilde bij z'n mondhoeken, maar in m'n kinderogen leek het, of z'n gezicht straalde, of er een engel naast me in de kast stond. Ik vroeg wat verwonderd: "Bent U ook zo bang?" "Nee," zei hij, "niet bang, maar wel zenuwachtig, omdat ik van het ene op het andere ogenblik voor God's aangezicht kan komen te staan". Wie zou die woorden ooit kunnen vergeten? Daarom ben ik toch ergens blij, dat ik die oorlog heb meegemaakt, al zit de schrik bij wijze van spreken nog steeds een beetje in m'n benen. Daarom zal ik nooit in m'n leven rustig naar sloopwerkzaamheden gaan staan kijken. Denk niet, dat ik alle sanering veroordeel. Ik heb goede hoop, dat de nieuwe kerkbuurt een mooi stukje Uitgeest gaat worden. De pijn, die het toch veel mensen doet, omdat ze daar een groot deel van hun leven hebben doorgebracht, zal heus wel wat slijten. Laten we in ieder geval blij zijn, dat er geen mensenlevens mee gemoeid zijn, zoals in de oorlog. Straks gaan ze met bouwen beginnen. Bent U ook zo benieuwd, hoe de kerkbuurt er over een jaar uit ziet?

Uitgeestelikheden 1977

6 januari 1977

Ik wens alle Uitgeesters in 't verschie
Een berg vol vreugde en geen druppel verdriet
Want geen sterveling is er mee gediend,
Dat Uitgeest steeds klaagt en dagelijks grient.
We hopen dan ook dat ons dorp Uitgeest
Zo uniek blijft als 't immer is geweest.
Er verrijzen dit jaar veel huizen, gebouwen,
Laten we wensen dat dit werk geen mens zal berouwen,
Zodat alles wordt zo een ieder verkiest,
En ons goede dorp z'n ziel niet verliest.
Ook lopen we al jaren lang te dromen,
Dat er langs Geesterweg een fietspad zal komen,
Zodat fietsers zonder gevaar voor hun leven
Zich rustig op deze weg kunnen begeven.
Evenzo zou de oversteek naar het stationsplein
Met weinig geld minder riskant kunnen zijn.
Een stoplicht kost minder dan een hal voor de sport,
Hoe gezond menig mens daar ook van wordt.
Een wandeling langs de Uitgeester dreven,
Kan overigens ook best een opkikker geven.
't Zou niet gek zijn als B.en W. plus de Raad
Honderd malen per dag even stationswaarts gaat.
Ras zou menig autobuslijn verdwijnen,

13 januari 1977

Uitgeest bij avond is welhaast nog mooier dan Uitgeest overdag. Bij donker wordt het groter. Dat zit zo. Veel bewoners van ons dorp zijn zo gastvrij, dat je vrijelijk het inwendige van hun woning kunt bewonderen. De open gordijnen is misschien een gewoonte, maar een tikkeltje trotsigheid - zeer terecht – op 't fraaie eigenhandig verbouwde interieur speelt dacht ik ook een woordje mee. Ik heb er al eerder over geschreven, zij het dan in andere bewoordingen. Ik raak dan ook niet uitgekeken. Daarom zou ik u willen aanraden, 's avonds ook eens te gaan kijk-wandelen. Altijd beter dan dat buisblikken. Neem niemand mee. Ga alleen, dan wordt u ook niet afgeleid. Zeker door-de-weeks kunt u dat veilig doen. De laatste tijd werd ik vele malen onweerstaanbaar getrokken naar het Boekdrukkerspad, door oude Uitgeesters nog een padje van Ko de Roo genoemd. Op nummer twee had Ko de Roo n.l. z'n bakkerij. Daar bakte hij o.a. de vooral door de schooljeugd zo hogelijk gewaardeerde "stoppers". Langwerpige bakproducten, die een goede bodem in je maag legden. Je kon voor één of meerdere centen ook een halve krijgen. Ach, kom daar in deze tijd nog eens om. En het recept zal wel met vele andere degelijke zaken uit de bakkerij verloren zijn geraakt. Het woonhuis was ook iets bijzonders, zowel van binnen als van buiten. Het woonvertrek was n.l. voorzien van een "smuiger", een betegelde Zaanse schouw. Ook tegenwoordig lopen we weer weg met open haarden, ondergetekende inclusief. En 't is waar, er gaat niets boven levende warmte. Maar een smuiger, je zou kunnen zeggen de voorloper van de open haarden, zal er in Uitgeest zeer zeker niet meer te vinden zijn. Ja, want zowel de smuiger als de bijzondere houten betimmering, die de wanden van enkele vertrekken sierden zijn nog niet eens zo lang geleden baldadig vernield en de daders zitten op het kerkhof, zoals men dat pleegt te noemen. De huidige bewoners, die er de dancing annex café 'Buona Sera' in hebben gevestigd, hebben het

Want met hinkelepinken kun je ook lijnen.
Maar pas op voor het enge fietspad er naast
Na de weg bent U er niet, nee U bent er haast.
Van links en rechts mensen die fietsen en brommen
En ze houden wat snelheid betreft zich van de domme.
De muziek zou beslist beter kunnen floreren,
Als daar voor een school kwam, binnen de kortste keren.
Nu moet men naar gemeenten buiten Uitgeest
Wat voor iemand ooit aanmoediging is geweest.
't Is dus een belemmering voor 't musiceren
Al wil men het nog zo gaarne leren.
De munitie is ook een doorn in de ogen
Dat de overheden dit nog langer gedogen!
We wonen heel rustig naast een vulkaan
En vliegen straks allemaal naar de maan.
Er zijn nog meer wensen voor dat goede Uitgeest
Noem bijvoorbeeld de molen bij Dorregeest.
We hopen van harte dat hij dit jaar zal malen
De vlag ligt al klaar, misschien dat ze 't halen.
De mensen van Molenpost kunnen 't vast klaren
Als ze nog wat guldens bijeen kunnen garen.
Tot slot, nogmaals Uitgeesters, stuk voor stuk
Geen narigheid dit jaar, wel veel geluk!

pand gelukkig op zeer fraaie wijze opgebouwd en vernieuwd. Zelfs de indeling van de vertrekken is hetzelfde gebleven. Ook het dak is weer getooid met windveren, zij het dan, dat het niet het bijzondere soort is, dat eertijds de zijkanten van de spits toelopende gevel versierden. Ondanks dat moeten we de eigenaars toch zeer dankbaar zijn, voor het moois dat ze er van gemaakt hebben. Een ding moet me nog van het hart. Waarom hebben ze er nu geen eethuisje in gevestigd? Er is zo'n grote leemte tussen restaurants en snackbars. En dan doel ik nog niet eens op restaurants met franse menu's, waar je je van tevoren al in verslikt en obers, die, als je per ongeluk een lepel laat vallen, je van een schoon exemplaar voorzien met een uitgestreken gezicht en onuitgesproken gedachten. Gelukkig zal je dat in Uitgeest niet tegenkomen. Ik ben dan ook vast besloten om binnenkort de onlangs geopende "Boerenwagen" te betreden. Ik hoop alleen, dat ik niet wordt vastgeprikt op vier gangen. Dat vind ik wat te veel van het goeie. Slechts bij een bruiloft of een ander feest, als je er de hele avond over kunt doen, is zo'n uitgebreid menu op z'n plaats. In alle andere gevallen ondermijnen die vier gangen je gezondheid. Ik hoop, dat het "Buona Sera" goed zal gaan, maar ik zou ze zeer erkentelijk zijn, als ze toch eens over een eethuisje willen nadenken. Ik mag zelf graag kokkerellen, maar uit eten gaan is voor mij bij tijd en wijle toch ook een feest. Als u eenvoudige, maar gezellig opgemaakte schotels voorhanden hebt, die niet al te prijzig zijn, zal Uitgeest en misschien Beverwijk en Akersloot er bij, u zeer dankbaar zijn. Ik heb al een aardig recept voor U, zelf bedacht: "Zuurkoolpot in 't groen", 't Smaakt heerlijk en alle benodigde voedingsstoffen en vitamines zitten er knusjes bij elkaar, terwijl het niet overloopt van de calorieën. Het recept wil ik graag aan u prijsgeven en nog wel andere ook. Och, denk er eens over, daar in 't padje van Ko de Roo.

17 januari 1977

Heeft u 't al vernomen. Het geplande eenrichtingverkeer gaat zo goed als zeker niet door. B. en W. heeft gehoor gegeven aan de wens van de inspraakgroepen. Als een dreigende wolk hing dit voornemen een jaar lang in de lucht. Gelukkig dat het gevaar zo goed als geweken is. Ons arme dorp zou anders door elkaar zijn gedenderd, of er constant lichte aardbevingen plaats vonden. Immers, wie ruim baan heeft, voert de snelheid op en bovendien zouden al die omwegen het verkeer hebben verdrievoudigd. Ik hield vooral m'n hart vast voor Westergeest, de Langebuurt en het Hoorne. Ook de zouden immers gedwongen zijn geweest, mee te genieten van de stank en het lawaai van het voorbij snellend verkeer?

Het Hoorne! Dat betekent: het hoekje. Ik vrees, dat het unieke Hoorne het hoekje om zou zijn gegaan. Dat bovengenoemde straat 'het hoekje' betekent, vernam ik van de heer Vincent Kraai, die de herkomst van de straatnamen in ons dorp heeft uitgeweid. Zou u daar ook het een en ander van willen weten? Misschien dat er binnen kort aan Uw wens zal worden voldaan, want het zit er in, dat z'n vorsingen als boekwerkje zullen worden uitgegeven. Om nog even op het Hoorne terug te komen, het is een straatje vol verassing. Zo is er b.v. een gloednieuwe bungalow verzezen, die toch niet storend werkt op de omgeving. De woning ligt wat achteraf en zal zo ongeveer ter hoogte van het huis met de twee paardjes aan het Bonkenburg

20 januari 1977

December is de maand van geven en ontvangen. We menen dat te moeten doen vanwege een goedheilig man. Niemand weet met zekerheid te zeggen, of hij in staat was zo wel letterlijk als figuurlijk zulke enorme bokkensprongen te maken. Letterlijk vanwege die gevaarlijke kunststukjes op de daken en figuurlijk vanwege die gulle grepen uit z'n schatkist. Hoe dan ook, het geeft toch wel een brok gezelligheid met dan nog eens de vele dagen kerstfeest er achter aan. En dan komt januari en plots is het afgelopen met het feestgedruis. Er is niks meer in of uit te pakken en er valt ook niks meer op of af te tuigen. 't Wordt onwaarschijnlijk stil. Nu kunnen we een beetje stilte best gebruiken in deze lawaaiige wereld. Juist vandaag las ik in de krant, dat we oorbeschermers dienen aan te schaffen, want bij 80 decibel (eenheid van geluidsintensiteit) laten onze oren het op den duur afweten. Toch doet die januaristilte in die winterse duisternis ongezellig aan. Het gaat te plotseling. Misschien is het daarom, dat de uitgever van dit blad nog een beetje door gaat met kadootjes uitdelen. Kinderen krijgen prijzen voor verhaaltjes en tekeningen' en trouwlustigen maken zelfs kans op honderd gulden. Dat is toch geweldig hè? Dit schrijf ik

liggen. Het heeft de vorm van een stolpboerderij, zoals je er zo veel ziet in Noord Holland, dus met een piramidevormig dak. Ook de z.g. staart, die bij veel van deze boerderijen aanwezig is, ontbreekt niet.

Zo ziet u, dat het zeer wel mogelijk is nieuwbouw aan te laten passen aan de bouwstijl van de omgeving. Naast het nieuwe huis staat meer naar de weg toe een oude schuur. In vele ogen zal dit niet meer zijn dan een vervallen loods. Toch is dit bouwsel eens een juweel van een schuur geweest met dubbele deuren en een levensboom in het bovenlicht. Ook de windveren mochten er zijn, met als bekroning er van de 'makelaar', dat is de versierde houten spits aan de top van de gevel. Zo zijn er nog meer aardige dingen op te noemen. Ik heb me laten vertellen, dat degene die er gebruik van maakt en het huurt van de gemeente, het op eigen kosten in de oude staat wil herstellen. Als ik het wel heb, is het de eigenaar van bovengenoemde bungalow. Ik dacht zo, dat het hem wel is toevertrouwd. Wat mij betreft mag hij z'n gang gaan. Voor ik mezelf van 't papier schrijf en ik de mij toebedeelde ruimte overschrijd, wil ik u ook nog even wijzen op de rij geschoren linden, die u vindt voor het hoekhuis Hoorne-Meldijk. Prachtiger natuurlijke gevelversiering bestaat er niet. En nu maar duimen, dat de gemeenteraad het eens is met het voorstel van B. en W. zodat het Hoorne nooit verziekt zal worden door het niets ontziende verkeer.

niet, om de heer Dobber onder de kin te strijken. Oh nee, dan kent u mij nog niet. Ik heb trouwens ook nog het een en ander aan te merken. Zijn er niet een stuk of wat personen overgeslagen, die het juist zo hard nodig hebben als een soort aanmoedigingsprijs?

U weet wellicht, dat onze dorpskrant wordt uitbesteed, d.w.z. dat betreft slechts het drukwerk. Alle andere zaken blijven in Uitgeester handen. Is alles voor drukken gereed, dan gaat het hele spul met gezwinde spoed naar Castricum, waar een stuk of wat lieftallige meisjes al zitten te wachten, om met de Uitgeester lettertjes te gaan goochelen, zodat alles tezamen en knap krantje wordt. Werkelijk, ik neem m'n petje af voor al de personen, die daar aan mee werken, al sluipen er wel eens wat foutjes de krant binnen. Maar de beste breister laat wel eens een steek vallen niet waar? Toch zouden die kleinigheden op eenvoudige wijze verholpen kunnen worden. Die meisjes moeten gaan scrabbelen. Gewoon als van ouds gezellig rond de tafel met van Dale erbij. Daarom dacht ik zo, dat de uitgever nog even door moest gaan met z'n gulle gebaren en deze meisjes verrassen met een scrabblespel. Ach ja, en misschien is dat???

17 februari 1977

't Is jammer, maar het zit er waarschijnlijk niet in, dat Uitgeest binnenkort een eethuisje rijk is. Bij de inwoners is er wel animo. Van verschillende kanten kwam mij dat ter ore. Is er dan niet één persoon, in 't bezit zijnde van de vereiste diploma's die het aandurft? Je zou het zelfs kunnen laten uitgroeien tot een eethuisje annex dorps huis. Bovendien zou tevens de mogelijkheid geboden kunnen worden vegetarische schotels op 't menu te plaatsen. Mensen, je zult zien, zo'n zaak gaat lopen als een trein, mits de vereiste gezelligheid niet ontbreekt en de eigenaar plus de serveerders (sters) oprechte hartelijkheid uitstralen. Ja, want daar hebben wij mensen van de huidige kille maatschappij intens behoefte aan. Zo'n juffrouw van de televisie kan dan wel beminlijk lachen, maar geeft ze je ooit een hand? Nooit. Wat dat handen geven betreft, warempel ik zou het lang zo gek niet vinden, als de gastheer je bij 't vertrek hartelijk de hand schudt. Zo iets doet je goed en het scheidt een band. Helaas, al deze wensen zijn slechts toekomstdromen, of misschien nog erger: luchtkastelen. Jammer, jammer.

Wilt u wel geloven, dat ik, als ik verder niks om handen had, zelf zo'n eethuisje zou beginnen? Ik ben dol op koken en m'n fantasie bezit ik niet, maar als het moet ga ik een flinke brok studie niet uit de weg. Dat eethuisje moet dus wachten. Daarom zal ik u toch maar het recept geven van 'zuurkool in het groen'.

Per slot van rekening zijn we tegelijk met de fundamenten van de koekfabriek onze bijnaam kwijt geraakt. Ze kunnen ons toch moeilijk nog koekvreterers noemen? Dat zou fundamenteel onjuist zijn. Bovendien klinkt 'groenhappers' veel aardiger. Zelfs al zou 'zuurkool in 't groen' niet verheven worden tot ons dorpsgerecht, dan is deze naam toch zeer juist te noemen. Immers, we zijn uitzonderlijk bevoorrecht lieden, daar we omringd zijn door een machtige hap groen. Dat is ons van hogerhand opgelegd en daar zijn we dit keer zeer mee in onze sas. Konden we

dat maar van alle door hogerhand opgelegde zaken zeggen! Heerlijk, al dat groen. Onze gezondheid vaart er wel bij. U weet toch dat elk grassprietje z'n steentje bijdraagt tot de verschoning van de lucht?

Maar dan nu het recept. Naar behoefte voor vier personen aardappelen en zuurkool. Verder niet meer dan twee uien, een ons spekjes, een ons rookworst, een rauw ei, komkommer, ingrediënten voor de slasaus (a.u.b. niet uit een flesje, dat wordt zo'n papperige troep) twee eetlepels tarwekiemen (bij de drogist te koop) scheutje melk en een weinig zout.

Schil de aardappelen, was ze, maak de uien schoon en snij ze in schijven. Zet aardappelen en uien op met weinig water. Controleer zo nu en dan of de zaak niet aanbrandt. Zorg dat het water juist verkookt is, als aardappelen en uien gaar zijn. Bak de spekjes uit op een zacht vuurtje. Doe zo'n tien minuten voor de aardappelen gaar zijn de zuurkool er bij. Maak de komkommer schoon en rasp ze op de grove rasp. Vang het sap op en trakteer u zelf op dit gezonde aperitiefje. Maak een sausje van b.v. een eetlepel goede olie, azijn, beetje suiker, zout een uitgeperst knoflook teentje en een scheutje sojasaus. Wat bieslook er door is ook erg lekker. Voeg de uitgelekte komkommer bij het sausje. (In plaats van komkommer kunt u ook een ons veldsla nemen) Stamp de aardappelen, uien, zuurkool, spekjes en spekvat, melk, tarwekiemen en het rauwe ei en zeer weinig zout goed door elkaar. Doe dit in een voor verwarmde schaal. Deponeer de komkommersalade in het midden en versier de schotel met rookworst, die u in een pan heet water liet wellen. Neem geen fabrieksrookworst. De slaggers van ons dorp maken ze zelf en ze smaken stukken lekkerder dan die van de bekendste fabriek. Gebruik van rookworst echter nooit te veel. Ze barsten van de calorieën. De rest van de worst komt later wel van pas. Geef als toetje een melkproduct, omdat in bovengenoemde schotel tamelijk zuinig met eiwitten is omgesprongen. Eet ze!

24 februari 1977

En wat vond u van de naam groenhappers? Toch zeker een stuk minder gulzig klinkend dan koekvreterers? Bovendien moesten we deze naam met de Zaandammers delen, zij het dan dat hun bijnaam, of zo u wilt scheldnaam, net ietsje anders luidt. In Zaandam luisteren ze, of ze willen of niet naar de naam koekjesvreterers. Dat klinkt even iets netter: niet zo schrokkerig. Meer naar 't Haagse toe zal ik maar zeggen. Geen dikke plakken, maar keurige kleine koekjes. Al vraag je jezelf wel eens af, waar in Zaandam al die stank vandaan komt, als ze toch zo zuinigjes aan doen.

Maar op de bijnaam terug te komen, misschien vindt u groenhapper een naam van niks. 't Kan best wezen, dat u een veel betere naam in uw hoofd heeft. Niet al te mooi natuurlijk. Een bijnaam moet nu eenmaal altijd iets spottends hebben. Daarom ook kunnen we beter maar als een haas zelf voor een naam zorgen, voor onze omgeving iets verzint. Voor we het weten, zitten we dan met een afschuwelijke scheldnaam opgezadeld, die waarschijnlijk niet eens bij ons past. Zelden tref je mensen in de omliggende gemeentes aan, die de kunst verstaan iets te proeven van de unieke Uitgeester sfeer. In een bekend streekblad staan nog al eens kreten zoals: 'Ook dit jaar bleef in Uitgeest alles bij het oude', of: 'zoals gewoonlijk is er deze week in Uitgeest weer niets gebeurd'.

Misschien is het jaloersheid, want in Beverwijk, waar de schrijver van bovenstaande flauwiteiten het meest schijnt te toeven, rusten ze niet, voor de onderste steen boven ligt. En als het ze dan eindelijk gelukt is, beginnen ze waarschijnlijk weer van voren af aan. In de Uitgeester van 17 febr. las ik het volgende citaat: 'Wat als onvermijdelijk wordt beschouwd, is

3 maart 1977

Dat papier prikken moest eigenlijk niet nodig zijn, al ben ik natuurlijk blij dat het gebeurt. Anders zou je op den duur door het papier het bos niet meer zien. Het stukje groen naast de fam. Hoop en het kruisgebouw kan er soms ook zo ontzettend uitzien. Je zou geneigd zijn te denken, dat de snackbar aan de overkant de hoofdschuldige is. Als je echter gaat letten op het soort papier dat er ligt, merk je al ras dat dit niet het geval is. Het is zo goed als zeker, dat we de hand in eigen boezem moeten steken. Dat papier komt bij ons vandaan. Niet dat we het opzettelijk weg laten waaien, maar er wordt wel slordig mee omgesprongen. Om te beginnen worden de vuilniszakken niet goed dicht gebonden, al moet ik er direct aan toevoegen, dat dit een lastig karwei is. De sluiters die we erbij krijgen zijn namelijk waardeloos. Die kan je net zo goed onmiddellijk weggooiden. Met die slappe futloze ijzerdraadjes is nog geen zakje brood te sluiten, laat staan een volle vuilniszak. Een eind touw gaat beter en met repen oude nylonkous gaat het ook heel goed. Tussen twee haakjes, nu we spoedig ons hart weer op kunnen halen met het lekker zenuwontspannend bezig zijn in eigen of, die repen nylon zijn ook heel goed te gebruiken bij 't open vastbinden van takken enz. Ze zijn sterk en elastisch, zodat verstikking door te strak aantrekken nauwelijks mogelijk is. Een grote groep papiermorsers zijn ook de bezorgers van reclamefolders. Bij windkracht tien zal het niet altijd mogelijk zijn, zo'n stapel papier geheel in bedwang te houden. Toch is het duidelijk, dat er zeer nonchalant met dat papier wordt gehannest. Heel vaak worden die folders ook

meestal datgene wat men heeft nagelaten te verhinderen.' Was dat geen steengoede gedachte? Laten ze daar in Beverwijk maar eens diep over na gaan denken, voor ze ons met het één of ander om de oren slaan.

En als u niet tevreden bent met groenhappers, hoor ik het dan? Alles mag, behalve reeds bestaande bijnamen. Zo luisteren de inwoners van Wormerveer naar de naam gladoren en de Westzaners moeten genoegen nemen met kroosduikers, om maar wat te noemen. Uit bovenstaande is inmiddels wel gebleken (als u het nog niet wist) dat ik zeer ben ingenomen met al die rust en al dat groen in ons dorp. Toch maakte ik me in de weekenden wel eens ongerust en ik was heus niet de enige. Leek het er niet veel op, dat we 's avonds verstoken waren van politieke bescherming? Was het onverlichte politiebureau daarvan niet een stille getuige? Hadden we dan tenminste nog maar een koddebeier, al leek hij op de onnozele Bromsnor, heb ik meermalen verzucht. Toch was die vrees ongegrond. Vraag me niet, hoe ik dat zo zeker weet, maar u kunt er beslist van op aan. Je moet inderdaad Amsterdam bellen en wel: 020-226633 en 't is ongelooflijk maar waar, maar dan staat de politie binnen het kwartier voor je deur. En schroom niet te telefoneren, als het nodig is. want hoe meer mensen dat doen, des te meer kans is er, dat er een oplossing wordt gevonden. De politie vindt het zelf ook spijtig, als ze verder niets kunnen doen dan de schade opnemen en een rapport schrijven. Dus mensen, leg dat nummer bij de telefoon. Zo help je de politie en elkaar en kunnen we nog rustiger wonen in ons groene dorp.

zo maar tussen de klep van een buitenbus gestopt. Het gevolg is, dat dit stuk papier onmiddellijk vrolijk de vrijheid opzoekt, als de post in de bus wordt gedeponereerd, of een krantenjongen er gebruik van maakt. Dat laatste is trouwens geheel uit den boze. Wie heeft die bussen nou geplaatst, de P.T.T. of de redacties van de kranten? Ik dacht de eerstgenoemde al zal geen enkele buitenbusbezitter de P.T.T. daar dankbaar voor zijn. Reclamefolders horen er al helemaal niet thuis. Dat is toch geen reclame maken? Dat is de mensen lastig vallen en de plantsoendienst extra werk bezorgen, terwijl deze mensen waarschijnlijk bovendien liever met de hark aan de gang gaan dan met de papierprikker.

Over het hoekje bij Hoop nog het volgende: Dat miniparkje wordt niet alleen ontsierd door papiertroep, maar tevens overstelpt door hondenpoep. Een al te zware bemesting, dacht ik zo. 't Wordt daarenboven haast een onmogelijke zaak bij dat gezellige bankje te komen, dat daar zo uitnodigend in het groen staat te wachten. Ik houd van honden en die beesten weten niet beter, maar hun vrouwtjes en bazen moesten wijzer wezen. Ga het maar lezen bij de kapper Glorie aan de Middelweg ter hoogte van 4 = 6.

Velen zullen het met hem eens zijn. Men vindt het geweldig een hond van alles te leren, tot boodschappen dragen toe. Leer ze dan ook nog even die andere boodschappen in de goot te doen. Dank U.

17 maart 1977

Ongeveer een jaar geleden schreef ik, dat de viswagen uit Akersloot helaas geen vitrine rijk was. Gelukkig is daar ondertussen verandering in gekomen. Een geluk zowel voor de kopers als voor de heer Kerssens. Voor de kopers vanwege de hygiëne, voor de verkoper omdat het in wezen verplicht is. Zo is het b.v. ook een vereiste, dat scharreleieren in dozen worden verkocht, waarop dit vermeld staat. Dit geldt uiteraard niet voor particulieren. Men kan immers met eigen ogen zien, dat de kippen loslopen oftevel scharrelen. Helaas wordt daar ook wel eens de hand mee gelicht, al zal dit onder Uitgeesters niet het geval zijn. Toch komt er één keer in de week in ons dorp een koopman, die vreemd scharrelt met de eieren, al zijn het daarom nog geen scharreleieren.

Hij heeft verrukkelijke kaas, dat wel, en z'n eieren zullen ook wel smaken, maar ze zijn gegarandeerd niet zo lekker als scharreleieren en! hij mag ze als zodanig dan ook niet verkopen. Soms koopt men boven dien deze soort eieren uit principe, als protest tegen de mens- en dieronterende bio-industrie.

Hans Bouma, dichter-predikant leidt z'n gedichtenbundel "Een dier kan duizend maal sterven" in met de woorden: "Velen wisten het reeds: de bio-industrie (officieel intensieve veehouderij) deugt niet. Het dier blijft er geen dier bij." Hij

24 maart 1977

Jarenlang heeft het obstakel het silhouet van Uitgeest enigszins mismakt. Wie zullen er niet allemaal op gevoeterd hebben? Twee ranke torenspitsen, mooie molens en daartussen dat oerlelijke ding.

Tot we op een dag, komend van Castricum, ontdekten dat het verdwenen was. Haast niet te geloven. Te mooi om waar te zijn. We mogen immers toch al niet klagen, als we naar de omringende dorpen kijken? Het silhouet van Castricum

is niet meer; verdrongen door het beton. Met Heemskerk gaat het al niet veel beter, al doen z'n aardige torens nog steeds reikhalzend hun best tussen de flatblokken door te kijken. Wat een geluk dat wij Uitgeesters de dans van die betontroep ontsprongen zijn, dankzij een groep actieve dorpelingen, die bijtijds inzagen, dat die flats Uitgeest de das om zouden doen.

En nu is die silo met toebehoren van Holland Dak tot vreugde van velen ook nog verdwenen.

Ach 't is natuurlijk sneu, dat dit bedrijf, een dochter-onderneming van Schokbeton uit Zwijndrecht, het loodje moest leggen. Maar waarom moesten ze dan ook juist de zomen van zo'n verrukkelijk meer gaan teisteren met hun industrie? Hoe dan ook, 't is in ieder geval sympathiek dat ze de hele boel hebben opgeruimd.

Wat zal dat van de zomer een vredig thuis komen zijn voor

eindigt z'n introductie met: "Wanneer er onrecht en lijden aan de orde zijn, heeft het emotionele bij mij altijd het eerste en het laatste woord."

Bij een foto van een legbatterij dicht bij: het zijn geen schurken die dit bedenken, brave huisvaders die vechten voor hun gezin, waren het maar schurken. En elders schrijft hij: Veroordeeld tot levenslang niet doen. Levenslang sterven.

Wie het eens is met Hans Bouma moet geen eieren kopen bij bovengenoemde kaashandel. Hij kan daar voor in ons dorp terecht bij Chr. van Leeuwen en Albert Heyn. Wel op het doosje kijken, want het moet er op staan.

(In deze winkels worden n.l. ook eieren uit legbatterijen verkocht). Gelukkig zijn er in ons dorp ook particulieren, die scharreleieren verkopen en zoals ik al zei, het gaat zonder de officiële doosjes, maar de eieren zijn wel lekkerder. Als regel vers zo van onder de kip. Heeft uw buurman kippen en wordt u 's morgens stapelgek van 't gekakel? Ach, dat zal heus wel wennen. Het is immers een natuurlijk geluid evenals het vogelengezang? Wees er van verzekerd, dat deze dieren het maximaal toelaatbare geluidsniveau niet te boven gaan, want 's zomers van de achteloos in de tuin gedeponeerde radio's niet altijd gezegd kan worden.

wie de dag met z'n bootje op het meer heeft doorgebracht. Alleen jammer, dat je achter je rug die afzichtelijke fabrieken van Wormerveer weet, die zo maar midden in het land schijnen te staan.

Hadden ze dan tenminste nog de moeite gedaan, door bomengroepen die hoge kille dreigende gebouwen aan het oog te onttrekken.

Laten we echter niet klagen. We hebben eerder reden tot juichen. Uitgeest zal z'n ziel niet verliezen, al is er deze winter dan ook heel wat tegen de vlakke gegaan.

't Is ontegenzeggelijk waar, wij in Uitleest mogen ons nog gelukkig prijzen.

Juist deze week kreeg ik dorpjes in ogeschouw, waar alleen de standplaats van een oude kerk nog aangaf waar de oude kern van de plaatsjes zich had bevonden.

Nieuwe keurige, maar fantasieloze huizen, op een enkele uitzondering na hadden de eeuwen oude huisjes verdrongen. Op deze wijze kan een dorp behoorlijk aan artisticeit inboeten.

't Zal beslist gerieflijk wonen zijn in deze nietszeggende gloednieuwe woningen, naar dat kan in gerenoveerde huizen eveneens. Daar weet Uitgeest van mee te praten. Een voorbeeld voor de omliggende dorpen en steden.

O zo!

31 maart 1977

Je denkt over een zaak na en je blijft er over piekeren, toch ben je vast van plan deze zaak nu eens niet aan het papier toe te vertrouwen. Het probleem laat je echter niet los en wat doe je dan? Je pakt een pen en schrijft het van je af. Ja, zo noemt men dat: van je af schrijven. Helaas ben ik bang, dat na deze openhartige mijmeringen de kous nog lang niet af is. Het gaat namelijk over een zeer ingewikkelde kwestie, of zeg maar gerust een reuze probleem, terwijl mijn persootje op dit gebied een kleinduimig „leekje" is. Ondanks dat ga ik m'n zegje nu toch zeggen, want ik zit er zo mee en ik zal beslist niet de enige zijn. Gaan ze me daar in Heemskerk rustig door met het bouwen van een knots van een ziekenhuis, terwijl andere hospitalen in de naaste omgeving in de toekomst hun deuren dicht dienen te doen. Dat noem ik nou met geld smijten. Wat zal dat de gemeenschap niet gaan kosten? In Den Haag schijnen ze dat nou juist bezuiniging te noemen.

Wie is er trouwens gesteld op knotsen? Alleen kinderen als het die z.g. lolly's betreft, al kijken degelijke moeders toch minstens wat bedenkelijk en krijgen tandartsen er zelfs een punthoofd van. Laten we 't maar even duidelijk stellen: alle knotsen zijn eigenlijk uit de boze. In vroeger tijden werd je er mee tegen de grond geslagen, of je werd zelf zo'n bruid die met sadistisch genoegen een knots hanteerde. Tegenwoordig slaan ze je kind met een knots van een scholengemeenschap tot een nummer. Kan je nagaan wat er in die joekels van ziekenhuizen zal gebeuren. Bovendien lijkt me Heemskerk ook niet direct zo'n geschikte plaats voor een beddenhuis. De slachtoffers, die op één van die bedden mogen plaats nemen, kunnen als regel geen gebruik maken van het openbaar vervoer. Wie zal er half ziek, of beverig van angst vanwege de onzekere toestand met plezier bij een bushalte staan te gaan bibberen? Ook de bezoekers van de zieken zullen problemen hebben met het vervoer, behalve als men van uur tot uur over een auto kan beschikken.

Alleen de taxibedrijven zullen er wel bij varen en die gun ik beslist een gesmeerd lopend bedrijf, maar dan toch liever wegens andere omstandigheden. Zo'n groot ziekenhuis heeft veel weg van een gezondheidsfabriek en in zo'n immens bedrijf raakt de medemenselijkheid maar al te gemakkelijk zoek. En zou niet tevens de kans bestaan, dat er meer fouten worden gemaakt? Als in een betrekkelijk klein ziekenhuis pilletjes van kamer verwisselen (waar gebeurd) door onoplettendheid van verpleegsters, hoe moet het dan verlopen in zo'n reuze gebouw? Daar kunnen ze wel hele gangen gaan verwisselen, 't Is nog een geluk, dat de meeste pillen "verguld" zijn met een gezellig kleurtje. Zodoende kunnen de meeste patiënten tenminste nog zelf een oogje in het zeil houden. En dan die arme specialisten! Daar heb ik al jaren medelijden mee. Heel de dag maar in een hok ziften, soms zelfs in het half duister. Ik kan me best voorstellen, dat die lui tegenwoordig een beetje operatieziek aan het worden zijn. Dat geeft nog wat vertier, 't Is even goed een geluk dat ze er zijn hoor, de specialisten, begrijp me niet verkeerd. Een operatie kan een uitkomst geven en in vele gevallen een leven redden. Toch zou ik liever tekenen voor het beroep van huisarts, al valt het natuurlijk ook niet mee, 's nachts uit je bed gebeld te worden en soms nog voor niets ook. Gelukkig is dat tegenwoordig echter beter geregeld met die wisseldiensten. Helaas kan ik dit keer m'n stukje slechts eindigen met een zucht. 't Is me tegenwoordig wat in Nederland, De bureaucratie dreigt zelfs tot in de ziekenhuizen door te dringen. Waren we eens bang voor het gele of het rode gevaar? Zonder dat we er op bedacht waren, heeft het grijze gevaar ons besprongen, 't Is erger dan we denken, want die grijze bureaucratie bezorgt ons een kleurloos bestaan.

14 april 1977

Ja, het was geweldig op die Nieuwkoopse Plassen en bovendien onvoorstelbaar stil. Wat me vooral zo'n deugd deed, was het feit dat draagbare radio's in dat gebied of ze willen of niet, tijdelijk toe moeten treden, tot een soort kloosterorde met zwijgplicht. Als zo'n vierkant kastje door een nonchalante mensenhand toch onverhoopt luidruchtig stond te wezen wordt de lawaaimaker door de polderwacht of een varensgezel binnen de kortste keren weer tot z'n stille orde geroepen. Of ik dan een muzikhater ben? Wel wis en zeker niet. Maar als ik muziek hoor, moet ik luisteren en dat kan ik hoogstens twee uur vol houden, zonder dat het een heksenketel in m'n hoofd wordt. Met natuurgeluiden ligt dat anders. Dat onderga je. Komt dat wellicht door de ietwat eentonige regelmaat zoals bladergeritsel en vogelgetjilp?

Ik zou het niet met zekerheid durven beweren. Onlangs lagen we een weekendje in De Rijk en daar was een boer door middel van z'n tractor water uit de Beemsterringvaart te pompen, teneinde z'n weiden van het nodige water te voorzien. Zo'n tractor produceert zo u weet een zeer regelmatig gedreun. Natuurlijk gunde ik die boer dat water van harte en dat het pompen dag en nacht door ging had zeker z'n rede, maar dan hoor ik toch liever dat de eenden bij 't vroege ochtendgloren de algen van de bodem van de boot afbikken. Ach, 't zal voor ieder mens wel anders liggen. Henri Knap schreef eens, dat 's nachts met een bootje op het water voor hem niet hoeft. Hij werd gek van 't kikkergekwaak. Helaas zijn tegenwoordig het geluid, van kikkerkoren op vele plaatsen verstomd om de treurige reden, dat het daar in 't water geen leven meer is voor die springers. Dat geldt trouwens niet alleen voor kikkers. Zo was het met de zwemvogelstand en met name met die der eenden droevig gesteld op bovengenoemde plassen. Op de meest zuidelijke signaleerden we slechts twee eenden, één zwanenfamilie, één incompleet futengezin en wat meerkoeten waaronder een paar moederloze stumpertjes, die figuurlijk groen en letterlijk nog rood achter hun oren waren. Aan adoptie doen meerkoeten niet, in tegendeel, zo'n meerkoet-weesje wordt steeds door de volwassenen van hot naar haar gejaagd.

Ook de vogelwereld is hard. De oorzaak van die vogelellende is evenwel het botulisme, dat met warm weer

21 april 1977

Pastoor van der Loos schrijft in zijn boek "Geschiedenis van Uitgeest": "Westergeest behoort met den Middenweg en den Hoogenweg tot de drie straten of wegen, welke het dorp van het zuiden naar het noorden doorsnijden en op de weg naar Limmen en Akersloot tesamen komen."

Ja, dat is typisch Uitgeest: lange straten van zuid naar noord. Ook bij verdere uitbouw bleef deze traditie gehandhaafd. De Weth. Twaalfhovenstraat bij de Beatrixlaan zich voortzettend in de Irenelaan en de Geesterweg inclusief ventweg trekken lange lijnen op de plattegrond van Uitgeest. Zelfs De Koog, al of niet geïnspireerd door het oude dorp kent drie straten lopend van zuid naar noord, waarvan vooral de Benesserlaan uitblinkt door z'n uitgestrektheid. Het enige verschil tussen oud en nieuw is, dat de wegen van de oude kern sierlijk door het dorp heen zwieren, terwijl De

vooral in ondiepe plassen de kop opsteekt. Daarom zie ik toch een beetje met angst en beven de uitvoering van het ruilverkavelingsplan van Uitgeest tegemoet.

Zeker, het lijkt een goed ontwerp en gelukkig blijft in sommige gebieden van het Waterschap Uitgeester en Heemskerkerbroek de waterstand op dezelfde hoogte, maar op andere plaatsen schijnt ze onherroepelijk te moeten zakken met het gevolg verdwijnen van een groot aantal plantensoorten en watervogels. en wellicht kans op toeneming van botulisme. Er zullen zeker wat knappe koppen aan bovengenoemd plan hebben gedokterd, maar er is geen kop zo knap, of ze zien wel eens één of meer gevolgen over het hoofd en dan noem ik alleen maar het gebruik van insecticiden. Misschien vraagt u zich af, wat is dat voor geheimzinnigs dat botulisme? Ik las hierover iets in het boek "Gezonde voeding" van de Deen Lars Okholm. Voor geïnteresseerden zal ik trachten in 't kort wat informatie te geven. Botulisme, ook wel worstvergiftiging genoemd is een verschrikkelijke ziekte. De giftige stof die geproduceerd wordt door bacteriën (*Clostridium botulinum*) komt overal in de aarde voor en doet daar dan geen kwaad. Dat gebeurt pas als de bacteriën kans krijgen zich in vlees of vis te ontwikkelen zonder dat er zuurstof bij te pas kan komen. Waarschuwing: leg: nooit vis of vlees in de gootsteen, waar u eerst groente in waste. Bij koken en braden gaan de bacteriën weliswaar dood, maar de sporen er van zijn zeer hardnekkig en het bewaren van besmet vlees, al is het dan gekookt kan noodlottig zijn. U begrijpt nu wellicht waarom botulisme optreedt bij warm weer. Ondiepe plassen worden het snelst warm en hoe warmer het water hoe minder zuurstof het bevat. Naar ik hoor houdt het nieuwe ruilverkavelingsplan tevens in, dat de watergangen zullen worden uitgediept, zodat er nergens ondiepe plasjes ontstaan. Het ziet er werkelijk naar uit, dat het een degelijk en voluit gedacht plan is. Toch blijf ik huiverig. Nogmaals: zien die knappe koppen niet iets over het hoofd?

En bovendien: drastische veranderingen, die men de laatste jaren in het Nederlandse landschap heeft gepleegd, heeft velen tot inkeer gebracht. Alle verandering was namelijk lang geen verbetering.

Koog het devies "rechttoe, rechtaan" hoog houdt. Wat alle zuid-noordlopende straten gemeen hebben, is het feit, dat het om de drommel niet meevalt uit zo'n straat te geraken, als je er eenmaal in terecht bent gekomen. Met name automobilisten hebben geen andere keus, dan tot het bittere einde door te rijden, waar dan tenslotte toch een mogelijkheid wordt geboden van straat te verwisselen. Dat brengt helaas met zich mee, dat vanwege al dat omrijden, zich veel meer verkeer op de Uitgeester wegen bevindt, dan normaal in een dorp van dezelfde grootte het geval is. Voor de voetganger ziet het er wat rooskleuriger uit, als we tenminste de abnormale hoeveelheid uitlaatgassen buiten beschouwing laten. Toch moeten ook deze weggebruikers vaak met lede ogen zien, dat het doel van hun tocht zo'n 100 m. verder ligt, terwijl ze er toch 500 m. of meer voor moeten

lopen. Het meest wordt dit euvel gesignaleerd tussen de Vrijburglaan en de Geesterweg.
Een suggestie van mijn kant, indertijd op deze plaats kenbaar gemaakt, maar De Koog tussen de Beatrixlaan en de Castricumweg een loopbruggetje aan te brengen vond kennelijk geen weerklank bij B. en W. De Irenelaan is ook weer zo'n straat, die naar de Hogeweg toe geen enkele zijstraat kent, of het moest het slopje zijn, dat langs de voormalige bibliotheek loopt.
Van de Kooglaan naar de Vrijburglaan idem dito, enkel wat sluipweggetjes. De Bernhardstraat tobt met hetzelfde probleem. Naar de Middeweg geen enkele zijstraat, zelfs geen pad. Daar komt nog bij, dat verkeer in de Wilhelminastraat richting Middeweg verboden is. Wat is daar nu het gevolg van? Sommige automobilisten worden giftig en nemen doldriest toch de verboden richting.. Zo zag ik laatst een vrachtwagen van van Gend en Loos vlak voor

28 april 1977

Dit keer een soort grabbelton, al kunt u dan geen duik nemen voor een prijsje. Het voordeel van deze Uitgeestelijke ton is echter, dat iedere lezer even veel voorgeschoteld krijgt. Om te beginnen de Geesterweg. Deze straat wordt door de dames uit Castricum, die dit krantje plegen te drukken "Geesterduin" genoemd. Waren ze midden in de week met hun hoofd al zo bij ' het weekend? Volgens een immense advertentie, die van tijd tot tijd in deze krant verschijnt, blijkt "Geesterduin" een bijzonder winkelcentrum te zijn, waar het vooral voor jonge dames verrukkelijk toeven is.
Of zitten ook deze dames in het complot, om zowel het uiterlijk van de gemeentesecretaris als de plaats van z'n woning voor de gemeente geheim te houden? Laatst las ik zelfs in een blad en nog wel een zeer christelijk, dat hij een woning in Westergeest had betrokken. Zeer, zeer vreemd. Zelfs fotografen zien geen kans z'n aangezicht op de gevoelige plaat vast te leggen en dat wil toch wat zeggen. Deze mensen zijn beslist wel wat mens en als het niet anders kan bewandelen ze soms zeer slinkse l wegen. Om nog even op het drukken j van onze krant terug te komen: vele mensen klagen over het erbarmelijk aantal drukfouten en of ik daar nou eens niets aan kan doen. En dan moet ik zeggen: helaas niet. Ik heb er één keer een artikel aan gewijd, maar het mocht niets baten. Ik kan u wel vertellen, dat zowel de heer Krom als de heer Dobber, minstens een dag lang tandenknarsend hun werk doen, na 't verschijnen van zo'n verminkt blad. Zelf kan Vanderhoek geen kranten drukken, want z'n nieuwe moderne apparatuur is daar niet op berekend. Vervolgens wilde ik het met u hebben over het collecteren. Ik zou geen enkele collecte kunnen noemen, die net van belang is. Toch blijft het een onaangenaam iets. Ten eerste hebben degenen, die de voorbereidende werkzaamheden verrichten er een behoorlijke klus aan. Noem alleen maar het werven van collectanten. Ten tweede is het lopen met een bus of lijst ook niet direct een lolletje. Laten we maar eerlijk zijn, je voelt je lichtelijk opgelaten. Al moet ik er direct bij zeggen, dat ik de laatste

de neus van een argeloze wandelaar zo'n verboden straat indenderen. Deze voetganger was danig geschrokken, want hij nam zonder meer aan, dat hij deze straat rustig over kon steken vanwege het inrijverbod. De volgende dag zag ik overigens een personenauto hetzelfde kunststukje uitvoeren. De volgende keer zal ik zo kien zijn, het nummer op te nemen. 't Is immers levensgevaarlijk?
Toch ligt de schuld voor een groot deel bij degenen, die zo te zien naar vrije willekeur borden hebben geplaatst. Wat is namelijk het geval? Een automobilist, die via de Beatrixlaan op de ventweg van het noordelijk deel van de Geesterduin is beland, ziet aan z'n rechterhand eerst een zijstraat die hij niet in kan (paaltjes e.d.), vervolgens nog twee straten die hij niet in mag. Zelfs in een stad ben ik iets dergelijks nog nimmer tegengekomen. Ook hierin is Uitgeest uniek. Toch zou ik het graag anders zien. Waarom het allemaal nog moeilijker maken dan het al is?

keer allervriendelijkst behandeld ben. Ten derde val je de mensen lastig met je geschooi, al is het dan niet voor jezelf. Er is volgens mij maar één oplossing. De overheid moet deze taak overnemen. Ze financieren tal van objecten, die van veel minder belang zijn. Laat de minister van C.R.M, daar z'n schouders maar eens onder eens niets aan kan doen. En dan moet ik zeggen: helaas niet. Ik heb er één keer een artikel aan gewijd, maar het mocht niets baten. Ik kan u wel vertellen, dat zowel de heer Krom als de heer Dobber, minstens een dag lang tandenknarsend hun werk doen, na 't verschijnen van zo'n verminkt blad. Zelf kan Vanderhoek geen kranten drukken, want z'n nieuwe moderne apparatuur is daar niet op berekend. Vervolgens wilde ik het met u hebben over het collecteren. Ik zou geen enkele collecte kunnen noemen, die net van belang is. Toch blijft het een onaangenaam iets. Ten eerste hebben degenen, die de voorbereidende werkzaamheden verrichten er een behoorlijke klus aan. Noem alleen maar het werven van collectanten. Ten tweede is het lopen met een bus of lijst ook niet direct een lolletje. Laten we maar eerlijk zijn, je voelt je lichtelijk opgelaten. Al moet ik er direct bij zeggen, dat ik de laatste keer allervriendelijkst behandeld ben. Ten derde val je de mensen lastig met je geschooi, al is het dan niet voor jezelf. Er is volgens mij maar één oplossing. De overheid moet deze taak overnemen. Ze financieren tal van objecten, die van veel minder belang zijn. Laat de minister van C.R.M, daar z'n schouders maar eens onder zetten. In plaats van maatschappelijk werksters te ontslaan, zouden er juist meer moeten komen en die zouden dan de bevoegdheden moeten hebben die instanties te steunen, die het nodig hebben. Overigens, als ze wat meer aandacht zouden schenken aan cultuur, zouden er minder maatschappelijk werkers nodig zijn. Dat is een waarheid als een koe, die helaas weinigen op waarde schatten. M'n grabbelton is nog niet leeg, maar ruimtegebrek noopt me, te stoppen. Tot de volgende keer.

12 mei 1977

Enkele jaren geleden had ik het voorrecht, op bezoek te zijn bij iemand die aan de Kleis woonde. Aan de voorkant een wijds uitzicht en achter een verrukkelijke tuin met vruchtbomen en mogelijkheden te over, er ook nog een flinke moestuin aan te leggen of kippen te houden enz. Een nadeel van de Kleis is al jaren, dat men niet één twee drie in het dorp zit vanwege de spoorbomen en de stoplichten, die op een ergerlijke manier het verkeer op de provinciale weg voorttrekken. Met name voetgangers tellen nauwelijks mee. Slechts degenen, die de voetgangerslichten negeren, kunnen in één keer oversteken en dat zijn er dientengevolge velen. Een tweede nadeel is het haast altijd te snel rijdend verkeer op de Tolweg.

Gelukkig vergoeden al die akkers en weilanden met paarden en schapen veel. En waar zie je dat nog voor je deur. Groen doet een mens goed en het schijnt, dat tegenwoordig alleen de „groentjes" dat nog maar snappen. Alle mensen, die in deze lage landen bij de zee flink wat te vertellen hebben, snappen daar helaas niets meer van. En toch heeft zelfs al één grassprietje z'n waarde, om van bomen nog maar niet te spreken. Daarom zou ik willen voorstellen: Als ze dan toch zo nodig moeten gaan rommelen tussen Heemskerk en Uitgeest, laten ze er dan maar een bos van maken. Ja, een flink groot bos, dat de lucht, die hoe langer

18 mei 1977

't Is weer 4 mei geweest. We hebben onze doden herdacht. We krijgen ze er niet mee terug, maar het zal de nabestaanden toch enige troost hebben gegeven. 't Is trouwens voor iedereen zinnig, er even bij stil te staan. Het kan ons behoeden voor achteloosheid en onverschilligheid. Of vindt u het gezeur, na ruim dertig jaar nog over de oorlog te praten? Toch kan er over zwijgen nog kwalijker zijn.

Ook de Uitgeesters hebben in de oorlog niet stil gezeten. Daar kunnen we trots op zijn. Er leven nog heel wat dorpsgenoten, die daar knappe staaltjes van kunnen vertellen.

In oktober 1940 begon men al met verzetskrantjes. Helaas werden er daardoor het volgend jaar oktober zes dorpsgenoten opgepakt. Slechts twee van de zes keerden na de oorlog terug. Er heerste diepe verslagenheid in Uitgeest, na de gevangenneming van deze zes mensen. Toch weerhield dat de ondergrondse niet er stug mee door te gaan. En toen het verzet zowel landelijk als gewestelijk meer geregeld was, kwam alles pas goed op gang. Men kreeg opdrachten en tevens materiaal ten einde deze uit te voeren. Zo was de voornaamste taak, op allerlei wijze te verhoeden, dat er munitie naar Duitsland werd gereden zowel via het spoor, als over de weg.

Ook heeft men o.a. eens een schuit die bij Akersloot lag, leeggeroofd, zodat het noodziekenhuis aan de Kleis van voedsel kon worden voorzien. Dokter Brugman was de „opstoker" van deze operatie, waaruit weer eens bleek, dat de Uitgeesters niet alleen moedig, maar ook vindingrijk

hoe meer bezwangerd raakt met giftige stoffen en vuil, weer gezond maakt.

Bomen verschaffen ons zuurstof en houden enorme hoeveelheden vuil vast. Bovendien kunnen bomen heel wat foeilelijke zaken aan het oog onttrekken.

't Gezicht op Castricum bijv. hoeft voor mij niet meer. Net een kwaadaardig gezwel, dat langzaam maar zeker in het landschap voortwoekert.

Ik hoop zo, dat Heemskerk op z'n schreden terugkeert en de plannen van de huizenmassa van Gedeputeerde Staten niet steunt. Met grote schrik las ik deze week in de krant, dat Heemskerk zelfs al straten heeft uitgedokterd op Uitgeester grondgebied. Gaat dat nou niet een beetje te ver? Ik zou Heemskerk willen vragen: "Ga Castricum nog eens heel goed bekijken. Dan zult u zien, dat Limmen en Castricum praktisch al aan elkaar vast zitten. Vreselijk!"

Op die manier gaat zelfs de privacy van een dorp zoek. En die aardige Zeeweg bijv. is een racebaan geworden en al heel wat huizen hebben het groen verdrongen.

En als Heemskerk dat toch zo nodig moet, laten ze dan in de toekomst maar flink wat torenflats zetten op de plaats van het oude ziekenhuis. Je kunt van alles zeggen van Heemskerk, maar flats bouwen kunnen ze. Laten ze dan maar met hun groeistuipen de lucht in gaan, als ze maar van Uitgeest afblijven.

zijn. Het is zeker terecht, dat er een straat en een plantsoen naar Dr. Brugman zijn genoemd, maar waar blijven de andere namen? Zou men er voor de verandering niet eens mee kunnen beginnen in de Koog de straten naar slachtoffers van het verzet te noemen? Al die „ven"straten brengen maar verwarring en „vogel"straten zijn weinig origineel. Straten naar omgekomen verzetslieden noemen, lijkt me zinniger.

Zeker, de namen kan men lezen in 't gemeentehuis, maar als straatnaam komen ze meer tot „leven".

En laten we dan ook degenen niet vergeten, die het nog dagelijks moeilijk hebben vanwege die oorlog van ruim dertig jaar geleden. Mensen die lichamelijk verminkt zijn, maar ook zij, die al dat leed en die angst nog steeds niet helemaal hebben verwerkt. De ellende van lang geleden, knaagt nog steeds aan hun geest. Begrijpen kunnen we het misschien niet, maar laten we er niet achteloos aan voorbij gaan.

Oorlog! De grote verwoester van lichaam en geest. Is het daarom niet onvoorstelbaar, dat de „bom" nog steeds niet aan banden is gelegd? En hoe denkt u over de handel in verrijkte uranium, om nog maar niet te praten over de mogelijkheid van sabotage?

Zouden ze dat werkelijk enkel en alleen doen: om als brandstof voor kerncentrales te komen?

De oorlog van 1940-1945 was een verschrikking. De volgende oorlog zal zo ontzettend zijn. Daar zijn geen woorden voor.

Als u dit leest, is alle spanning weer achter de rug. U weet inmiddels of Uw favoriete elftal heeft gewonnen en de uitslag van de verkiezingen is ook niet langer meer een vraag. Overigens, wat zal het gisteravond verrukkelijk stil zijn geweest op de vaderlandse wegen! Net een autoloze zondagavond. Waren dat geen gezellige dagen? Ik hoop vurig, dat de nieuwe regering dat weer in gaat voeren. Ze knijpen hem als een oude dief voor het dreigend energietekort, maar wie doet er eens wat? Of liever gezegd, wie laat er nu eens wat? We gaan toch zeker rustig door met volop energie er door te jagen? En was het dat nog maar alleen.

Energiegebruik gaan helaas altijd gepaard met milieuvervuiling. Daarom vond ik die zondagen ook zo heerlijk. Alles was mooier, stiller en schoner. En niemand hoefde meer eindjes te rijden, om dat alles op te zoeken. Je vond het in eigen dorp of stad. Daarbij heeft natuurlijk een dorp altijd nog het een en ander voor op een stad. In een dorp is ongetwijfeld meer groen, al weten stadsbewoners tegenwoordig op een handige manier aan groen voor hun deur te komen, 't Is eenvoudig een kwestie van een stoeptegels lichten in ruil voor een struik. Ik zag met plezier, dat het op de Hogeweg ook al werd toegepast.

Gemeentewerken zit ook niet stil. Er wordt tegenwoordig nog al eens een boompje geplant. Maar aan "boomplantdag" doet Uitgeest nog steeds niet mee. Aan wie is dat nu te wijten?

Toen de Culturele Raad nog Culturele Werkgroep was en Nico Brantjes deel uit maakte van de groep, waren we al haast zo ver. Waarom moeten sommige zaken in ons dorp zo lang duren? Op ander gebied weet men toch wel van opschielen. Kijk maar eens naar al die sportvelden

inclusief kantines en sporthallen betreft weet men ook van wanten. Een ander soort wanten zouden we overigens best in de kleedhokjes van het zwembad kunnen gebruiken.

Volgens mij klopt daar iets niet. Een verwarmd bad en kleedhokjes om het te besterven van de kou. Dat stuk plank voor je body kan niet verhelpen, dat de westenwinden vrij toegang hebben tot genoemde hokjes en daar dan ook een ruim gebruik van maken. Naar mijn bescheiden mening kan het toch niet veel kosten, vergeleken met die ruime bedragen, die men voor andere sportevenementen pleegt uit te trekken, daar iets aan te veranderen?

En het is zo eenvoudig op te lossen: vóór de bestaande hokjes zet men op een afstand van pakweg drie meter nog een rij hokjes, maar dan met die halve stukken deur naar het oosten. De hokjes komen dan tegenover elkaar te staan. In de ontstane gang tussen de hokjes komt een stang voor de klerenhaken en om het geheel heen vier muren met wat ramen plus een deur en dan nog een dak. Dat is nou alles. Als ik zo langzamerhand niet de smoor aan al die collectes zou hebben gekregen, zou ik er warempel haast voor gaan collecteren. Maar 't lijkt me overbodig. Zwemmen is de meest gezonde sport. Bovendien kan jong en oud het beoefenen. Dat kun je van al die andere sporten beslist niet zeggen. Daarom: B. en W. kan best even voor bovengenoemd omhulsel zorgen, 't Is niet meer dan hun plicht. En ze hoeven er beslist niet zo diep voor in de gemeentelijke beurs te tasten. Zo lang het nog niet voor elkaar is, zouden B. en W. en voor mijn part de Raad inclusief eigenlijk elke avond even moeten gaan zwemmen. Dan weten ze ook eens wat bibberen is.

9 juni 1977

Een bril is toch maar een geweldige uitvinding! Wie zal dat niet beamen? Ook lenzen zijn voor sommige mensen het einde. Je kunt er bovendien de kleur van je ogen mee veranderen. Toch gaat er volgens mij niets boven je eigen kijkers, mits ze natuurlijk zien wat ze zien moeten en bijgevolg geen fok nodig hebben. Je hebt er geen omkijken naar en je krijgt er gelukkig zelden een ongeluk mee. Daarentegen is een bril een angstig bezit. Als j'ém ondoordacht even hebt afgezet, zoek je je vaak ongaans naar dat ding.

Deze week ben ik voor de tweede maal in m'n leven op m'n bril gaan zitten, met gevolg dat de brillleglazen bijna evenwijdig met de brillleglazen liepen. Wat kan een mens zich dan ongelukkig voelen, zeker als je in Uitgeest woont. Helaas is ons dorp nog steeds geen opticien rijk. Toen Jos Vink voornemens was zich in het pand van Hoop te vestigen, werd me verteld, dat een opticien hem daar gezelschap ging houden. Was dat verhaal zo maar uit de lucht gegrepen, of konden de plannen om de één of andere reden niet doorgaan? Thans heb ik al m'n hoop op het plan Kerkbuurt gevestigd. Behalve flink wat huizen, zijn daar zo u weet ook enkele winkels geprojecteerd. Een brillenzaak zou heus geen overbodige luxe zijn. En wat zou u denken van een ouderwetse kruidenierszaak, waar de waren eigenhandig voor je worden uitgewogen? Wie het milieu liefheeft, wordt geadviseerd voorverpakte levensmiddelen te weigeren. Maar waar kun je zulks krijgen, behalve bij de slager en dat geldt uiteraard alleen voor vlees en vleeswaren. Zo langzamerhand beginnen velen zich af te vragen of die supermarkten nu wel zo'n geweldige vooruitgang zijn. Een

16 juni 1977

Het doet een mens goed, dat er naast al die nieuwbouw in Uitgeest, nog steeds oude panden worden opgeknapt. Is bijvoorbeeld het huis op de hoek Beatrixlaan-Middelweg geen plaatje geworden? Het heeft lang geduurd voor het klaar was, maar er is dan ook met liefde aan gewerkt. Men heeft er de tijd voor genomen, zoals men dat vroeger gewend was. Het lijkt me ook veel plezieriger om op die manier te werken. Je kunt er tenminste je hart nog in leggen. Dat is toch andere koek, dan die nieuwbouw in 't plan Kerkbuurt. Daar worden hele muren tegelijk aangevoerd.

Ik houd m'n hart vast, wat de gehorigheid van deze toekomstige woningen betreft. Het zit er dik in, dat de bewoners de contact-geluiden van de burens op de koop of op de huur toe moeten nemen. Windveren zullen er ook wel niet aan te pas komen. Zo iets zou ook niet staan bij deze fabriekshuizen. Zoals ik die namaakluifels bij de nieuwste winkels aan de Beatrixlaan ook niet erg kan waarderen. Het enige voordeel is, dat je fiets er droog onder blijft bij een regenbui. Hoe de schoonheidscommissie er toe gekomen is iets dergelijks goed te keuren is me een raadsel. Ze staan daar zo opdringerig luifel te wezen. Nu het huis aan de overkant van de Middelweg klaar is gekomen valt het des te meer op. Naast de prachtige windveren die het pand tot een pronkjuweel maken, zoals de kant aan de zomen van een boerinnenkap, doet de ruwe golving van de luifels ietwat lawaaiig aan. Als je de winkels in de verte ziet liggen, lijkt het warempel net of het kermiskramen zijn.

kennis van me merkte laatst op, dat je heus niet eerder klaar bent met je boodschappen, al kun je voor alles nu in één zaak terecht. Om te beginnen moet je in zo'n zaak minstens vier keer wachten en wel bij het vlees, de groente, brood, kaas en dan ben je de kassa nog niet eens gepasseerd. De grootste ellende begint echter pas thuis. Je krijgt pijnlijke vingers en gescheurde nagels van het verwijderen van die weerbarstige verpakking. Ben je milieubewust, dat scheid je het plastic van het karton, terwijl je dat dus weer apart moet opbergen. Je eindigt meestal met een rondedans in je vuilnisbak, teneinde een compacter geheel van de inhoud van de zak te krijgen, zodat je niet om de klipklap de vuilnisbak van een ander exemplaar behoeft te voorzien. Bovendien zit onze goede aarde helemaal niet op al dat plastic te wachten. Soms vraag je je wel eens af, of die geleerde heren nog wat anders doen dan wereldverpestende stoffen uit te vinden. Om op dat winkeltje terug te komen, het zou natuurlijk wel wenselijk zijn, dat de spullen die er verkocht worden, niet bespoten zijn, noch voorzien van een kleurstof of een conserveermiddel enz. Onbespoten en niet door kunstmest uit de grond gejaagde groente zou men in dat winkeltje ook moeten kunnen betrekken. Daar komt hoe langer hoe meer vraag naar en terecht. Naar ik hoorde is een groep Uitgeesters van zins gezamenlijk een moestuin te exploiteren en er te experimenteren, uiteraard zonder gifstoffen en kunstmest. Laten we hopen, dat ze er in .slagen een stuk grond te bemachtigen. Mag ik dan eindigen met de wens, dat hoe langer hoe meer mensen in gaan zien, hoe onverantwoord er de laatste kwart eeuw landbouw is bedreven, zowel door boeren als door particulieren.

Wat een storende bouwsellappen. En dan te weten, dat we, wat onze Uitgeester tuinen betreft, moeten vechten voor een beetje privacy. Een natuurlijke afscheiding zoals rietmatten is uit den boze. Men zegt, dat het niet mooi is. Of het duurzaam is, is een tweede, maar dat is voor eigen rekening. Bezitters van honden kunnen het beter vergeten. En als afscheiding naast een brandgang, waar veel kinderen spelen, is het ook niet je ware. Kinderen mogen er zo graag eens aan punniken. Maar wat praat ik? 't Is immers verboden? Wil je 't nog een beetje natuurlijk houden en gebruik maken van hout, dat moet je op de tocht zitten. Muurtjes met glasschermen is dan beter geschikt en dat is niet toegestaan. Persoonlijk vind ik een glasscherm niet moeders mooiste onder de erfafscheidingen. Gelukkig kunnen planten en struiken het toch nog gezellig maken, zodat de uniformiteit die onder de Uitgeester erfafscheidingen hoogtij viert, enigszins verdoezeld wordt. Tot slot nog het volgende: m'n aversie is beslist niet gericht tegen de winkels die bij eerder genoemde luifels horen. Het is plezierig winkelen en je wordt er op een prettige wijze bediend. Dat geldt trouwens voor al onze winkels. Tegen een dorpswinkel kan een stadswinkel van ze leven niet op. Wellicht denken nieuwkomers, dat dorpswinkels minder keus hebben. Misschien is het elders zo, maar beslist niet in Uitgeest. Vanzelfsprekend is niet iedere zaak een winkel van Sinkel. Allen bij elkaar zijn ze het echter zeker wel. En u weet het: in een winkel van Sinkel is alles te koop.

23 juni 1977

Enkele weken geleden kon men in de regionale kranten lezen, dat het lerarenkorps van de diverse middelbare scholen in Heemskerk en Beverwijk met name bezorgd was over de Uitgeester leerlingen. Niet dat er iets schortte aan het intellect van deze kinderen. Er is met deze kinderen op zich zelf niets aan de hand. Dat ze elke dag een flink eind moeten fietsen is ook geen punt. Dat is zelfs zeer gezond. Nee, het betreft de wegen die van Uitgeest naar de scholen leiden en daarvan is de Tolweg een weg, die zowel voor ouders als voor leraren een bron van bezorgdheid is. Ogenschijnlijk heeft de schooljeugd, die z'n kennis in Castricum gaat verrijken, het beter geschoten. Ze rijden door verrukkelijke landweggetjes en kunnen zodoende de leerstof van de biologieles toetsen met beelden uit de praktijk. Ideaal zou men zeggen. Helaas kruist de provinciale weg dit landelijk pad en op bovengenoemde weg raast het verkeer schier ononderbroken door. Het verspreidt bovendien giftige stoffen en bedreigt de wachtende fietsers met vurige flitsogen. Geen enkele automobilist is daar heer in 't verkeer. Zelfs gedegen huisvaders hebben hun kinderschaar duidelijk uit hun denken verbannen. Kortom, iedere automobilist lijdt min of meer aan bewustzijnsvernauwing en gedraagt zich derhalve als een wezen, dat door de duivel op z'n hielen, wordt gezeten. Het bevreedt me dan ook, dat de Castricumse leraren nog niet gereageerd hebben op de uitspraak van hun collega's in Heemskerk en Beverwijk. Bovendien mis ik de bijval van vele ouders. Ik weet het wel, de doorsnee Uitgeester is niet zo'n penbeklimmer. Slechts een enkele maal laat een bezorgde moeder zich horen. Toch zou ik alle ouders willen aanraden hun tegenzin tegen de krantenschrijverij te overwinnen en de volgende Uitgeester te laten uitpuilen van de ingezonden stukken of anders een grootscheepse aktie op touw te zetten. Het gaat om het leven van Uw kinderen. Zelf denken ze er nauwelijks

30 juni 1977

Misschien denkt U, dat milieubewust leven iets is van de laatste tijd. Een modeverschijnsel of een hobby van wereldvreemde zonderlingen. Toch is dit niet zo. Dat blijkt wel uit een brief, die honderd jaar geleden door een indiaans opperhoofd werd. geschreven. Deze man had ook al z'n ideeën over milieuvervuiling, 't Is mogelijk, dat u een Indiaan een zonderling vindt, maar wees er dan wel van overtuigd, dat wij blanken juist wereldvreemd zijn geworden. De brief was gericht aan de Amerikaanse president Franklin Pierce (1853-1857). Het opperhoofd betwijfelt het, of de blanken in staat zijn, goed voor de aarde, die onze moeder is, te zorgen. Zo durf ik met grote stelligheid te beweren, dat het een grote misstap zal zijn, als de groenstrook tussen Uitgeest en Heemskerk toch zal worden weggemaaid. Ik ben blij, dat B. en W. ongeveer dezelfde mening is toegedaan. Heemskerk heeft een andere kijk op de zaak. Ze denken heel slim te zijn en hebben met hun laatste plan alle woningen op Heemskerker grond gesitueerd. Of dit op deze wijze mogelijk is, staat nog te bezien. Maar leggen we nu het oor te luisteren naar de woorden van het opperhoofd der roodhuiden:

'Het grote hoofd in Washington zendt bericht, dat hij ons land wenst te kopen.

Wij zullen zijn aanbod overwegen, want wij weten wanneer wij niet verkopen, komt misschien de blanke

aan. Daar zijn het kinderen voor.

Als je die horde schoolgangers ziet rijden, houd je je hart vast. Het verwondert je, dat er nog niet meer slachtoffers vallen. Zelden zie je b.v. een kind even omkijken, of er een auto aankomt, 'als het een groep fietsers wil passeren. Dat de provincie zo onkies is, plannen te koesteren voor huizenbouw in landelijke rustieke omgeving, terwijl ze onbekommerd honderden kinderen dagelijks hun dodenrit laten rijden, kweekt bij mij niet direct bewondering.

In tegendeel. Het enige noodzakelijke dat er tussen Heemskerk en Uitgeest moet komen is een fietspad en verder niets. Laat ze daar maar eens met spoed aan gaan werken.

Waarschijnlijk wil elke Kleisbewoner die aan de oostkant woont, best een meter of wat afstaan van het uiterste randje van z'n achtertuin, als het helemaal niet anders kan. De tuinen zijn daar zeer royaal van afmetingen. Maar misschien is het niet eens nodig. Er zijn vast nog meer mogelijkheden. Als ze de zaak daar vol kunnen bouwen, moet een fietspad slechts een peuleschil zijn.

Ligt er trouwens als niet een deugdelijk plan gereed? En wat de oversteek naar Castricum betreft: Er staat een lichtmast. Een bord met: 'overstekende schooljeugd' zou beter op z'n plaats zijn. Maar zou het zo veel moeite zijn, op die plaats een drukknopinstallatie te maken?

Of zou dat te duur komen? Maar wat is te duur? Een derde sportzaal, dat wordt pas een dure aangelegenheid. Hij is er nog niet en van mijn part komt hij er nooit. (Zo'n zaal trekt ook nog eens extra verkeer aan). Eerst een beveiligde oversteek op de provinciale weg, dan fietspaden langs Tolweg en Geesterweg, vervolgens overdekte kleedhokjes bij het zwembad en dan kunnen we eventueel nog eens aan een zoveelste sporthal gaan denken. Eerder lijkt het me beslist niet verantwoord.

man met geweren en neemt ons land.

Welk deel van het land is hem gelijk ieder ander, want hij is een vreemde die komt in de nacht en neemt van de aarde wat hij nodig heeft. De aarde is zijn broeder niet, maar z'n vijand en wanneer hij die veroverd heeft, gaat hij verder.

Zijn honger zal de aarde verslinden en niets achter laten dan een woestijn. Er is geen rust in de steden van de blanken. Geen plek om het ontplooiën van de bladeren in het voorjaar te horen en het gezin der insecten.

Maar wellicht alleen daarom, dat ik een wilde ben en het niet begrijp. Het lawaai schijnt onze oren te beledigen.

Wat is er nu aan het leven, wanneer men niet de eenzame kreten van de geitenmelkersvogels horen kan, of het gekwaak van de kikvors in de vijver bij nacht.

De Indiaan houdt van het zachte geruis van de wind, die over de vijveroppervlakte strijkt en de reuk van de wind, gereinigd door de middagregen of bezwangerd met de geur der dennen.

De lucht is kostbaar voor de rode man, want alle dingen hebben dezelfde adem. De blanke man schijnt de lucht die hij inademt niet te bemerken, als een man, die sedert vele dagen gestorven is, is hij afgestompt tegen de stank. Leert uw kinderen, wat wij onze kinderen leerden.

De aarde is onze moeder. Wat die aarde bevalt, bevalt

ook de zonen der aarde. Wanneer mensen op de aarde spugen, bespugen ze zichzelf. Kunt u met de aarde doen wat u wilt?

Kunt u de buffel terugkopen, wanneer de laatste is gedood? Ook de blanken zullen vergaan, eerder wellicht dan de andere stammen. Ga door met Uw bed te besmeuren en op een nacht zult gij in Uw eigen vuil stikken.

Wanneer wij ons land verkopen, houdt er dan van zoals wij dat deden. Behoudt de herinnering aan het land zoals het is, wanneer u het neemt. Behoudt het voor

7 juli 1977

Wie nog niet met vakantie is, is waarschijnlijk aan het invriezen geslagen. Een heel wat minder tijdrovend werkje dan het ouderwetse wecken. Wist u overigens dat wecken in deze tijd haast niet te doen is, omdat er zo veel potten niet willen sluiten? De boosdoeners zijn de spuitmiddelen, die zich onafwasbaar in de groentes hebben gevestigd.

Heeft u een eigen landje en gebruikt u niet van dat smerige spul, dan wil het wecken nog best lukken.

Maar waarschijnlijk denkt u daar niet meer over, omdat u een diepvriezer hebt. En als u polyethyleen dozen gebruikt bent u helemaal binnen en is zo'n diepvriezer, naar men zegt, wat het milieu betreft, het meest verantwoorde elektrische apparaat. U kunt ook 's winters uw eigen biologische groente nuttigen en die polyethyleen dozen kunt u het volgend jaar weer gebruiken. Mocht u voor kleine hoeveelheden toch nog gebruik willen maken van wegwerpverpakking, kijk dan wel uit wat u neemt. Niet elk plastic zakje is n.l. voor het doel geschikt. Het gewone plastic bevat P.V.C. (polyvinylchloride) dat zich meedeelt aan de daarin verpakte levensmiddelen. (kankerverwekkend). Sta er dus op dat u polyethyleen zakjes (chloorvrij) van uw winkelier krijgt. Helaas zijn ze niet overal te koop.

Veel winkeliers weten trouwens niet dat er verschil is tussen P.V.C. en chloorvrij plastic. Veel fabrikanten trouwens ook niet. Over het laatste feit straks meer. Hoe het hier in Uitgeest gesteld is met de kennis van de winkeliers weet ik niet. Ik heb zelf nog geen diepvriezer. Wel sta ik al jaren in dubio zo'n apparaat aan te schaffen, maar het hoge stroomverbruik en m'n kleine gezin weerhouden me ervan. Pas als ik een grotere moestuin heb, lijkt me zo'n ding rendabel. Voor alle duidelijkheid nog eens in het volgende: gewoon plastic zakjes zijn niet geschikt voor de diepvries. Ik betwijfel het trouwens, of ze voor boterhamzakjes zo geschikt zijn. Als ik winkelier was, zou ik er op staan, dat de plastic

uw kinderen en houdt er van, zoals God ons allen lief heeft.

Want één ding weten we: Onze God is dezelfde God. Deze aarde is hem heilig. Zelfs de blanke man kan hetzelfde lot niet ontgaan. Misschien zijn we toch broeders. We zullen zien'.

Wat zal ik aan deze goede wijze woorden toevoegen?

Peins er eens over als u met vakantie bent en weer leert te genieten van de stilte en het zachte suizelen van de wind. Wat een rust zal er dan uw hart neerdalen.

leverancier me alleen polyethyleen zakjes leverde voor levensmiddelengebruik en dat zou dan zwart op wit op de verpakking moeten staan.

Verder zijn kartonnen bekertjes en cellofaan heel geschikt om te gebruiken bij het invriezen.

En nu de fabrikanten! Die bekommeren zich helemaal niet om onze gezondheid. Als ze maar veel verkopen.

Margarinekuipjes bevatten n.l. ook vaak het kankerverwekkende P.V.C.

Gelukkig kunt u zelf onderzoeken of het kuipje van uw margarinemerke deze schadelijke stof bevat. Ga als volgt de werk: Verhit een stuk koperdraad tot het roodgloeiend is.

Steek het in het plastic bakje en zorg er voor, dat er een kleine hoeveelheid plastic aan het koperdraad komt te zitten.

Houd het daarna weer in de gasvlam. Bij een rode of gele vlam zit het safe met het bakje. Bij een groene vlam daarentegen doet u beter niet met uw favoriete merk door te gaan.

't Zal wellicht moeilijk zijn een onschadelijk kuipje te ontdekken, lukt het niet, ga dan over op pakjes. Tenminste als uw leven u lief is. Zelf gebruik ik altijd roomboter, maar dan met mate. Onder kaas, pindakaas of b.v. gebakken ei is een lik zuivel beslist niet noodzakelijk.

Natuurlijk ben ik me er wel van bewust, dat koeien die in bespoten weilanden grazen (en wie weet wat ze nog meer te eten krijgen) melk en dus ook boter en kaas leveren, waar al een luchtje aan zit.

In Terschelling hebben milieuvriendelijke boeren een coöperatie opgericht. Van deze coöperatie kan men zuivere melk, boter en kaas betrekken. Wanneer komt zo iets in NoordHolland? Zelfgemaakte zuivere boerenkaas is gelukkig vlak bij te koop en wel bij boer Wentink in Heemskerk. Het adres is Oosterweg 2b. 's Middags van 5 tot 6 uur kunt u daarvoor terecht.

28 juli 1977

Uitgeest, een dorp in 't groen. Soms vraag je je angstig af: "voor hoe lang nog?" Er moeten steeds meer huizen komen en deze zijn dan werkelijk ook van alle gemakken voorzien, maar steek je hoofd niet buiten de deur. Stank, gif, lawaai en beton. Nu moet ik toegeven, dat huizen onontbeerlijk zijn, maar ze hebben alleen de neiging zich op bepaalde plaatsen zo te vermenigvuldigen, dat het eind zoek is.

Je zou haast zeggen: " 't Is bij de konijnen af".

En wiens schuld is dat nu? Ruimtelijke ordening? Kennen de desbetreffende functionarissen de kneepjes van het "vak" nog niet voldoende? 't Is mogelijk. Ruimtelijke ordening is een noodzaak, die pas na de oorlog is geboren. Soms krijg je bovendien de indruk, dat er slechts aan de hand van plattegronden is gewerkt en men het voorstellingsvermogen op stal heeft laten staan. Toch is het dacht ik verkeerd daar de hoofdschuldigen te zoeken. Trachten deze heren niet vaak te redden wat er nog te redden valt?

Zijn het niet al jaren lang de industriëlen en de winstmakers, die de wereld naar de kelder helpen? Zij zijn de boosdoeners. Zij brengen mens en dier tot tegennatuurlijk leven.

Als het van deze heren afhing, liep er geen koe meer in de wei. Ze zijn al bezig onze landbouwvoormannen er van te overtuigen, dat een koe 's zomers zowel als 's winters in een box kan vertoeven, waar ze automatisch gevoed, gemolken en geW.C.t wordt.

Natuurlijk, zo'n dier zal zich gaan vervelen. Daardoor zal het zelfs de euvele moed hebben, aan de tepels van z'n buurvrouwen te gaan zuigen. Maar geen nood, daar hebben ze het volgende op gevonden: Amputeer eenvoudigweg zo'n 15 cm. tong van een boxkoe. Dan kan zo'n beest niet meer zuigen. Gelooft u het niet? Houdt u het niet voor mogelijk?

Inderdaad, het is om er kotsmisselijk van te worden. De hele intensieve veehouderij, die ze dan nog gemoedereerd

4 augustus 1977

De Uitgeester kermis zit er weer op en daar mee alle drukte die er bij hoort. Hebt u er lang naar uitgekeken en spijt het u, dat het weer achter de rug is? Zelf ben ik van huis uit niet zo'n kermisganger, maar sinds Uitgeest m'n woon- en verblijfplaats is, kan ik er beslist niet aan voorbij gaan.

Op z'n minst ga ik het spul even bekijken en betreur dan diep in m'n hart, dat al dat vrolijk gedraai en geswing voor mij niet is weggelegd. M'n maag zowel als m'n hoofd protesteren zelfs prompt op een doodgewone schommel. Toch heb ik me ondanks die onplezierige nasleep vaak op zo'n zwierding gewaagd. Is het niet heerlijk, zorgeloos door de lucht te zwaaien, terwijl je haren vrolijk meewapperen in de wind? Maar al die hokjes, schuifjes, rupsen en zijtes gaan me te hoog, te ver en te snel.

Gelukkig zijn er ook nog kraampjes, waar je je te goed kunt doen aan verrukkelijke paling en die zeldzaam aan 't worden 'Hollandse Nieuwe', terwijl bij de bollenkraam ook wel 't een en ander te verhapstukken valt. Ja, de Uitgeester kermis is en blijft gezellig, al ontbrak er dit jaar duidelijk iets aan.

Andere jaren deed de hele Middelweg mee. Daarom alleen

dierlijke veredeling durven noemen! Is liederlijke verettering (van de veeteelt) niet beter op z'n plaats? Gelukkig kreeg de werkgroep "Lekker dier" er lucht van en trok aan de bel, evenals de Ned. Ver. tot bescherming van Dieren. Maar helaas, de Koninklijke Maatschappij voor Diergeneeskunde ziet er geen kwaad in, omdat de dierenartsen de tong amputeren uit economische motieven. Waarschijnlijk bestaat deze Kon. Maatschappij bij de gratie van de economie, die hier te lande aardig verziekt dreigt te worden, omdat ze een verkeerd doel beoogt. Men kijkt blijkbaar niet alleen of iets een haalbare kaart is, nee men ziet er bovendien nauw op toe, dat er het koste wat het kost zo veel mogelijk geld uit geslagen kan worden.

Ja, het koste wat het koste! 't Wordt tijd, dat de sociologen zich eens wat meer met de economie gaan bemoeien.

Weiden zonder koeien! Kunt u het zich voorstellen?

Nou ja, die weiden zijn dan natuurlijk ook niet meer nodig.

Voor de schapen zullen er ook nog wel piepkleine verblijfplaatsen uitvinden. Of zouden die beesten elkaar: dan de wol van 't lijf grazen? Zo iets kan toch gemakkelijk verholpen worden? B.v. tanden en kiezen uittrekken? Ja is het niet afschuwelijk! Is het niet om ziek van te worden!

Daarom, denk er maar niet aan als u langs de Uitgeester dreven fietst en schapen en koeien vredig ziet grazen. Haal diep adem, vergeet en kom tot rust. Dat is iets, wat we in deze tijd hard nodig hebben. Laten we hopen, dat de hoge heren nog tot inkeer komen. De wegbermen worden gelukkig ook niet meer bespoten. De klaproos is weer terug en de zwanebloem is iets minder zeldzaam. Ja, pak de fiets en geniet. Misschien dat de economen en industriëlen in de toekomst wat menselijker en natuurlijker gaan handelen en de natuur de natuur laten. Laten we de moed maar niet verliezen.

Maakt u zich toch zorgen? Schrijf dan een brief, desnoods naar de koningin.

al was het plezierig daar te lopen en te kijken naar al die genietende mensenkinderen. Kon er dit jaar nu werkelijk hier en daar niet iets geplaatst worden, of is elke beschikbare ruimte net iets te klein? In ieder geval zouden de Uitgeesters zelf ook weer eens iets op touw kunnen zetten, zoals b.v. de vrolijke keuken van 50 jaar geleden. En een poppenkast zou het ook best doen of optredens van diverse verenigingen zoals volksdansen van 'Harlekijn'. Wat zegt U? Is het zo al herrie en drukte genoeg? Bent u al lang blij, dat het lawaai deze keer op één plek was samengebald? Ach ja, dat is de andere kant van de medaille. Om eerlijk te zijn ben ik zelf op geen enkele milieuvuiling gesteld en ook niet als het tot me komt in de vorm van lawaai. Ik vond het ook niet direct nodig, dat de verschillende stands met muziekgeschetter tegen elkaar opbodden.

Wat een heksenketel! Toch zal het waarschijnlijk een 'must' zijn, want wie zal er een tent binnenstappen, waar de muziek zwijgt? Ondertussen leef ik wel met de omstanders mee, wees daarvan overtuigd. Maar vier dagen muziekoverlast, al is het

dan optima forma, is wel iets om over heen te komen, als men tevens bedenkt, dat het zo veel mensen vreugde verschaft. Per slot van rekening is het bovendien vakantie-tijd. Wie wil, kan er tussen uit knippen. Persoonlijk vind ik het heel wat erger, dat er tegenwoordig samen met de ligstoel zo gemakkelijk een radio in de tuin wordt gedeponereerd. Waarschijnlijk hebben deze radiobezitters er geen flauw benul van, hoe ver hun burengerucht doorklinkt. Op veel plaatsen in ons dorp

25 augustus 1977

Terugkerend van een vaarvakantie krijgt men al gauw de neiging het Uitgeester waterlandschap te vergelijken met de vaarten en plassen elders in het land. Nu zijn ze in ons kleine landje niet scheidt met bordjes verboden toegang. Zo iets kan wel eens ergernis wekken. Vooral als bepaalde watergebieden hogelijk worden geprezen, maar achteraf blijkt, dat je praktisch nergens aan kunt leggen. Vroeger kon je n.l. voor een prik een eilandje kopen en daar werd dan ook druk gebruik van gemaakt. Jammer voor de mensen, die het daar ook wel eens willen bekijken en jammer voor de mensen die maar op hun eilandje of hun stukje wallekant liggen te liggen. Hun wereldje blijft wel erg klein dunkt me. Begrijp me goed, ik heb beslist geen kritiek op mensen, die een bordje 'verboden toegang' plaatsen, als ze aan het water wonen. De watersporter is doorgaans wat al te vrijgevochten en wie vindt het plezierig als vreemden door je tuin lopen te darren?

Zo'n bordje is dan bittere noodzaak geworden. Maar hopelijk kan men volstaan met een bordje 'eigen grond'. Ik prijs me overigens gelukkig, dat je langs de Uitgeester wateren slechts sporadisch een bord tegenkomt, al moet ik er direct bij vertellen, dat 'de meer' zelf weinig mogelijkheden tot aanleggen biedt. Het is niet denkbeeldig, dat daar binnenkort verandering in komt. Als men vanaf 'de meer' de Wijde Stierop op vaart, ziet men n.l. dat ze op de linker oever op het eiland De Woude met beschoeiing en dergelijke bezig zijn. Je ligt daar natuurlijk wel behoorlijk te dobberen, als er een Z.W.er storm woedt. Maar het is toch in ieder geval wat.

Misschien wordt de beschoeiing ook alleen maar aangebracht ter versteviging van de wallekant. De oevers lijden daar wel door afkalving en dat zal dan wel de schuld zijn van de voormalige zandwinning. Hoe het zij, het zou wel zo gastvrij zijn, als er hier en daar op beschutte plaatsen dergelijke steigers zouden komen. Dan zou ik het recreatieschap bovendien willen adviseren er borden te plaatsen met: 'gelegenheid tot aanleggen voor twee dagen'. Gebeurt dat niet, dan tuffen er gegarandeerd lieden heen, die er het hele seizoen hun boot laten liggen. Iets dergelijks gebeurt immers ook in het gemeentehaventje?

De boten liggen er kris kras door elkaar en er is geen

vormen de achterkanten van de huizen samen met elkaar een soort echopot. Dat is vooral het geval, als de zijstraten dicht bij elkaar liggen. Zo'n enkele radio galmt muziek huizen ver. Dus als het even kan, doe het dan buiten zonder muziek of neem een koptelefoon. Die zijn er toch voor? Velen zullen u dankbaar zijn.

En wat de Uitgeester kermis betreft: laten we er volgend jaar een Middewegfeest van maken.

mogelijkheid voor bezoekers opengelaten om voor enkele uren aan te leggen. Is dat niet doodzonde? 't Is juist één van de attracties van een vaarvakantie om vreemde plaatsen aan te doen, te gaan winkelen en de stad of het dorp te verkennen.

De middenstand vaart daar ook wel bij. Maar zoals de zaken nu staan, zal Uitgeest geen enkel profijt trekken uit de bezoekers van de havens. De diverse jachthavens mogen dan gastvrijheid bieden, het dorp zelf doet op 't eerste gezicht juist stuurs een eenkennig aan. Bovendien komt daar nog de handicap bij van het kilometers sjouwen met zware boodschappentassen.

En wist je dan nog maar, waar de winkels zich bevonden! Gelukkig kun je aan de Sluisbuurt al terecht voor vis en aan de Meldijk voor het dagelijks brood en groente en fruit.

Maar een supermarkt, een drogist en een boekwinkel zouden ook wel eens van pas kunnen komen. Wat is het trouwens niet leuk om in vreemde winkels te kunnen rondneuzen. Daarom, de gemeentehaven moet open voor bezoekers en van mijn part met parkeermeters of een vergunning. Zou het bovendien niet een aardige reclame zijn, bij de haven een bord met een plattegrond van ons dorp te plaatsen met vermelding van enkele bijzonderheden van Uitgeest en aanduidingen waar men de diverse winkels kan vinden?

't Een en ander moet wel opgegeven worden aan de almanak voor het watertoerisme. Hierin wordt volgens mij ten onrechte melding gemaakt van het sluisje. Of zijn er ligplaatsen aan het Binnenmeer? Dit staat er dan weer niet duidelijk in. Ik weet niet wiens taak het is, de exacte gegevens door te spelen aan de almanak. Misschien het recreatieschap? Dit lichaam heeft ondertussen wel gezorgd voor voldoende ligplaats aan de Markervaart. Maar laat ze dan wel dat bord veranderen met het opschrift: 'Verboden aan te meren, ligplaats beheerder'. Goed Nederlands is nog altijd: verboden te meren en verboden aan te leggen.

't Is in ieder geval te hopen, dat, welke taal men ook spreekt, het voor iedere bezoeker van het meer in de toekomst mogelijk wordt, in de gemeentehaven te meren of aan te leggen.

1 september 1977

Naar ik hoop, wilt u het mij vergeven, dat ik ook dit keer nog even stilsta bij ons binnenhaventje, dat er op dit moment uitziet, of er verschillende vaartuigen tegelijk schipbreuk hebben geleden. Wat een warwinkel! Daarom wil ik graag nog wat voortborduren op de mogelijkheid van aanleggen voor gasten. Om te beginnen zouden er tegen de Meldijk aan minstens vijf boten kunnen meren, mits ze met de kop naar de wallekant worden gelegd. Men moet per schip wel op zo'n meter of vier rekenen, want de kruisers en zeilboten, die onze binnenwateren bevaren hebben een breedte die varieert van 2½ tot 3½ meter.

Een steiger is er niet nodig, wel een stuk of wat palen zo'n 10 meter van de kant af. Vanaf elke paal dient dan een stevige lijn naar de wal te worden gespannen en ziedaar er zijn een aantal miniaturhaventjes gecreëerd, waarvan menig varensgezel een dankbaar gebruik zal maken. Aan de zijkanten van de haven zijn dan ook nog een paar plaatsen vrij om aan te leggen. En misschien is het efficiënter een andere indeling te maken, zodat er een rij boten met hun kop naar de zijkant van de haven, met name die van de stokkenfabriek, kunnen liggen. Er is vast wel een 65plusser, die daar met plezier een oogje in 't zeil wil houden en de verschuldigde parkeergelden ontvangen. Bovendien is het prettig als men wordt geholpen bij 't binnenvaren, al wordt er maar een touw aangepakt. Ook doet het gastvrij aan als oudere mensen of jonge kinderen over de preekstoel

6 september 1977

Als je over Uitgeest wilt schrijven, is het een onmogelijkheid, om de luchtbrug te negeren. Toen ik voor de eerste keer oog in oog met het gevaarte stond, schrok ik werkelijk een beetje. Ik voelde me als een kind in een angstig sprookje. "Wat doet dat ding in het dorp," vroeg ik me af. Aanvankelijk meende ik, dat het nog een overblijfsel van een kermis was, een soort reuzenrad. Bij nader inzien moest ik die gedachte laten varen; daarvoor zat het geval werkelijk te hecht aan de grond gekluisterd. Maar wat dan? 't Had ook wel wat weg van een slurf, Y/as er een vlieg-veldje? Wel handig zo vlak bij een spoorlijn. Zo iets hebben ze op s Schiphol nog steeds niet gepresteerd, al spreken ze er dagelijks over. Maar nee, geen vliegveldje te bekennen, gelukkig trouwens. Al die razende auto's langs ons dorp is al erg genoeg. Ik besloot tenslotte, dat het iets zijn moest voor het spoorwegpersoneel, want niet waar, Uitgeest heeft een

8 september 1977

'Wie verre reizen doet, kan veel verhalen'. Een gezegde, dat vaak opgaat. Het wil evenwel nog niet zeggen, dat mensen die thuis blijven, niets te vertellen hebben. Er is de laatste tijd trouwens een ommekeer in de mentaliteit van de op reizen beluste vakantieganger te bespeuren. Die reizen hoeven niet meer zo ver. Waarom zou men ook, als men dichtbij ook kan genieten en met veel minder moeite. Zeker als je in Uitgeest woont, kun je voor korte tochten alle kanten op. We hebben zee, bos, plassen en polderland vlak bij de hand. Voor de regendagen kunnen we altijd nog uitwijken naar Amsterdam, Alkmaar of

oftewel het hekje aan de voorkant van het schip worden geholpen. Zulke dingen zijn natuurlijk niet strikt noodzakelijk, maar ik zag vaak welk een plezier de beheerders in dit werk hadden. Het gemeentebestuur hoeft niet te schromen havengeld te heffen, want dit is een algemeen gebruik, vooral voor de nacht.

Na zes uur 's avonds zou men b.v. de aanlegplaats in ligplaats kunnen veranderen tot b.v. 8 uur in de morgen. Het is voor alle schippers een geruststelling te weten, dat hij op een geoorloofde plaats ligt en daar wil hij graag voor betalen. Gaat u b.v. maar eens naar het plaatsje Weesp, dat 's avonds vol ligt met boten, ondanks het feit, dat men f2,50 voor een overnachting moet betalen. Misschien zit het er trouwens in, dat de aanlegmogelijkheid in Uitgeest kan worden uitgebreid. Er zullen beslist best oeverbezitters zijn, die een deel van hun grond aan de gemeente willen verhuren en dan tevens het recht van overpad in acht willen nemen. In Vinkeveen kan men o.a. meren aan een particuliere tuin, als men in 't bezit is van een bepaalde vergunning, Men krijgt dan tevens de gelegenheid over een stuk gazon en een paadje te lopen, teneinde zich naar de openbare weg te begeven. U ziet, er zijn mogelijkheden genoeg. En naar mijn idee ligt hier niet alleen een taak voor 't gemeentebestuur, de V.V.V. en wellicht de omwoners, maar ook voor de O.V.U. Zie zo, ik heb, dacht ik, het mijne gedaan. Aan u de volgende stap.

belangrijk station. Er nog een laatste blik op werpend, mompelde ik "het is niet mooi, maar 't zal wel moeten." Wie schetst echter m'n verbazing, toen ik daar plots gewone mensen uit af zag dalen? Aarzelend ging ik de zaak onderzoeken, en ja wel hoor, het ongelooflijke was waar.

Je moest dat enorme trappenhuis bewandelen, om bij het boemeltje naar Amsterdam te komen. Tegenwoordig voert m'n weg vaak langs al die treden. Maar als het even kan, wacht ik doodgemoedereerd op een kinderwagen, want die mogen zo maar over de spoorlijn. Elke wagen krijgt persoonlijke bediening. Bij de spoorwegen zijn ze de beroerdste niet. In m'n onschuld vraag ik me echter wel eens af, of dat nou niet anders kan. Zie ik iets over het hoofd? Zou het ding soms onder monumentenzorg staan? En is het niet zo, dat alles wat onder laatstgenoemde instelling ressorteert, vaak veel treden telt?

Haarlem, of naar de wat kleinere steden zoals Hoorn of Enkhuizen. Een voordeel van zo'n vakantie is ook, dat je niet zo bekaf thuis komt als dat je weggaat. Misschien mist u de buitenlandse etentjes, maar dat kun je tegenwoordig in Nederland tot ook volop? De Hollandse koks kunnen er trouwens ook best wat van. Neem, als u uit eten gaat, daarom eens rustig de tijd om het menu door te nemen en laat u niet in de war brengen door haastige kelners en laat u nog minder van de wijs brengen door exotische betitelingen. Neem desnoods een frans woordenboekje mee. Doorgaans heb ik nog al geluk

met het kiezen van een menu, al zeg ik zelf en door niet alleen met smaak te eten maar andere zintuigen eveneens de kost te geven, krijg ik vaak aardig door, hoe ze in elkaar zitten. Dan beproef ik m'n krachten er thuis ook eens op, snapt U? Naar ik hoop, doe ik u er een plezier mee, enkele van m'n culinaire bevindingen op schrift te stellen, want ze zijn in een wip klaar en juist iets als u bezoek krijgt, omdat ze toch wel apart zijn. Zorg echter wel, dat u een nieuw recept behoorlijk onder de knie hebt, voor u het Uw gasten voorschotelt.

Het eerste recept neet vrij vertaald 'kip van de goede vrouw'. Het geheim zit 'em in de spekblokjes, waar alles mee begint.

Als u het gemakkelijk wilt doen, neem dan voor vier personen: drie stukjes kipfilet, 1 kilo aardappelen, 1½ ons spekblokjes, ½ blikje wortelen, 1 ons champignons, wat sla peterselie, kruiden en tomaat.

Bak de spekblokjes uit. Kook de aardappelen en giet ze af.

Bak in het spekvet de aan stukjes gesneden kip, vervolgens de gewassen champignons, de in blokjes gesneden aardappel en na een minuut of tien de uitgelekte groente. (Nooit het groentenat weggoeien. Maak er soep van).

Gebruik weinig zout, dit zit al in de spekblokjes en de blikgroenten. Wat basilicum als u 't heeft of anders bonenkruid en op 't allerlaatst wat bieslook, zal de smaak nog verfijnen. Roer voorzichtig de massa door elkaar tot het goed heet is, maar laat het niet papperig worden. Vergeet niet de uitgebakken spekjies er bij te doen. Stort tenslotte alles op een voorverwarmde schotel en versier de randen met een

15 september 1977

Op een avond hoorde ik het voor het eerst en de schrik sloeg me om 't hart. Waar was het zachte zoete suizelen van de Uitgeester avondlucht?

Weinig mensen weten hoe verrukkelijk rustgevend het is, voor bedtijd nog een straatje om te lopen en te luisteren naar het spanningen-wegvarend nachtnouriën. Meestal tref je in 't donker buiten slechts honden-met-baas aan en dat wil het plezier wel eens wat bederven. Honden die het niet laten kunnen aan vreemden te snuffelen, zouden 's avonds niet los moeten lopen. De meeste honden zijn lief, maar je hebt er wel eens een venijnigerd tussen en bluffers, die niet luisteren als liet baasje roept, kan men moeilijk vertrouwen. Bit even terzijde.

Zoals gezegd, ik miste op een avond het zachte vertrouwde gesuizel van een rustig ademend dorp. Het werd overstemd door een ander veel indringender geluid, dat niet direct thuis te brengen was. Het klonk wel regelmatig, maar als een wat al te snelle harteklop, alsof een gewond dier met kolossale afmetingen, een soort brontosaurus, zich in buurt van ons dorp te slapen had gelegd.

Die eerste avond besloot ik er verder geen aandacht aan te schenken. Ers klonk geen alarmerend klokgelui, dus geen nood. Toen echter de volgende avond het dreunend gezwog nog te horen was en de daar opvolgende eveneens, besloot ik poolshoogte te gaan nemen.

Het typische was, dat het tamelijk moeilijk te bepalen viel, waar het geluid vandaan kwam. Klonk het bij de ene hoek van de straat of heel Uitgeest machteloos lag mee te dreunen, bij de andere hoek was het geluid nauwelijks waarneembaar. Ongeveer een kilometer van de bron van dit trillend lawaai verwijderd kreeg men soms de indruk dat het naast de deur

enkel toefje sla en plakjes tomaat en bestrooi het geheel kwistig met peterselie. Voor meerdere personen de hoeveelheden aanpassen. Probeer eens een andere groente er bij zoals bloemkool.

Het volgende recept heet: specialiteit van de visser, en is haast nog vlugger klaar dan het vorige. Neem voor vier personen: 2 flinke lekkerbekken (gebakken door de visman), 1 ons garnalen, 3 ons gekookte mosselen en 2 ons champignons. Houdt de gebakken vis warm en bak in 10 minuten de mosselen in twee eetlepels roomboter of olie, waarbij u de champignons kort laat meebakken en de garnalen nog korter. Tot slot een scheut droge witte wijn is wel lekker maar hoeft niet. Versier de in twee helften gesneden vis met deze gebakken heerlijkheden, waar op u dan nog een enkele flieterdun plakje citroen legt en wat dille strooit en bij gebrek hieraan wat peterselie. Geef er een luchtige aardappelpuree bij en diverse groenten zoals een gemengde salade en gekookte peertjes. En nu maar smullen.

Tot slot nog een vraag. Waar blijft de 'Boerenwagen'? Ik zie nooit meer een advertentie. Mocht een restaurant in Uitgeest zeker 's winters niet zo rendabel zijn, dan zou ik de meners van deze wagen willen adviseren, een gedeelte van de ruimte in te richten als eethuisje of eetwagen. Het klinkt niet zo chic, maar het kan evengoed iets bijzonders zijn en men komt er zo tussen door eens gauwer toe uit eten te gaan. Of fungeert u al als zodanig? Laat het ons dan weten. Dan kunnen we in Uitgeest er ook eens uit.

was, terwijl het op diverse plaatsen vlakbij maar net te horen was. Vreemd niet waar? Waarschijnlijk komt dit vanwege het feit dat Uitgeest, naast tamelijk opeengehoopte bebouwing, nog al wat open vlaktes kent. De echowerking schijnt daar op sublieme wijze haar spel mee te kunnen spelen.

En wat was nu dit geluid, zult U zich inmiddels wat ongeduldig hebben afgevraagd.

Het spijt me lezers, maar ik weet het tot op heden nog niet. Ik ben er wel vlak bij geweest en ik heb ook een sterk vermoeden. Het ligt achter de sportvelden en waarschijnlijk heeft de N.A.C.C.A.P. er mee te maken.

Wie de N.A.C.C.A.P. is weet ik ook niet, maar het schijnen ruige jongens te zijn. Zo hier en daar zie je borden met het opschrift: "Verboden voor alle N.A.C.C.A.P.-verkeer". Bovendien weet ik, dat ze zich op de binnenweggetjes niets aantrekken van de fietsende schooljeugd. Ze storten zandhopen midden op de weg, of versperren het pad met bulldozers of zelfs levensgrote buizen (een linke zaak met zo veel omstanders) uit de modder te happen. Op de tijd van een van ongeduld trappende scholier slaan ze geen acht. De N.A.C.C.A.P. legt buizen dwars door het land, dat is het enige wat ik er verder nog van weet. Waar die buizen voor dienen? Er is geen enkele krant, die er aandacht aan heeft besteed. Geen journalist kwam op het idee, dat eens even haarfijn voor ons uit te pluizen. Terwijl ze toch zo gul zijn met het gewone huis-tuin-en-keukennieuws. Daar lopen ze het vuur voor uit hun sloffen. Waarom wordt het echte belangrijke nieuws voor ons verzwegen? Of hebben we er geen recht op te weten wat ze naast ons dorp uitspoken, 't zij in alle stilte 't zij met gestadig gedreun.

29 september 1977

Wandelend door Uitgeest komt men tot de ontdekking, dat hoe langer hoe meer mensen er toe over gaan, groente tussen de bloemen te zetten. En waarom ook niet? Groente mag dan niet zo veel kleur in Uw tuin brengen, fleurig staat het wel. Een krop sla, de één of andere kool zijn wonderen op zich zelf en brengen nog meer variatie in de schakeringen van groen in Uw tuin. En wat zegt u van een rabarberplant! Zijn ze niet prachtig, die haast tropisch aandoende bladeren? Jammer dat ze het niet in iedere tuin willen doen. Mij is het tot op heden tenminste nog niet gelukt zo'n plant aan de praat te krijgen. Waarschijnlijk komt het door de vruchtbomen, die m'n achtertuin rijk is. Deze trekken dermate veel vocht tot zich, dat er voor een rabarberplant niet veel meer over blijft. Rabarberplanten doen het wel goed aan de slootkant. Minder diep wortelende en schaduwminnende planten doen het juist geweldig goed onder bomen en struiken. Deze soorten laten als regel gelukkig nog voldoende vocht over voor de vruchtbomen, ja deze bodembedekkers behoeden de grond, juist voor uitdrogen. Kervel b.v. is in staat de hele oppervlakte onder de bomen te veroveren. Een goed middel om daar paal en perk aan te stellen is een paar maal in de week kervelsoep te eten. Dat is bovendien heel gezond. Het is o.a. waterafdrijvend, slijmoplossend en bloedzuiverend. Verder kunt u natuurlijk de overvloedige planten uittrekken, maar zelf maak ik me nooit zo dik. De natuur herstelt zich als regel zelf. Deze zomer is het ietwat brutale kervelbed in mijn tuin weer tot z'n normale proporties teruggekeerd. Toch hoop ik voor volgend jaar op een

6 oktober 1977

Ook dit keer wilde ik nog even op de agrarische toer. In mijn vorig cursiefje liet ik me nog al lyrisch uit over kool en sla, maar daar waren rupsen beslist niet bij inbegrepen. Stel je voor, zulke gulzigaards. De ene week heb je nog frisse gezonde koolplanten, terwijl het er in zit, dat je de week daarop niets anders over hebt dan wat zielige groene geraantes. Ik kan zo goed die boer begrijpen, die uit machteloze woede een handvol afgemaaid gras naar z'n aangevreten koolveld smeedt! Toch hielp het. Tot zijn verbazing ontdekte de boer enige dagen later, dat het rupsenleger zich had teruggetrokken. Hoopvol strooide hij nog wat vers gras en jawel hoor, het werd nog wat met zijn kool. Er is dus wel degelijk iets te doen tegen die veelvraten. Om te beginnen helpt het al heel wat, als u elke dag uw kolen er even op nakijkt. Een heel goed middel is ook salieplanten tussen de kool zetten. Daar hebben rupsen niet van terug en die schattige koolwitjes ruiken ook al onraad, als ze op zoek zijn naar een afzetgebied voor hun eitjes (dus rupsen in spe). Salieplantjes stamp je evenwel niet zo maar uit de grond. Misschien iets voor het volgend jaar? Buiten ter plaatse uitzaaien lukt vrijwel altijd, maar binnen in bakjes geeft wel meer zekerheid. Het worden struikachtige vaste planten, die paarse bloempjes geven en zich gewillig laten verplaatsen. U weet wellicht dat u bij de kool wisselbouw moet toepassen? 't Ene jaar hier, 't andere daar. U kunt de salieplanten dus gemakkelijk laten verhuizen en vergeet niet uw vleesgerechten zo nu en dan te kruiden met salieblad en trakteer uzelf eens op saliemelk (blaadjes in melk trekken), een mild slaapdrankje. Een ander middel waar rupsen niet van terug hebben is brandnetelgier. Pluk een bos brandnetels

zonniger zomer.

Nog even wilde ik terug komen op m'n vruchtbomen, daar deze me enorm veel voldoening verschaffen. Geen appel, peer of pruim uit een winkel smaakt zo fijn als die uit eigen tuin. Eén van de redenen is, dat ze rijp geplukt kunnen worden en als het waren nog warm zijn van de zon.

Ook is een vrucht ontegenzeggelijk lekkerder als er niet mee is geknoeid, d.w.z. als er geen spuitmiddelen zijn gebruikt en er geen kunstmest aan te pas is gekomen. Compost en gedroogde koemest zijn ruim voldoende.

Nogmaals, de smaak van onze vruchten is voortreffelijk en de Uitgeester Jantjes kunnen, evenals Jantje van Hieronymus van Alphen de pruimen best zien hangen. Dit wilde ik toch even vermelden. De jeugd is nog zo kwaad niet. Overigens lieten juist m'n pruimen het dit jaar vrijwel afweten. Er kwam slechts één kanjer van een pruim aan. Toch hoef ik voor dit jaar nog niet alle hoop te laten varen. Onze pruim is namelijk zo goed geweest voor de tweede keer te gaan bloeien. Er zitten nu ettelijke groene knikkers aan de boom, maar of dat nog pruimen willen worden is de vraag.

Met de appel- en perenbomen hebben we het dit jaar beter getroffen. Volop vruchten! Terwijl in Amsterdam naar ik hoorde alle bloesem bevroren is.

We zitten zo gek nog niet in Uitgeest.

Het waait hier flink, ja zeker. Maar vergeet niet, dat het verse zeelucht is die aangevoerd wordt en zelfs in staat is de vorst te verjagen.

(liefst met handschoenen aan) stop deze in een emmer water. Leg er maar een plank of deksel op, want al gauw rijzen er uit die emmer zeer bedenkelijke geuren.

Op een goede of een kwade dag moet u dan even wat moed verzamelen en het vocht zeven. Vervolgens vult daar wat flessen mee en dan heeft u een voorraadje spul, waar niet alleen rupsen maar ook luizen van op de loop gaan. Gebruik hierbij een verstuiver. Van luizen hoeft u overigens nooit last te hebben, als u zowel in de moestuin als in uw border wat uien, knoflook en afrikaantjes plant. En kunstmest is beslist uit de boze en wel om verschillende redenen. Ik zal ze voor alle zekerheid nog eens op een rijtje zetten:

1. Er komen ziekelijke, weke planten van, waar luizen als het ware op afvliegen.
2. Er kan zich salpeter of natrium in uw groenten gaan ophopen. Er hoeft niet veel te gebeuren (langdurige droogte met daarna een flinke plensbui) of het nitraat wordt nitriet en dat is giftig.
3. Veel van het gestrooide kunstmest wordt door de planten niet gebruikt en zakt met het regenwater naar het grondwater en komt tenslotte terecht in sloot en plas, waar het de algengroei bevordert en dat wil dan zeggen, dat er wegens zuurstofgebrek voor ander leven geen plaats meer is.

U ziet het. Kunstmest bedreigt de natuur en is dus niet gewenst. Doe het milieuvriendelijker. Gebruik compost, wat gedroogde koemest en als uw grond te zuur is een beetje kalk. Uw tuin zal er wel bij varen.

13 oktober 1977

Het bericht kwam voor velen als een donderslag bij heldere hemel. Niemand had er zelfs maar een vermoeden van, dat iets dergelijks de Schevelstraat boven het hoofd hing: een levensgrote supermarkt. Over beeldbepalende panden gesproken! Nog maar nauwelijks is het onheil afgewend of snelrijdend verkeer, waaronder dreunende vrachtwagens, gaan dit dorpsgedeelte waaronder het Hoorne onveilig maken.

Gelukkig is het éénrichtingsverkeer geen feit geworden, maar nu dreigt nieuw gevaar.

Hoe dacht u anders dat een supermarkt van 840 m² oppervlakte bevoorraad moest worden? Minstens één keer per dag zal er zo'n reuze kasteel op wielen rakelings langs de ramen van Jan Deckwitz de Schevelstraat in moeten manoeuvreren. Op bevoorrading aan de achterkant van de winkels aldaar schijnt niet gerekend te zijn. Voor kleinere zaken is dat, niet zo'n groot bezwaar, al blijft het een handicap. Afgezien nog van de moeilijke bevoorrading heb ik geen behoefte aan een nieuwe grote supermarkt.

We hebben al levensmiddelenzaken genoeg. Er wordt in Uitgeest door deze zaken f 200.000.- per week omgezet, terwijl de nieuw te vestigen zaak f 100.000 moet gaan omzetten, wil hij het rooien. Daar volgt dus uit, dat een deel van onze Uitgeester middenstand de nek om zal worden gedraaid, als deze nieuwwkomer slaagt. Welke rechtgeaarde Uitgeester wenst dat z'n leveranciers toe? Zeker, er wordt per week ook nog eens voor f 50.000 elders gekocht, maar dat is betrekkelijk weinig, als men bedenkt, dat een groot deel van de bevolking uit forensen bestaat. Denk niet, dat dit bedrag dan plots bij die indringer zal worden besteed. O, ik moet er niet aan denken dat ie komt! Wat een ongezellig gezicht zal dat zijn: één grote etalagewand vol levensmiddelen. Geen kans

27 oktober 1977

De slogan „blij dat ik rij" heeft toch niet zo'n opgang gemaakt, als de autohandel had gehoopt. Er komen steeds meer auto's bij, maar je kijkt zelfs vreemd op, als het zinnetje openlijk op een auto zit geplakt. Is dat niet eigenaardig? Toch zijn er een heleboel mensen dolgelukkig met hun auto. Ik weet trouwens zelf nog best hoe ik me voelde, toen we voor 't eerst in ons autootje zaten: „of je over wolken reed". Inmiddels is dat verheven gevoel al aardig gedaald, want ik ben achteraf niet zo'n automens. Tot en met Haarlem vind ik het net lekker, maar moet ik verder, dan baal ik. Tot en met Amsterdam zou ook nog gaan, als het niet zo droevig gesteld was met parkeren in onze dure hoofdstad. Daarom neem ik naar Amsterdam fijn de trein. Het zal u duidelijk zijn, dat het voor mij gemakkelijk is te zeggen: „laat dat milieuvervuilende en benzineverslindend ding thuis". Toch zeg ik het niet, al hunker ik naar een schoon milieu. Ik weet n.l. dat auto rijden voor sommigen een prachtige hobby is. Hobby's moet je elkaar nooit ontnemen. Ze kunnen je behoeden voor een hartinfarct. Nu is zittend leven weliswaar ook niet alles en daarom zou ik willen zeggen: „maak het niet al te dol en gebruik ook nog eens een keer de benenwagen". Zelf voel ik me pas echt blij als ik rij op de fiets en dan nog het liefst in 't groen en zonder autogeraas rond m'n hoofd. Gelukkig ben ik niet alleen. De fiets is weer duidelijk in opkomst.

dus om in de Schevelstraat eens gezellig te lopen neuzen. Jammer ook voor de bestaande winkels daar in de buurt. Voor de mensen uit de bomenwijk is het misschien wenselijk dat daar toch een levensmiddelenzaak komt, maar wellicht ziet Arie Sengers er iets in naar de Schevelstraat te trekken. Dan liggen de supermarkten wat meer verspreid en het economisch evenwicht wordt geen geweld aangedaan. En welke winkelburen zou hij dan moeten hebben? Wat dacht u b.v. van een opticien, een muziekhandel, een kunstzaakje of winkel van chinese artikelen, een kruidenwinkel, een eethuisje, een wasserette of een schoenenzaak? Trouwens zou een apotheek zo langzamerhand ook niet op z'n plaats zijn in ons dorp? 't Is werkbeparend voor de heren doktoren en wij Uitgeesters zijn niet meer aangewezen op het uurtje tussen 4 en 5 wat het afhalen van medicijnen betreft.

Tot slot enkele citaten uit het rapport van A.H.Zoetmulder in aug. '73 voor onze gemeente geschreven ten behoeve van het te bouwen plan Kerkbuurt.

Wil men dorp zijn en blijven, dan zal men ook aan de tijd aangepaste dorpsvoorzieningen moeten accepteren, in dorps sfeer. In een dorp zijn gespreide winkelvestigingen niet onaanvaardbaar. In deze gedachtengang, aldus Zoetmulder, zie ik de Middelweg als een tramlijn midden door het dorp met verschillende haltes, hier dus kleine winkelconcentraties, van alle kanten op redelijke afstand ook te voet en op de fiets bereikbaar.

Daarom ook voor het plan Kerkbuurt in 't verlengde van de Middelweg 5 a 6 winkels, waaronder één trekker. .

Een trekker is een zaak waar men vaak moet komen zoals een levensmiddelenzaak.

Zo'n trekker hoort niet het hele dorp leeg te zuigen.

De fietsendief helaas ook. Volgens zeggen heeft men zelfs de euvele moed bij 't station een auto vol fietsen te laden om er vervolgens regelrecht mee naar het Waterlooplein te tuffen. Ook menen mensen die te laat komen voor de trein het recht te hebben dan maar een fiets te charteren. Soms zetten ze het gebruikte exemplaar nog wel eens terug, maar meestal kun je er naar fluiten.

Wat een geluk dat de politie laatst 6 fietsen in een weiland vond (ook al afkomstig van het station), al is het wonderbaarlijk dat er maar twee bazen op zijn komen dagen. Eén van de twee was trouwens nog een klein baasje en het kind zal het wel geweldig hebben gevonden, dat de politie zo kien was het fietsje, dat bovendien nog geleend was, op te sporen. Ja, wat een ellende als dat fietsje niet meer terecht zou zijn gekomen. Wat hebben ze er toch aan, dergelijke streken uit te halen?

Overigens zal de politie bij dat kind van z'n leven geen kwaad meer kunnen doen.

Nu doen politici ook nooit kwaad d.w.z. ze overtreden de wet niet, maar soms zou ik wensen, dat ze met betrekking tot bekeuringen er andere richtlijnen op na hielden.

Misschien vraag ik iets onmogelijks. De beste stuurliu staan immers altijd aan wal? Toch waag ik het er op. Ik zou de politie willen verzoeken op de Geesterweg in de bebouwde kom zo nu en dan de snelheid te controleren. Vaak lijkt het, of

op het betreffende weggedeelte er een vreemd soort voetzoekers langs suizen.

Dan nog het volgende: Misschien is iedereen er nog niet van op de hoogte, maar Akersloot heeft sinds kort langs haar Geesterweg een fietspad, ja, zij wel, maar Akersloters hebben dan ook helemaal geen noten op hun zang wat de Geesterweg betreft. Een fietspad aanleggen is bij wijze van spreken een fluitje van een cent bij de zg. wegverbeteringen. Maar genoeg hierover.

Op dat gloednieuwe fietspad reed onlangs een jongeling op z'n brommer. Toen hij echter terug kwam, richting Uitgeest, meende hij er geen gebruik van te mogen maken. Hij was er flink naast. Hij mocht het niet alleen, hij moest het ook. 't Gevolg? Een bon, en dan kan ik alleen maar reageren met

3 november 1977

Ze iemand deze week tegen me: Onlangs kreeg ik een luchtfoto van Uitgeest kado. Prachtig! Zo te zien een dorp, dat er voor gemaakt is een hechte gemeenschap te vormen. Toch ligt dat niet zo gemakkelijk. Zelfs de middenstand is bij tijd en wijle verdeeld en dat is nog te begrijpen ook. Men voelt zich vaak door elkander bedreigd. Al eeuwen lang hebben Uitgeesters moeten vechten voor hun bestaan. 't Was zelden een vette pot. En nog steeds hangt er onzekerheid in de lucht wat de middelen van bestaan betreft. Dat geldt niet alleen voor de middenstand, ook het Hoogovenpersoneel weet momenteel niet wat hen boven het hoofd hangt. Men zou er verbitterd van worden. Toch is dat niet de manier om nog een beetje geluk vast te houden. Een verbitterd mens krijgt niet alleen een vieze smaak in z'n mond, hij raakt ook enigszins verblind. Hij ziet het geluk nergens meer zitten.

Uitgeest een hechte gemeenschap! Past in zo'n gemeenschap niet een eigen markt? Want waar kom je buiten het dorp Uitgeesters tegen? Precies, op de diverse markten van de omliggende dorpen, f 50.000,- wordt er elke week buiten het dorp aan levensmiddelen besteed. Dat is nog al wat. Daar zijn ongetwijfeld o.a. de omliggende markten debet aan. Trouwens, als je ergens gaat markten, bezoek je steevast de winkels in die plaats. Persoonlijk doe ik dat zelfs, als ik naar de opticien moet.

Dat er toch maar gauw een hier in Uitgeest mag komen! Want het is toch maar een ellende om daar steeds zo'n

“ach”. 't Is mij een keer overkomen, dat ik 60 reed op een vierbaansweg, waar je maar 50 mocht rijden. 't Ging zo maar zonder erg, want we hadden het rijk alleen. We werden aangehouden. Ja, eerlijk is eerlijk. Ik kan er geen kwaad woord van zeggen. De politie zei echter: „Gaaf u met vakantie? Rijdt u dan maar door. Wel voortaan aan de snelheidsbeperking denken”.

Ik kan u met m'n hand op m'n hart verzekeren, dat we zeker op de weg onze meter deksels goed in de gaten houden en altijd weer met een glimlach denken aan die aardige politieman, die eens een keer met z'n hand over z'n hart streek. Maar nogmaals: „Snelheidscontrole moet er zijn”.

tocht voor te moeten maken.

Nu heeft in een andere plaats winkelen beslist ook z'n bekoring, al heb ik meermalen ervaren dat ik er niet vond wat ik zocht en tenslotte toch in Uitgeest slaagde. Uitgeest een eigen markt! Waarom niet? Wat zegt U? Komt er geen kip van elders?

En 's zomers dan, als de jachthavens vol liggen met vakantiehoudende watersporters?

Als u 't mij vraagt, hebben we hier eigenlijk al een soort markt. De kooplui zitten alleen zo verspreid. Er komt hier een of meerdere keren in de week een visman, een kaasboer, een bloemenman en een paar keer in de week is er een groentehal geopend en openen particulieren hun deuren om kinderklaren (gebruikt of nieuw) en antieke te verkopen. Waarom steken die mensen de koppen niet bij elkaar? Samen zullen ze vast meer klanten trekken, dan ieder apart. Een markt heeft nu eenmaal een speciale bekoring, zeker als er ook nog een lapjesman vertegenwoordigd is.

Heerlijk dat rommelen door mooie en minder mooie stoffes, om tenslotte triomfantelijk juist datgene tevoorschijn te toveren, wat u juist zocht.

Een huisvrouw heeft er heel wat kilometers fietsen voor over, om voor een prik een pracht van een lap op de kop te kunnen tikken. Al zou het natuurlijk wel zo plezierig zijn, als die verre tochten door weer en wind niet meer onlosmakelijk met zo'n geslaagd koopje verbonden zijn.

10 november 1977

Hij is er weer van weg geweest, de man die elke zaterdag in één van onze streekbladen personen en instanties op de hak neemt. In de tijd van z'n langdurige afwezigheid heb ik hem toch wel een klein beetje gemist. Soms heeft hij wel eens een paar goeie! Maar op Uitgeest schijnt ie geen greep te hebben. Zou hij hier ooit wel eens een voetstap hebben gezet? Natuurlijk is hij vanwege de Uitgeester lezers van z'n dagblad verplicht ons dorp zo nu en dan ook eens onder de loupe te nemen. Maar wat komt er dan uit de bus? Altijd dezelfde flauwe grapjes. Ik heb u er al eens eerder op gewezen. 't Is altijd: 'In Uitgeest is alles nog bij het oude,' of 'van het Uitgeester front geen nieuws' en 'Ook deze week in Uitgeest weer niets gebeurd'. Net of we hier met z'n allen zijn ingedut. Een rake veeg uit de pan kan ik best waarderen, maar lusteloze onware opmerkingen mogen van mijn part achterwege blijven. Uitgeest is juist zo levendig als maar mogelijk is voor zo'n klein dorp en dan doel ik nog niet eens op al die politieke bedrijvigheid. Mens nog toe, ik was laatst zo druk in de weer met het bezoeken van allerlei Uitgeester tentoonstellingen, dat ik 's avonds geen pap meer kon zeggen. Het was op een zaterdag en allereerst togen we naar de bibliotheek voor 'Uitgeest in kaart' van Jan Deckwitz. Geweldig goed. Wat een pittoreske panden en pandjes is ons dorp rijk en wat een verscheidenheid. Sommige gedeeltes van ons dorp doen beslist niet onder voor de Zaanse Schans. En wat een rijkdom aan groen rondom ons dorp. Jammer, dat we er slechts van heel uit de verte van kunnen genieten. Zou het nu werkelijk zo veel kosten een wandelpaadje

17 november 1977

Ook dit jaar stimuleert de O.V.U. de Uitgeesters in eigen dorp inkopen te doen. Een loffelijk streven. En niemand zal met de kous op de kop thuis komen. In tegendeel. Behalve hetgeen men juist zocht, krijgt men nog loten toe. Toch is het mij wat al te tam. Het zou zo'n klein kunstje zijn, daar een prijsvraag aan te verbinden. Daar is heus niet veel fantasie voor nodig. Die prijsvraag leeft al jaren in ons midden. Het blijft daarom een vraag en veel dorpsgenoten zouden daar de oplossing van willen weten. Wat dat betreft is het in Uitgeest een grote warwinkel. Want: wie heeft er nooit z'n neus eens gestoten en wie stond er nooit voor een gesloten deur? Voelt u waar ik heen wil? Ja juist, maar de in lekenogen althans lukrake winkelsluiting. Daarom zou een prijsvraag getiteld: „Wanneer is welke winkel dicht?” best op z'n plaats zijn. Het zou zelfs een grandioos succes worden. Men zou niet kunnen volstaan met op een avondje even alle winkels langs te lopen. O nee! De meeste winkels vermelden niet eens wanneer ze dicht zijn. Degenen, die met hart en ziel deze prijsvraag wensen op te lossen, zouden dus zo nu en dan boodschappen in diverse zaken moeten gaan doen, om steekproeven te nemen. Even stiekem aan de deur voelen of hij open is, zou zeker waar het een prijsvraag betreft geen stijl zijn. 't Zou een hoop volk op de been brengen. Een immense gezelligheid zou dat geven. Een markt ontbreekt er nog maar aan. Een markt! Ja, waarom is die er eigenlijk nog niet? Zou dat niet een lekker klusje zijn voor de Culturele Raad in samenwerking met de O.V.U.? Als

rond het Binnenmeer aan te leggen? Wandelen is toch ook een sport? Zelfs een sport waar jong en oud van kan genieten. Het zou het geld heus wel waard zijn. Genoemde zaterdag zetten we vervolgens onze schreden naar de molen 'de Kat', die vanwege z'n vijfde verjaardag in vreugd stond.

Iedereen mocht de molen van top tot teen bezichtigen en zelfs 'genieten' van de film, die genomen was van de oude brandende 'Kat'. Wat een toestand was dat in die tijd en wat een pech kwam er allemaal om de hoek kijken. Maar gelukkig, er staat weer een nieuwe molen.

Wie wil beweren, dat er in Uitgeest niets gebeurt?

Uitgeest behoort overigens samen met Castricum tot de enige IJmond gemeenten, die weten wat een strook groen waard is. Ook daar konden we die dag uitvoerig over worden ingelicht en wel in de brandweerkazerne.

Er was van alles te lezen en te bekijken en er werden zelfs dia's vertoond van alle mooie plekjes die Uitgeest nu nog kent. Laten we hopen, dat het zo blijven mag.

't Wordt hoog tijd, dat de oprukkende betonblokken een halt worden toegeeroepen. Gelukkig zijn we het wat dat betreft in Uitgeest roerend met elkaar eens. Was dat op alle fronten maar zo. Met onbegrip en niet naar elkaar willen luisteren kom je niet ver. Kijk maar naar de kabinetformatie. Ik begin er zelfs aan te twifelen, of het ooit nog goed komt. Of is dat te pessimistisch gedacht?

de C.R. dat voor elkaar kan krijgen, zullen wellicht prompt alle boze tongen, die durven beweren dat deze instelling niks presteert, zwijgen. Laten we nu echter terugkeren tot ons winkelwezen en z'n verplichte sluitingen. Niemand vindt het leuk, om vol goede en leuke voornemens op stap te gaan en dan een dichte deur aan te treffen. Nog erger, velen krijgen er zelfs een tic van. Let u maar eens op. Haast iedereen die merkt, dat een winkel deur niet van wijken weet, gaat in zich zelf staan praten, doet een paar schichtige stappen naar links of naar rechts, om vervolgens met de neus in de wind weg te marcheren met een blik van: „Mij krijgen ze niet klein”.

Ondertussen heeft het onderbewuste van de desbetreffende persoon van deze gesloten winkel een boos gezicht geregistreerd. De volgende keer zal deze zaak door die persoon niet meer argeloos worden betreden. Hij is enigszins geremd en dat zal z'n kooplust niet bevorderen.

Ach, waarom toch geen openheid in deze sluitingsceremonie? Waarom wordt het de klanten toch zo moeilijk gemaakt? Waarom is b.v. Siro niet gelijktijdig met Schuyt dicht? En waarom zijn er tegenwoordig zelfs op dinsdag winkels gesloten? Je kan tegenwoordig alleen het weekend rustig uit winkelen gaan zonder angst voor dichte deuren.

Ik begrijp best, dat van die prijsvraag niets meer kan komen. Daarom houd ik me aanbevolen voor de oplossing: een lijstje van alle winkels plus de sluitingstijden.

1 december 1977

Een rustiek dorp Uitgeest geheten
is op z'n ligging in 't groen zeer gebeten
Dus dorpen rondom,
scheer je weg, keer je om,
om Ymondig 't beton zelf te (vr)eten

Gelukkig blijkt, dat de omliggende gemeentes het Noorderveld bij nader inzien toch niet zo'n gelukkige plaats achten, om er het groen te verwisselen voor asfalt en beton. De groenstrook tussen Heemskerk en Uitgeest blijft dus behouden, mits ook de provincie op z'n schreden terugkeert en dat ziet er wel naar uit. Toch dienen we op onze qui-vive te blijven. Er dreigt nog van alle kanten gevaar. Het is trouwens wel zaak, dat we met onze beide benen op de grond blijven staan. We moeten niet het koste wat het koste alle groen willen blijven behouden. Als er bovendien nauwelijks paadjes lopen om er van te kunnen genieten, heb je er voor 't oog niet veel plezier van. Even goed blijft het van groot belang. Het groen roept de milieuvervuiling een halt toe. We voelen ons hoog verheven boven alles wat dier is, zeker als de beestjes zo klein zijn, dat we ze nauwelijks kunnen waarnemen. Toch zijn zij degenen, die het natuurlijk evenwicht herstellen en wij mensen zijn het, die de natuur dreigen te vernietigen. We beseffen nog steeds niet genoeg, hoe sterk de natuur onze gezondheid kan beïnvloeden. Gelukkig begint er een kentering te komen. De hedendaagse mens wordt bewuster. De ogen beginnen open te gaan voor de gevaren en men vraagt zich met zorg af (evenals prins Bernhard) of onze kinderen en kleinkinderen slechts asfalt rest om wat op te spelen. Maar nog steeds kunnen vele instanties, zoals het recreatieschap, die het niet kunnen laten, grootse projecten op te zetten. Waarom b.v. een recreatiwoonschepenhaven aan het Uitgeestermeer? Zijn er geen andere plekjes? 't Lijkt me daar bovendien bij tijd en wijl veel te woelig. Er zullen heel wat voorzieningen getroffen moeten worden, wil het nog wat behaaglijk zijn bij onstuimig weer en het zal best een centje kosten. De zandwinning heeft aardig wat geld in het laadje gebracht, maar nu zitten we dan

9 december 1977

Wie had dat ooit durven dromen? En zie daar, 't is toch nog gebeurd. Het naargeestige gebouw met z'n droevige, bekalkte ogen, de voormalige A. H., ontpopte zich als twee vrolijke frisse winkeltjes. Hoe is het mogelijk! En dan nog wel een tweeling, gelukkig twee-eiig. Twee van 't zelfde soort zou in dit geval niet zo aardig zijn geweest en ze zouden bovendien geen lang leven zijn beschoren.

't Lijkt me heel verstandig, dat de stoffenzaak van Schavemaker van de Verzetstraat is verhuisd naar de Middelweg. Je komt nu eenmaal vaker langs laatstgenoemde straat en kijken doet kopen. Daarom vind ik het jammer, dat de schoenwinkel eraast 's avonds vrijwel altijd z'n lichten dooft. Het strookt wel met m'n principes, laat ik eerlijk zijn. In huis loop is 's avonds ook gedurig alle vertrekken langs om te controleren, of er niet nodeloos stroom wordt verbruikt. Ik geef Waardijk groot

toch met de brokken. (Oeverafslag door grotere golfslag). Een ander plan van het recreatieschap is een camping, waar sinds lang een grote behoefte aan bestaat. Niets is heerlijker dan vakantie aan het water. Het verdwijnen van het randje groen aldaar valt te betreuren, maar het plezier en het geluk dat je mensen schenkt door er kampeergelegenheid te scheppen weegt daar ruimschoots tegen op. Er schijnt alleen een "maar" aan de kampeerplaats te zijn verbonden. De rietkraag ter plaatse dient behouden te blijven. Er is veel voor te zeggen. De rietkraag is daar uitzonderlijk breed en biedt een broedplaats aan honderden vogels.

Het komt er dus op neer, dat men dicht bij het water mag vertoeven, maar het niet kan zien, wel ruiken. Inderdaad, water ruiken is aangenamer dan fabrieksstank opsnuiven en het ruisen van ranke riet kan een mens een behoorlijke dosis rust verschaffen, maar er gaat toch niets boven een blik op het wijde water.

Uit naam van de toekomstige kampeerders zou ik willen voorstellen een plaats aan het meer te zoeken, waar het riet toch al haast verdwenen is en men door nieuwe rietaanplant de oeverafslag tracht tegen te gaan. Breng daarvoor in de plaats een minder natuurlijke oeverversteving aan. Gun de mensen een blik op het water, al gaat het dan ten koste van een stukje natuur. En laat liever dat onzalige plan van weer een oeverrecreatiepark varen, waar toch ook rietkragen mee gemoeid zullen zijn. Een idee... zou de camping niet op de plaats van het oeverpark kunnen komen? Die recreatieparken zijn trouwens ondingen. Uitvindingen van heren, die er zelf nooit gaan zitten. Moet de mens juist niet leren zich individueel te vermeien? Dat zal hem pas goed doen. Waarom al dat massale gedoe, waar je geen rust vindt, maar wel veel lawaai? De mensen zitten in de steden ook al op een kluitje met hun radio's, televisies en burenrudies, die hen flatneuroses bezorgen. Waarom hen nu ook nog recreatieneuroses opdringen? Laat ze zelf hun plekje zoeken, al is het wel een vereiste, dat er wat meer wandel- en fietspaden komen. Want daar zij helaas onze streken wat al te dun mee bezaaid.

gelijk. Die etalagelichten moeten uit. Toch spijt het me, als ik 's avonds een brief naar de post breng, dat ik me niet even kan vermeien met het aanschouwen van de diverse schoeisels. Hoe vroeg of hoe laat je er ook komt, alles is daar altijd in diepe rust. Geen schoen die je meer aanmoedigend toelacht, maar laat ik de andere helft van de tweelingzaak niet vergeten. Die mag er ook zijn. Wat daar niet allemaal te koop is! Spulletjes van hout, glas enz. zowel voor sier als voor nuttig gebruik, 't Is een genot, daar voor de etalage te staan, 't Lijkt net een tentoonstelling. En om nog even op Schavemaker terug te komen, de stoffen zijn ook het bekijken en kopen waard.

Handige naaisters zullen er vast danig mee in hun schik zijn. Ook de omliggende winkels zullen beslist in hun nopjes zijn met deze twee aardige zaakjes.

Persoonlijk heb ik wat die omgeving betreft nog één wens, of eigenlijk twee. Waarom kunnen ze het pleintje daar

tegenover nu niet het Hoopepleintje noemen? Is dat nou zoveel moeite? Terwijl jongelui en ook ouderen zulke plezierige herinneringen hebben aan de muzieklessen van Siem Hoope.

Wat m'n tweede wens betreft, ik zou daar dolgraag eens in de week de gezellige drukte van een markt aanschouwen, 't Is niet de eerste keer, dat ik daar over praat. Wie heeft toch bedacht, dat Ûitgeest te klein is voor een markt? Deze week vertoef de ik een dag of wat in een dorp van 5000 zielen. En wat dacht u? Eens in de week is er markt. Zoals gezegd, het is gezellig en het Ûitgeester winkelbestand zal er ongetwijfeld wel bij varen. Voor parkeerruimte is best een oplossing te vinden. Waar een wil is, is een weg. Een kleine opening vrij houden naar het parkeerterrein achter de Middelweg en de zaak is voor de Bakker. En wat die brandweerauto betreft, die zetten we gewoon te pronk. Hij heeft genoeg gekost, dus hij zal het aankijken best waard zijn. Natuurlijk wel zo zetten, dat ie bij brand onmiddellijk kan vertrekken. Overigens is het Hoopepleintje niet de

22 December 1977

Geef om de natuur! Deed deze oproep u wat en zo ja, heeft u zich afgevraagd waarom het daaromtrent zo stil bleef in Ûitgeest? Er waren wel degelijk mensen in ons dorp, die daar enig werk voor wilden verzetten, maar ze hoorden er door omstandigheden veel te laat iets over.

Een week tijd om zo'n actie op touw te zetten is een onmogelijke zaak. 't Is bovendien tegennatuurlijk, dat een paar mensen zich over de kop zouden werken.

Misschien zegt U: 'Van mij hoefde het ook niet. Ik ben heus wel een natuurmens en ik zit beslist niet op m'n centen, maar als er geld gevraagd wordt, geef ik het liever ten behoeve van zieke mensen'. Dat klinkt heel reëel en u zou groot gelijk hebben, als de natuur ook al niet zo ziek was. Het is helaas een feit, dat mens noch dier gezond kan blijven in een natuur, die duidelijk uit z'n evenwicht is. U kunt dit lezen in het prachtige rijkgeïllustreerde boek: 'Geef om de natuur', dat verschenen is ter gelegenheid van de actie en nog steeds te koop is. Overigens is het voor mij wel de vraag, of je er met geld alleen komt. Moeten we zelf ook niet een hand uitsteken? Ik moet echter toegeven, dat het in deze huidige consumptie-maatschappij moeilijker is dan we denken.

Nemen we eens een doodgewone appel. Het is het beste een appel met schil en al te eten. Juist onder de schil zitten allerlei stoffen, die ons lichaam hard nodig heeft. Helaas kruipen bij een bespoten appel de giftige stoffen ook op en onder de schil. Ik las deze week nog in een artikel, dat, als je per dag meer dan één ongeschilde appel eet, je meer gif naar binnen krijgt dan volgens de wereldgezondheidsdienst 'veilig' is. We moeten de appel dus wel schillen, maar weg zijn dan ook de gezonde voedingszouten.

Ook een witte boterham is niet zo gezond als die er uit ziet. In de eerste plaats is uit witte bloem de zemel en de kiem gehaald en daarmee ook vetoplossende plantestoffen,

enige plaats, waar een markt kan worden gehouden. Noemen we b.v. de parkeerruimte bij Siro of het plein bij het rechthuis. Zelfs een doodgewone straat kan dienen, zie Heemskerk.

Tot slot heb ik nog één kleinigheidje op m'n hart. Zo te zien is het modehuis hoek Beatrixlaan-Middelweg ter ziele. Hopelijk komt daar weer een modehuis, maar dan een zaak, waar alle dames terecht kunnen. In 't voormalige winkelbedrijf durfde je al nauwelijks met maat 38 of 40 je neus te laten zien. En dan te weten, dat er in Ûitgeest uitzonderlijk veel zestigplussers wonen. Waarom moeten juist deze mensen voor hun kledij verre reizen maken? We mogen nog van geluk spreken dat Venus onlangs z'n assortiment heeft uitgebreid, zodat er voor ouderen ook 't één en ander te koop is.

Het is mode, winkeltjes te vestigen voor hippe jonge meisjes, 't Getuigt mijns inziens van groter vakmanschap en 't is bovendien wel zo origineel als men een zaak met gezellige kleding opent voor de wat oudere dames.

vitaminen A, C, en E, kalk, ijzer en nog veel meer belangrijke stoffen. Vervolgens wordt de bloem kunstmatig gebleekt en tenslotte gaat er nog 20% reuzel in, conserveermiddelen, smaakverbetersaars, chemische vitaminen enz.

Zelfs bruin brood bevat nog voor de helft witte bloem.

Het beste kunt u daarom brood kopen in een winkel, waar reformartikelen te koop zijn (Balster) of in een winkel waar uitsluitend onbespoten voedsel te verkrijgen is. Natuurlijk kunt u ook zelf brood gaan bakken.

Is het eigenlijk niet vreselijk dat de industriëlen ons zo maar ongestraft vergiftigd voedsel voor kunnen schotelen? Hoe kunnen we daar ooit vanaf komen? Zo weinig mensen weten het en velen willen er (nog) niet aan. Bovendien zijn we stuk voor stuk op ons gemak gesteld. We hebben er min of meer zelf om gevraagd. Die kant-en-klaar producten zijn immers een uitvinding? Ze zijn zeker een uitvinding voor de heren fabrikanten, die er hun zak mee spekken en er nog steeds mee doorgaan nieuwe producten met allerlei chemische troep op de markt te brengen. En we tippelen er steeds weer in, want het lijkt vaak erg aantrekkelijk en de smaakverbetersaars zorgen er wel voor, dat het er in gaat als koek. Zo worden we geregeerd door de heren fabrikanten, die er hun zak mee spekken en er nog steeds mee doorgaan nieuwe producten met allerlei chemische troep op de markt te brengen. En we tippelen er steeds weer in, want het lijkt vaak er aantrekkelijk en de smaakverbetersaars zorgen er wel voor, dat het er in gaat als koek. Zo worden we geregeerd door de heren fabrikanten. We kunnen er alleen onderuit als we samen protesteren door die gifrommel, die vooral kankerverwekkend is, niet meer te eten. Bovendien kunnen we er bij de regering op aandringen, het gif te verbieden. Het moet maar eens uit zijn met die toelaatbare hoeveelheden. Deze stapelen zich op tot ontoelaatbare hoeveelheden. Trouwens, elke milligram gif is toch te veel?

Uitgeestelikheden 1978

9 januari 1978

Vindt u ook niet, dat het wachten voor automobilisten bij de spoorwegovergang aan de Kleis tegenwoordig best meevalt? Die ahobs is beslist een hele verbetering. Wel loont het in vele gevallen de moeite, de motor even af te zetten. 't Is voor de wachtende fietsers geen pretje om in die uitlaatgassen te staan. Bovendien krijgt u er zelf ook best nog een snuifje van mee, al zit u dan binnen en u kunt het de bewoners van de omliggende huizen ook niet aan doen. Zuivere zuurstof hebben we allemaal broodnodig. Wat vindt u overigens van de voormalige spoorwegwoningen aan de Kleiskant? Zijn het geen juweeltjes geworden?

't Is eigenaardig, zelden kan een nieuwbouwhuis tippen aan een opgeknapt of verbouwd bestaand huis. De dakkapellen aan de spoorweghuizen doen het uitzonderlijk goed. Ze zijn echt wat je noemt apart. Dat die huizen niet allemaal voorzien zijn¹ van een dakkapel maakt het in mijn ogen des te aantrekkelijker. Al die uniformiteit hoeft voor mij niet. Je merkt nu tenminste, dat er in die huizen mensen wonen en gaan naäpers. Wie de ruimte niet nodig heeft, het geld er niet voor over heeft, of er niet krom voor wil liggen neemt geen koekoek of dakkapel. Klaar, uit! Leve de vrijheid. Ondertussen neem ik wel m'n petje af voor de initiatiefnemer. Zoals gezegd: automobilisten hebben wat het wachten bij de

26 januari 1978

Hoe komt het, dat een dorp als Uitgeest de pennen zo in beweging houdt? Heeft dat kleine dorp zo'n grote geschiedenis? Wat boeit de mensen? Wat brengt de mensen tot lezen in de boeken en boekjes, die de laatste tijd over Uitgeest zijn verschenen? Wat drijft de auteurs er toe zo veel uren, ja zelfs jaren te steken in het uitpluizen van de Uitgeester geschiedenis en de betekenis van de namen van polder, watertjes, straten enz.? Ongetwijfeld is Uitgeest niet zo maar een dorp. Het heeft iets karakteristieks. Dat karakter heeft het in de loop der tijden door de bewoners gekregen. Want zo is het niet waar? "Kleren maken de man," maar "mensen maken een dorp of stad." Mensen kunnen een woonplaats niet alleen maken, maar ook breken. Denken we maar eens aan Rotterdam. De stad bruist van leven, maar de ziel is op reis. De sfeer ontbreekt. Niet also in Uitgeest. Niet dat de oorlog ons dorp ongemoeid heeft gelaten. Zo veilig wonen was het hier niet in de oorlogsjaren. Trouwens, wilde men dat? Wilde men veilig en weggestopt leven? Dat is toch niets voor een Uitgeester? Die wil onder alle omstandigheden de handen uit de mouwen steken. En schuilt daar misschien dat geheim? Is dat wellicht de oorzaak, dat er over Uitgeest thans zo'n stuk of vijf boekwerken zijn verschenen, de één wat minder dik dan de ander? Of worden die boeken alleen gekocht vanwege de curiositeit en niet om te lezen? Wie aanwezig was op de jofferinstuif, zal het opgevallen zijn met hoeveel aandacht er geluisterd werd naar de Uitgeester geschiedenis, verteld door de heer van Wijk. De Heer van Wijk, die z'n verhaal hield aan de hand van dia's van oude kaartjes en prachtige plaatjes

Kleis betreft heel wat slechtere tijden meegemaakt. Voor voetgangers is het helaas nog steeds even droevig gesteld. Met hen wordt nauwelijks rekening gehouden. Al is, voetganger zijnde, je blik ook minuten lang strak op het rode mannetje gericht, al sta je ook constant in de aanvalshouding om je, zodra het mogelijk is, met gezwinde spoed naar de overkant te begeven, je haalt het niet. Groen mag maar even. Het rode mannetje zwaait daar de scepter, wie er ook achter mag zitten. Een voetganger gunt hij nauwelijks een voet aan de grond. Alleen met grote sprongen red je het. Enkele honderden meters verder bij het station, is het voor voetgangers ook nog steeds huilen geblazen. Daar is niet eens een stoplicht. Zeer vreemd, als je bekijkt, dat op dezelfde weg, maar dan in Krommenie wel twee stoplichten vlak bij elkaar liggen. Een tunneltje zou natuurlijk nog mooier zijn en daar blijven we op hopen, maar met een stoplicht zouden velen al heel tevreden zijn. 't Is me nog steeds niet duidelijk, waarom Provinciale Waterstaat en andere grootheden onze bescheiden wensen niet willen inwilligen, maar ons wel grootstedelijke projecten in de maag willen splitsen. Dat opdringerige van de grootheden vind ik maar klein gedoe.

heeft een belangrijk aandeel gehad in twee van de boeken, die over Uitgeest en omstreken handelen. Zo noemt de schrijver T. Wentink van "Requiem voor een polder" in z'n voorwoord met name z'n secretaris de Heer van Wijk, van wie hij veel informatie had ontvangen. Ook wordt o.a. zijn naam genoemd in het voorwoord van "Waar komt die naam vandaan?" door Vincent Kraai. Zo schrijft Vincent: "Maar bovenal ben ik schatplichtig in vrijwel alle opzichten aan de Heer G.J. van Wijk uit Heemskerk, die al ettelijke jaren de namen verzamelde van polderpercelen, deze lokaliseerde, oude archieven naploos en zo alle materiaal verzamelde." Tot slot nog twee boekwerkjes. Jan Deckwitz nam de moeite "Aardrijks en geschiedkundige beschrijving van Uitgeest" door Hendrik Westerveld, daterend uit het jaar 1846, opnieuw uit te geven. Velen zullen met vertedering de lessen van de schrijver volgen en wie het lezen moe is, zal zich ongetwijfeld uren lang kunnen verpozen met "Uitgeest in oude ansichten" door A.J. de Jong. Bovengenoemde boeken en boekjes zijn alle te koop. Veel kijk- en leesplezier toegewenst. Een heel belangrijk boek blijft natuurlijk "Geschiedenis van Uitgeest" door pastoor van der Loos. Al weer een niet-Uitgeester, die evenwel geobsedeerd werd door de geschiedenis van ons dorp en dankzij dit feit, maar niet minder dankzij de "onverflauwde belangstelling en vriendelijke aanmoediging" van de burgers, is dit indrukwekkende en zeer lezenswaardige boekwerk tot stand gekomen. De heruitgave van dit boek hebben we te danken aan het initiatief van de Heer Floor Twisk.

2 februari 1978

Tot m'n schande moet ik bekennen, dat ik verleden week bij opsomming van de verschillende boekwerkjes over Uitgeest, 'De dorpskerk van Uitgeest' door ir. Kol, vergat te noemen. En dan te weten, dat dit boekje nog maar het eerste is van een serie. Hoewel pastoor van der Loos ook ruim 20 bladzijden wijdt aan 'De Oude kerk', waarbij de toren nog niet eens is inbegrepen (dit vormt een apart hoofdstuk), is "de dorpskerk van Uitgeest" ook beslist een boekje om te hebben. Dit geldt natuurlijk in het bijzonder voor de liefhebbers. Het is overzichtelijk ingedeeld en verlucht met vele interessante en verduidelijkende tekeningen en foto's. De volgende delen zullen handelen over de klokken, de graven, Uitgeester families enz. Toen ik 'De dorpskerk van Uitgeest' voor het eerst in handen had, irriteerde me de titel. Het is wel de eerste kerk, maar niet de enige. Daarom prefereer ik de benaming van pastoor van der Loos: 'De oude kerk'.

Het klinkt naar mijn smaak ook iets aardiger dan 'de Hervormde kerk'. Je wordt door die betiteling namelijk met je neus weer eens boven op die grote onzichtbare muur gedrukt, die er tussen de twee dorpskerken loopt. Gelukkig gaat het erop lijken, dat die muur de laatste tijd hard aan het slijten is. Dat doet me persoonlijk zeer veel deugd. Waarschijnlijk vanwege m'n opvoeding ben ik met hart en ziel de oecumene toegedaan. Door z'n beroep kwam m'n vader nog al eens bij de deken van Bergen op Zoom.

9 februari 1978

Na een kwartiertje kwamen de loegetjes al weer terug. Ze konden nog niet binnen komen, nee, maar of ze een oude lap mochten. Met vastberaden en ietwat verbeterde gezichten namen ze hem in ontvangst, na eerst nog geïnformeerd te hebben of hij weggegooid mocht worden en of ze ook nog wat saté-stokjes konden krijgen. Wat ze er mee aan moesten? Het nam in ieder geval flink wat tijd in beslag en de buitenkraan moest er ook herhaaldelijk aan te pas komen. Eindelijk stommelden ze naar binnen, stranden echter al weer bij een kraan en gingen opnieuw met water aan de gang, terwijl ze de zeep ook niet spaarden. Met sombere gezichten kwamen ze tenslotte de huiskamer binnen en riepen in koor: "net als vroeger bij ons in het dorp, alle speelveldjes vol hondenpoep!" Ja een toen kwamen op verontwaardigde toon de verhalen los. 't Was zelf zo sterk, dat ze niet alleen last hadden van de "bolussen", maar ook van de hondeplasjes. Hadden ze keer een doel uitgezet met twee laarzen! En wat dacht je? Kwam er een hond aan, die eerst zeer doelgericht in de ene laars plaste en het restje in de andere laars deed. De kinderen wisten niet, of ze moesten huilen of lachen. In het zich ontdoen van hondenpoep waren ze al zeer bedreven geraakt, maar wat deed je met plas in je laars?

Afijn, het werd een ingewikkeld gedoe van urenlang weken in verdund bleekwater, daarna een sopje en tenslotte dagenlang drogen. Van die laarzen stapten ze toen maar af en namen voortaan een steen als doel. Maar een steen zie je niet zo best, dus werd er nog extra een kleurig kledingstuk opgelegd zoals een muts of een vest. Dat ging een tijdje goed. Maar op een keer kwam er een hond met nogal liefst het vrouwtje in z'n kielzog en jawel hoor, het beest plaste mooi op de daar voor een heel ander doel neergelegde

Als de zaken dan waren afgedaan, gingen ze beiden heel gezellig kouten over de boeken van prof. Berkhouwer. Deze protestantse theoloog had op de katholieke geestelijke een diepe indruk gemaakt en hij vond het heerlijk om met m'n vader over Berkhouwer's boeken te discussiëren. Op een dag kwam m'n vader thuis met de mededeling: 'Ik ben er van overtuigd, dat de protestanten Maria veel te kort doen. Ze wordt eenvoudig doodgezwegen.' Ik begreep dat toen niet zo goed, maar vergeten ben ik het nooit en ik ben het er nu wel mee eens. Ik ben dan ook blij, dat de beide kerken niet zo ver meer van elkaar staan als vroeger. Voor mezelf noem ik het katholieke kerkgebouw altijd 'de Wachter' en de hervormde kerk 'De dromer', wat overigens niets met de mensen te maken heeft, die er werken.

De katholieke kerk staat daar heel majestueus, koninklijk en waakzaam en bestrijkt een groot gedeelte van het dorp, terwijl de hervormde kerk genoeglijk en tevreden staat te dromen, er op vertrouwend dat alles goed gaat. Hij loopt ook al zo lang mee.

Er is namelijk in ons dorp een oecumenische goedbezette bijbelkring, maar er kan altijd nog meer bij. Overigens, wie ook niet zo gesteld is op muren tussen kerken en graag wil weten hoe dat zit met die verschillende standpunten, kan daar over praten. Vraag het de pastoor of de dominee.

kledingstukken. Verontwaardigd vroegen de kinderen aan de dame: "vindt u dat zo maar goed?" waarop ze als antwoord kregen: "moeten jullie die kleren daar maar niet neerleggen." Gelukkig is dit niet in ons dorp gebeurd, maar evengoed zitten we wel met speelvelden vol hondenpoep. Aan de honden-liefhebbers zou ik willen vragen: "Kan dat niet anders? Is het zo moeilijk een hond te leren z'n behoefte in de goot te doen? u krijgt zo veel liefde en aanhankelijkheid van uw huisdier. Waarom dan niet de moeite te nemen en het geduld op te brengen?" Bovendien, als ik een hond had, zou ik het dier niet zo los durven laten lopen en zeker niet, als het een beest is dat nog veel moet leren. Is het niet verschrikkelijk als een hond wordt overreden en vergeet bovendien niet, dat een loslopende hond ook nog eens mensenlevens in gevaar kan brengen. In het bewuste dorp zijn de kinderen gaan demonstreren en de ouders zijn zich er ook mee gaan bemoeien en daar hebben ze nu een speciaal hondenveldje. Daar kunnen die beesten eens lekker rennen, als het veldje tenminste niet al te dicht bij een verkeersweg ligt. Zo'n hondenveldje hoeft natuurlijk niet persé als honde-w.c.veldje te worden gebruikt, daar is de goot voor. Gebeurt er echter een ongelukje, dan is dat niet zo heel erg. Hoogstens kunnen er dan hondenbezitters in trappen en die moeten dat dan maar voor lief nemen. Zo'n hondenveldje, zou dat hier in Uitgeest ook niet kunnen? Misschien willen een paar ouders wel even naar het gemeentehuis stappen. Daar zullen ze best begrip hebben voor de speelproblemen van uw kinderen. Zo iets kan er toch ook wel komen zonder demonstreren of een handtekeningactie?

16 februari 1978

Deze week liep ik in ons dorp langs een school, toen opeens met veel lawaai de schooldeur open ging en een kluwen kleurige, versierde jongens en meisjes de straat op buitelde. Natuurlijk, dacht ik, carnaval! Leuk dat ze er hier ook wat aan doen. Alleen jammer, dat het feest nog beperkt blijft tot kleine ruimtes. Op straat en thuis is het uit met de pret. Dat stond ook duidelijk op enkele van die kindergezichtjes te lezen: "de koek is al weer op". In het zuiden is dat anders. Daar duurt het feest drie volle dagen. Wat zeg ik? Het plezier duurt maanden en dat geldt zeker niet alleen voor de kinderen. Denk eens aan al die voorpret die men heeft bij het optuigen van de praalwagens en niet te vergeten het uitdenken er van! Het ene plan is dan nog mooier dan het andere, maar het moet financieel natuurlijk wel een haalbare kaart zijn. Ja zo'n optocht! Is dat niet iets verrukkelijks? Zou dat ook niet iets voor ons dorp zijn, bijv. met het koninginfeest? Of is dat te kort dag? Mijns inziens is een bescheiden optocht best mogelijk. Als er in Uitgeest niet genoeg karren zijn, kunnen we nog wel aan opleggers of boottrailers komen. In de krant vraagt het gemeentebestuur, of er personen bereid zijn aan de activiteiten rond Koninginnedag mee te doen. Is dan een optocht geen aardig idee? En waarom zou u er niet aan meedoen, of per groep, of per wijk, of per school? Weet u, hoe gezellig het kan zijn, zo iets in elkaar te draaien en wat een fijn saamhorigheidsgevoel je er van krijgt? Een optocht lijkt me het einde en natuurlijk hoort er een aubade voor het gemeentehuis bij. Ik mis dat zingen van die kinderen toch al zo verschrikkelijk. u niet? Enkele ideeën: De boot van de gebroeders Bak zou zo natuurlijk getrouw mogelijk

2 mrt 1978

Een week geleden dacht ik aan m'n poes te merken, dat het voorjaar in aantocht was. Ze begint al op jaren te komen en houdt het in de winter op bescheiden uitstapjes. Ze komt dan doorgaans zelden verder dan m'n eigen tuin. u weet, dat een 1 poezenjaar voor 7 mensenjaren telt? Welnu, mevrouw poes wordt met Pinksteren 63. Zoals gezegd, poes kreeg voorjaarskriebels. Ze stapte weliswaar keurig netjes en bedaard naar het tuinhek, maar daar keek ze even nieuwsgierig naar links en naar rechts en opeens was ze zo vlug verdwenen, dat ik niet eens zag welke kant ze op was. Ze had weer zin in het buitenleven. Nu stel ik daar altijd wel paal en perk aan. Net zo min als honden kunnen katten maar raak doen. Niemand vindt het leuk, als z'n bloembolletjes bovengronds her en der door de tuin liggen verspreid. Daarom ga ik poes na verloop van tijd, als ze niet uit zichzelf komt opsnorren. Ze heeft namelijk geleerd, te komen als haar naam wordt geroepen, wel wetende, dat haar op z'n minst een klein lekker hapje wacht. Een enkele keer komt ze niet, omdat ze niet kan. Ik hoor haar dan klagelijk miauwen, soms hard, maar ook wel eens zacht. In het eerste geval zit ze in een boom en in het laatste in een vreemde schuur of garage, want ze is nog nieuwsgieriger dan haar menselijke seksegenoten. Overal zit ze met haar neus bovenop. Zelfs als ik aan het stofzuigen ben, blijft ze in de kamer, als is

nagebootst kunnen worden en de oude brandspuit rijdt natuurlijk mee in de optocht. Dan zien we die tenminste ook weer eens. De ouderwetse kinderspelen moeten ook nodig in ere hersteld worden, dus waarom geen kar vol tollende, touwtje springende en knikkerende jonge (of oude) meisjes, waarvan er sommigen ook naast de kar kunnen lopen? Verder: fietsminnaars met oude of nieuwe, maar in ieder geval versierde fietsen en daarnaast autoliefhebbers met zelf in elkaar getimmerde autootjes, desnoods gemaakt van sleetjes op wielen. En zeker mogen de verschillende zangverenigingen niet ontbreken en behoren ze boven op hun versierd vehikel van tijd tot tijd een nummertje ten beste te geven. En in een dorp als het onze mag beslist geen wagen met een molen ontbreken. 't Hoeft niet allemaal perfect, als het maar fleurig is. Ach, er is toch van alles te verzinnen. En laat vooral ook het rommelmarktcomité van de partij zijn, gewoon per handkar met opgespaarde exclusieve oude spullen mooi versierd met een lint, strik of papieren bloem. En natuurlijk mogen de mombakkesen niet ontbreken en de verkleedpartijen moeten liefst de hele dag duren. Niets is aandoenlijker dan gezinnen ongeremd te zien flaneren in de wonderlijkste kleren. Haal gerust uw oude klerenkoffer maar voor de dag. Ik geef m'n "optocht" graag voor een ander idee, maar laten we in ieder geval iets doen. Dus groepen, wijken, verenigingen, scholen enz. ga fluks om de tafel zitten, maar geef u eerst op aan het gemeentebestuur. Laat de Heer Beentjes als organisator van de festiviteiten niet in de kou staan. Laten we er op 1 mei-koninginnedag een groots eensgezind dorpsfeest van maken.

het dan oog en droog en al vindt ze die stofzuiger een engerd met z'n constante geblaas. Ook voor de buurhond vertrekt ze geen spier, al hangt hij ook met kop en poten over de tuinmuur naar haar te blaffen. Die buurhond is overigens erg gehoorzaam. Als het me te bont wordt, spreek ik hem bestraffend toe in de geest van: 'Foei, waarom mag poes niet in haar eigen tuin? Heb jij niet al te veel praatjes? Af!' Vooral dat laatste woordje doet het 'em dan. Eerst gaan z'n kop opzij, als of hij zeggen wil: 'Mens, waar bemoei je je mee. Ik zie je niet eens.' Maar dan haalt hij toch bakzeil. Eerst blaast hij even stoom af zoals een grote dieselvrachtwagen en laat zich dan gelaten zakken.

Poes heeft dat allemaal duvels goed in de gaten. En als ze weer eens wat te lang is uitgeblaft naar haar zin en ik ben in de buurt, kijkt ze me aan met een blik van: 't wordt wel tijd, dat je weer eens een praatje maakt met dat mormel van hiernaast. 'Nu is het geen mormel hoor! Wel groot, maar erg lief en hij loopt altijd keurig aan de lijn. Overigens ben ik van mening, dat poezenbezitters hun beest niet de lieve lange dag buiten moeten laten lopen, tenzij het een boerderij-poes is. Ik vraag me af, waar je dan nog een poes voor hebt. Een poes is juist zo'n gemakkelijk beest. Wie een kattenbak heeft, kan zelfs met een gerust hart een dag van huis. Als je bovendien goede burens hebt, kun je ook nog rustig met vakantie, terwijl poes thuis blijft. Tenminste als u er geen

straatkat van gemaakt heeft. In dat geval kon hij het wel eens niet zo naar z'n zin hebben alleen in dat grote huis en er een vreselijke bende van maken. Intussen heeft het voorjaar zich weer beleefd teruggetrokken. 't Was z'n tijd ook nog niet. Het werd wel tijd, dat het eindelijk eens winter ging worden. We kunnen het Binnenmeer en de meer en alle vaartjes, sloten en plassen

23 mrt 1978

Waarschijnlijk zal ik niet de enige zijn, die met veel plezier 'raadhuis praat over plantsoenen heeft gelezen. Inderdaad, we mogen trots zijn op ons openbaar groen en ons gelukkig prijzen, dat Uitgeest zo veel parkachtige plekjes rijk is. Daarom is het jammer, dat de jeugd de weelde van het groen niet altijd onderkent en het bezit van zo'n 3000 bomen niet naar waarde weet te schatten.

Waar ligt dat aan, vraagt men zich af. Weten onze kinderen te weinig over bomen? Alleen al de hoge ouderdom, die veel bomen bereiken zou eigenlijk al respect af moeten dwingen. Overigens moeten we beslist niet alle kinderen over een kam scheren. Er bestaat ongetwijfeld ook Uitgeester jeugd, die bijvoorbeeld met interesse naar 'bomen laten leven', een pil van zo'n f 55,- zou grijpen, als ze het te pakken kon krijgen.

Al is het boek van boomchirurg Jorn Copijn de prijs dubbel en dwars waard, toch lijkt het met niet de aangewezen weg de jeugd liefde voor bomen bij te brengen. Precies zoals ze spelenderwijs een stammetje schillen, zal men speellerend de jeugdigen ontzag voor het prilste stammetje bij moeten brengen. Het meest geschikt lijkt me altijd nog ze zelf wat in de tuin te laten doen, als ze interesse tonen. Daarom heb ik

6 apr 1978

Velen zullen het met me eens zijn, dat het een zegen is, dat Uitgeest een spoorwegstation rijk is en de treinen er nog stoppen ook. 't Is alleen jammer, dat het een hachelijke zaak blijft om op het station te komen. Waarom is er nog steeds geen beveiligde oversteek? Wil men ons murw maken om aan die oversteek groots opgezette zaken, die niet in een dorp thuis horen, vast te kunnen breien?

Om op het sporen terug te komen, dat is voor mij naast varen nog altijd de meest geliefde vorm van reizen. Je hoeft niet je adem in te houden vanwege gevaarlijke verkeerssituaties of je te verbijten omdat je in een file terecht bent gekomen, terwijl er wel de mogelijkheid bestaat op z'n tijd van een bekertje koffie te genieten. Daar komt dan nog bij, dat je alle tijd van de wereld hebt om rustig van het landschap te genieten. Gelukkig valt er nog heel wat moois te zien, ondanks de bouwwoede van de afgelopen jaren. Een dezer dagen mocht ik, dankzij de trein, het genoegen smaken, de boomgaarden van Zeeland aanschouwen. De vruchtbomen stonden weliswaar nog niet in bloei, maar de knoppen stonden op springen. Een veelbelovend gezicht zo lang men tenminste het oog gericht houdt op de bomen. 't Is namelijk nog steeds zo gesteld, dat het merendeel van de tuinders het gras onder de fruitbomen dood spuit. Slechts een enkeling

weer eens van de andere kant bekijken. Er worden molentochten uitgezet en we kunnen weer eens gezond aan de haal. Is het niet heerlijk?

Treffen we het niet geweldig, dat we in zo'n waterrijk gebied wonen? En poes? Och, poes vindt het ook best. Ze ligt nu weer op een stoel met haar dikke rug tegen de verwarming aan. Ze taalt niet meer naar uitstapjes.

ook altijd een zwak voor boomplantdag gehad. Als ik het wel heb, valt het dit jaar op 16 maart. Op veel plaatsen in Nederland zal men dan druk doende zijn met het planten van bomen, behalve in ons dorp. Jammer, want zo'n evenement moet kinderen toch wel wat doen! Terwijl men toch jaren geleden al zeer positief over dit boomgebeuren dacht. Toen de culturele raad nog maar werkgroep heette en zeker nog geen commissie voor welzijnszaken enz. kwam dit idee al ter tafel.

Men was toen van mening, dat het al te kort dag was, om het dat bewuste jaar nog realiseerbaar te maken, maar men maakte de afspraak, het volgend jaar tijdig maatregelen te treffen. Helaas is daar nog steeds niets van gekomen. Gelukkig hebben we de scholen nog. Ik neem aan, dat geen enkel schoolhoofd in Uitgeest deze dag zonder meer voorbij zal laten gaan. Op z'n minst wordt er een gezellige boom over bomen opgezet en wordt er geveerd en getekend. En misschien kunnen er in de patio of op het grasveld nog wel enige boompjes bij. Bomen, we hebben ze broodnodig vanwege de luchtzuivering, de zuurstofproductie en de koelteaanbreng. Bovendien houden ze met hun diepgaande wortels trouw de voor ons zo kost bare aarde vast.

ontdoet op natuurlijke wijze de bodem van het ongewenste gras. 't Is een treurig gezicht, dat dode groen. Je krijgt de indruk, dat juist de bomen in repen woestijn liggen. Of ze met hun ene been al in 't graf staan. Met de mensheid is dat in ieder geval zo. Als dat zo door blijft gaan, spuit de mens z'n eigen wereld kapot. De aarde is net als het lichaam van een mens: het heeft een enorme kracht zich zelf te herstellen, maar er zijn grenzen. Deze winter zag men in ons dorp overigens ook stroken dood gras. De pekelauto die bij gladheid er trouw op uit trok om de wegen weer berijdbaar te maken, had het er zo hier en daar kennelijk naast gedaan. 't Was dit keer zo te zien wel erg straf spul, want ook de straten hadden nog weken lang een uitgebeten uiterlijk. Hopelijk kan dat volgend jaar wat minder. Al die rommel komt op den duur toch maar weer in ons oppervlaktewater terecht met alle gevolgen van dien. Wat het gericht rijden van de pekelauto betreft, misschien is dat nog een hele kunst en wellicht is de zwaaiwijdte van de sproeier te groot. Ik begrijp best, dat het nog niet mee zal vallen de sproeizaken exact voor elkaar te krijgen. Als ik goed ben ingelicht, moet men in Uitgeest voor zo'n sproeier leentjebuurtje spelen. Proefstomen zal er dus wel niet bij zijn.

13 apr 1978

In meer dan een opzicht is het een genot in Uitgeest te wonen. Laten we dit keer eens stil staan bij de ruimte die velen van ons voor de deur hebben. Waar vind je dat nog? Is het in veel andere plaatsen niet zo, dat al heeft men een eengezinswoning, men bij de burens op tafel kijkt? Zelf ben ik elke dag opnieuw weer blij met de ruimte voor m'n neus. Zo iets krijg je nergens meer, denk ik dan. Gelukkig ben ik niet de enige in ons dorp. Uitgeest kent tal van plekjes waar men echt vrij woont. Op de breedte van de straat heeft men in Uitgeest over het algemeen niet zo nauw gekeken. Dat kan evenwel ook z'n nadelen hebben. Een brede straat wordt altijd onmiddellijk door het verkeer in beslag genomen, zoals met de Kooglaan het geval is. Gelukkig dat men de gevaren er van in onze tijd hoe langer hoe meer onderkent en ik hoop voor de bewoners van onze "stroomstraten", dat men er spoedig een speelse oplossing voor weet te vinden. Met veel levend groen zal de Kooglaan in een ware parklaan herschapen kunnen worden met hier en daar vooruitgeschoven miniplantsoentjes, zodat de lange rechte rijbaan tot het verleden behoort. Rechthoekig rechtaan is taboe in een woon- en leefstraat. Ook de Benesserlaan schijnt te lijden te hebben van automobilisten, die altijd harder willen. Dan hebben de bewoners van plan Koog-Noord het beter getroffen. Woonerven voeren daar de boventoon. Over het algemeen zit dit plan ook veel gezelliger in elkaar dan de allereerste bouwprobeerselen in het plan de Koog.

27 apr 1978

Onlangs las ik in een tijdschrift een ingezonden stuk, waarin men een lans brak voor een S.R.V.wagen. Ik keek er vreemd van op. Deze rijdende winkels had ik altijd met argusogen bekeken. Voor dat aan huis brengen, moet je vast flink wat meer betalen, was mijn idee. Groot was dan ook m'n verwondering, toen de briefschijfster pleitte voor subsidie inzake S.R.V.winkels. Haar betoog luidde ongeveer als volgt. Deze winkel biedt service aan kleine gemeenschappen. Is de S.R.V.wagen gearriveerd, dan volgt er een soort buurtreünie. Men heeft het dan ook onmiddellijk in de gaten, als er iemand ontbreekt. "Ome Jan is er niet. Een paar dagen geleden was hij zo stil. Zou hij soms ziek zijn?" Ome Jan blijkt dan inderdaad ziek en de burens staan spoedig klaar om hem te verzorgen. Langs een omweg doet deze rijdende winkel dus aan maatschappelijk werk, ook al omdat deze er voor zorgt, dat de buurtbewoners geen onbekenden voor elkaar blijven. Er zit wat in. Er zijn nu eenmaal altijd mensen, die zich afzijdig houden, hoewel ze snakken naar contact met anderen. Een minderwaardigheidsgevoel of overdreven bescheidenheid kan de oorzaak zijn van grote eenzaamheid en zo'n S.R.V.wagen kan er spelenderwijs voor zorgen, dat het isolement doorbroken wordt. In ons dorp kent men deze wagens niet. Misschien wel in Marken-Binnen? Wel rijden er in Uitgeest nog enkele melkwagens rond en een of meerdere bakkers. Of ze allemaal een maatschappelijke functie zoals bovengenoemde winkel hebben, durf ik niet te beweren, maar van één karretje weet ik het zeker. De berijder zie je vaker niet

Wel kijk ik een beetje vreemd aan tegen dat park in aanleg in de buurt van de Wiekenlaan en de Koperwiekstraat. Is dat niet een beetje al te groots van opzet voor een dorp, dat over enkele jaren geen plaats meer heeft om te bouwen. Ik hoop voor de mensen in die buurt dat het zo blijven kan, maar ik raad ze wel aan, oren en ogen open te houden en altijd de mededelingen van B. en W. in de krant op de voet te volgen en grondig te bestuderen, want anders zou het nog wel eens kunnen gebeuren, dat ze voor onaangename verrassingen komen te staan.

Zo is het toch ook gegaan met de parkeerpleintjes tussen de Plevierstraat en de Boetevenstraat? Wie van de Uitgeesters had ooit kunnen denken, dat er plannen waren voor garages op een parkeerterrein? Op zulke dingen ben je toch niet bedacht?

Op een stuk grond dat niet bebouwd is, kun je van alles verwachten, maar toch niet op een aangelegd parkeerterreintje? Toch schijnt het te kunnen, al is het tot op heden nog niet gebeurd. 't Gevolg zal zijn: minder zon in verschillende tuinen, minder speelgelegenheid voor de jeugd en minder ruimte.

U vraagt waarom die garages er moeten komen? Och, het rijdend blik moet toch een onderdak hebben en er valt toch bovendien door deze en gene weer lekker wat te verdienen met die bouwerij? 't Is maar waar je de voorkeur aan geeft.

dan wel in de wagen. Dat komt eensdeels omdat hij nog al wat af te tippelen heeft vooral bij de bejaardenwoningen, anderdeels neemt hij de tijd voor z'n werk. Een praatje kan er altijd af. En de mensen hoeven niet naar z'n wagen te komen, nee hij komt zelf naar hen toe en dat is vooral voor de bejaarden een uitkomst. Met flessen sjouwen is in vele gevallen voor mensen op leeftijd een heel karwei, maar in de kou bij een karretje staan zou hen het leven wel eens kunnen kosten. Voor velen zal het bezoek van de melkboer een welkome afleiding zijn en soms ook is hij onverhoeds een reddende engel, als hij een zieke aantreft. Dan laat hij de melk de melk en gaat zo snel als z'n klompen hem kunnen dragen naar de dokter. 't Is dan ook te hopen dat onze melkman z'n werk nog lang mag verrichten. Ja, hij is melkman zoals dat tegenwoordig heet, maar hij is duidelijk tevens maatschappelijk werker. Hij is onbetaalbaar, waar of niet? Dan komt er nog iets bij, dat ik persoonlijk ook belangrijk vind. Alleen bij hem kun je voor zo ver ik heb kunnen na gaan, nog melk in flessen krijgen, die weer ingeleverd kunnen worden. In een tijd dat we al veel te veel vuil produceren is dat van groot belang. Bovendien smaakt de melk naar melk en niet naar karton.

Om nog even op onze melkboer terug te komen: Hij sjouwt de lieve lange dag door weer en wind en ziet er uit als Hollands welvaren. Bovendien doet hij z'n werk met een vrolijk gezicht. Ja, in veel opzichten kunnen we een voorbeeld aan hem nemen.

11 mei 1978

Sinds een week of wat weten we, hoe het nieuwe bestemmingsplan dat B.en W. voor ogen heeft, er uit ziet. Gelukkig valt daar nog aan te tornen en wordt dat tegenwoordig ook driftig gedaan. Een jaar of tien geleden stelde men zich heel wat fatalistischer op.

Zo van: wat van hoger hand wordt beslist, daar kunnen we toch niet tegen op.

Het kost helaas wel moeite. Het gaat in deze maatschappij nog altijd niet zo democratisch toe als men redelijker wijs mag verwachten in een vrij land. Maar de burger begint nu zijn rechten te kennen en dat ze niet zullen versagen of moedeloos worden is m'n diepste wens.

Je zal er overigens wel een slapeloos nachtje van overhouden, als je huis niet meer op het concept bestemmingsplan voorkomt. Het is zaak zelf in het geweer te komen, als je huis er kleiner op staat dan het in werkelijkheid is. Men hoeft niet direct bang te zijn, dat men er een stuk af komt zagen, maar het betekent wel, dat een eventuele verbouwing voorgoed van de baan is.

“Als je huis er niet op staat.” Is het niet net iets uit een enge film? “Geheimzinnige machten doen huis in 't niet verdwijnen.” Gelukkig is het huis van Berkhout (hoek Hogeweg-dr.Brugmanstraat) de dans ontsprongen, maar deze doem hangt nog steeds boven het hoofd van “De Boerenwagen”. En waarom? Staat hij zo in de weg? Wil

18 mei 1978

Toen ik er voor het eerst tegen aan liep, kon ik m'n ogen niet geloven. Net iets uit een grimmig sprookje. In de loop van de volgende dagen ben ik nog twee keer wezen kijken of het toch echt wel waar was. Een openbare weg afgesloten door een gemetselde muur! Net als in de oorlog, 't Was nota bene de enige plaats tussen de Beatrixlaan en de dr. Brugmanstraat, waar je van uit de Irenelaan naar de Hogeweg kunt komen, zij het dan te voet. Wat zal dat vooral vreemd zijn voor de kinderen uit deze twee straten. Als ze nu met elkaar willen spelen, moeten ze een omweg maken van jewelste. Dat zal er dus wel niet meer inzitten. Ja 't is een vreemde zaak. En dan te weten, dat er ongeveer ter zelfde hoogte drie verbindingswegen lopen van de Irenelaan naar de Geesterweg, waar zelfs auto's mogen komen. In deze zijstraten spelen uiteraard veel kinderen, want de Irenelaan is daar niet veilig genoeg voor. Maar zijn die zijstraten dat wel? Het thans dichtgemetselde elleboogstraatje (bij de oude bibliotheek, nu tegelhal) was ook een geliefkoosd speelplekje voor de jeugd, het is toch ook ideaal, zo'n sluipgangetje? Of hadden de omwoners al te veel last van het kinderspel? Naar ik hoor is dat op de pleintjes bij de Plevierstraat ook wel eens het geval. Toch kan ik niet

men zo dolgraag van de Roosmalenstraat rechtstreeks naar de Spoorlaan en omgekeerd? Nou dat kan toch? Even wachten tot het licht voor het kruisende verkeer op rood staat en er kan overgestoken worden, al of niet met een fiets aan de hand.

Mensen die met hun auto van de Roosmalenstraat naar de Spoorlaan willen rijden, zijn duidelijk gek van auto rijden, die gaan dus met liefde een straatje om.

Nee, er zal wel iets anders achter steken. Of de hoge heren van de provincie en zo zitten nog steeds met dat afschuwelijke plan in hun hoofd, dat de inspraakgroepen hebben verworpen, of ze hebben weer een nieuw grootscheeps plan uitgebroed. En u kunt er van op aan dat het een groots plan is, want anders zou er niet flink en nog wel een beeldbepalend pand tegen de vlakke moeten. Ach ja, als je zo in den hoge zit, kun je niet meer in het kleine denken. Deze mensen moeten veel missen. Ik vermoed dat de bedoelde heren nog nooit bij “De Boerenwagen” hebben gedineerd. En toch kun je het daar op voortreffelijke wijze. Het mag dan een restaurant in een dorp zijn, maar alles is werkelijk af en tot in de puntjes verzorgd. Menig stadsrestaurant kan er niet aan tippen. En je kunt er gerust met iedereen komen, al was het de koningin.

geloven, dat een wegje afsluiten, hoe klein ook, zonder meer kan. Heeft het in 'de Uitgeester' gestaan en heb ik en velen met mij dat over 't hoofd gezien, of stond er enkel maar te lezen dat een bewoner van de Hogeweg vergunning werd verleend om z'n erf naar achter uit te breiden? Hoe het zij, het brengt veel ongemak en extra veel verkeer. Men pakt nu veel gauwer de auto. En vooral voor mensen die wat minder goed ter been zijn, zoals bejaarden is deze gemetselde muur een groot onoverkomelijk struikelblok.

De lust om zelf boodschappen te gaan doen, zal hen vanwege de lange weg die ze hebben te lopen, misschien wel vergaan. Jammer, dat hapje buitenlucht hebben ook bejaarden broodnodig. Ik hoop dan ook, dat er een oplossing komt. Misschien een wandelpaadje langs het bollenveld? Of zijn er nog andere mogelijkheden?

't Is hard nodig, dat men zich eens minder druk gaat maken voor autowegen. Sluit van mijn part op z'n minst één van de drie genoemde zijwegen van Irenelaan naar Geesterweg af voor snelverkeer. Auto's kunnen best een straatje omrijden. Voor voetgangers en fietsers komt een wegafsluiting harder aan. Maak daarom zeker in een dorp ruim baan voor voetgangers.

26 mei 1978

Een van de zaken waar ik tegen aan liep, toen ik voor het eerst Uitgeest betrad, was die van Brandjes Zurlohe. Misschien verwondert u dat, omdat de Langebuurt nog al achteraf ligt, maar ik kan nu eenmaal niet met plezier in een plaats wonen, als ik er niet "eigen" ben. Voor ik dan ook in een nieuwe woonplaats neerstrijk (Uitgeest is de zesde sinds m'n huwelijk), heb ik er al heel wat voetstapjes liggen. Ik doorkruis zo'n plaats van noord naar zuid en van oost naar west en bekijk alle hoekjes en gaatjes. Tussen twee haakjes, meneer van het dichtgemetselde muurtje, denk niet dat ik boos op u ben. De schuld ligt dan ook niet bij u, die ligt ergens anders. We mogen blij zijn, dat we zo lang van uw elleboogsteegje hebben mogen profiteren. Terug naar Brandjes Zurlohe. We waren onmiddellijk "weg" van deze winkel en werden daar bovendien zeer naar onze tevredenheid geholpen. Om alle misverstand te voorkomen, nadien zijn we ook bij de andere woninginrichters geweest en ook daar is de behandeling allerplezierigst. Maar staat u me toe dat ik deze keer bovengenoemde zaak eens in het zonnetje zet. Eerst moet me echter iets van het hart. Er was namelijk iets bepaalds aan het pand, dat me geweldig dwars zat. Ik zeg was, gelukkig is het nu verleden tijd. Ik heb nog al eens de gewoonte om met logés en bezoekers die kant op te gaan, Want laten we

2 juni 1978

De voedselgroep Strohalm heeft een boekje uitgegeven, dat de titel draagt: "Weet wat u eet" en het zou wenselijk zijn, als de minister van gezondheid er toe over zou gaan, deze brochure over het hele land gratis te laten verspreiden. Natuurlijk gebeurt dat niet, want dat aal te veel gaan kosten en de regering zit bovendien met tal van draden met de industrie verweven, zodat we die niet gauw in z'n hemd zal zetten. Toch zijn de fabrikanten er de oorzaak van, dat ons voedsel vol zit met conserveermiddelen, kleur-, geur- en smaakstoffen, emulgeermiddelen enz. En dan praten we nog niet eens over resten bestrijdingsmiddelen, asbestresten van filters (bij wijn) en sulfiet. De meeste van deze stoffen zijn in min of meerdere mate kankerverwekkend. Ook met plastic verpakking is dat vaak het geval. Uit P.V.C, bijvoorbeeld lekken kleine hoeveelheden vinylchloride, die in het product terecht komen. Dat lekken blijkt vooral bij vette producten het geval te zijn, dus margarine in kuipjes en olie in een plastic fles. Overigens zijn de potjes biogarde yoghurt die bij Balster te koop is van een onschadelijk soort plastic. We leven in een tijd van welvaart. We hoeven niet meer elk dubbeltje om te draaien voor we het uitgeven, maar aan eerlijk voedsel is haast niet meer te komen. Een mens gaat zich machteloos voelen bij zo veel overmacht. De fabrikant heeft het immers voor het zeggen? Ja, maar hij heeft niet het laatste woord. De gezamenlijke consumenten kunnen daar verandering in brengen. Laten we in ieder

eerlijk zijn Langebuurt en Westergeest zijn het bekijken dubbel en dwars waard. Vanzelfsprekend komen we dan ook bij Zurlohe terecht en worden de etalages bewonderd, en vermeld ik trots, dat je ook voor cadeautjes hier heel leuk terecht kan, zoals in nog meer Uitgeester winkels. Enfin, tot zover ging dan altijd alles goed en iedereen was enthousiast tot ze het dak zagen. Ja en daar zat ik dan geweldig mee in, want ik had zelf ook al vaak gedacht: "hoe redden ze dat, hoe houden ze het droog en wat zijn ze van plan? Zouden ze die zaak reddeloos laten vervallen, om dan na verloop van tijd in een nieuw modern pand te trekken?" Ik heb meermalen met de telefoon in m'n hand gestaan, om brutaalweg te vragen, waarom ze dat lekkende dak niet dichtten. Maar gelukkig, nu hoeft het niet meer. De schade is hersteld en de zaak draait weer op volle toeren. Vooral tegen de nieuwkomers zou ik willen zeggen: "vereer de Langebuurt ook eens met een bezoekje." Tot slot nog even iets over onze melkman, die ik enkele weken geleden al voor het voetlicht haalde. Laat hij nu juist in die week, dat er een stukje van hem in de krant kwam, jubileren! Het is niet te geloven, maar het was toen vijftig jaar geleden, dat hij voor 't eerst langs de huizen trok om z'n melk te venten. Vindt u dat geen applausje waard? Minstens. Als ik de koningin was, vereerde ik hem met een lintje. Dat verdient zo'n volhouder dubbel en dwars.

geval niet de winkeliers de schuld geven. Zo lang de consument een bepaald product verlangt, heeft de winkelier maar te zorgen, dat hij het in voorraad heeft. Zou hij dat om ideële redenen nalaten, dan kan hij wel inpakken. Gelukkig beginnen de ogen open te gaan. Voor de radio en de televisie wordt er aandacht aan geschonken en er is steeds meer vraag naar zuivere producten. In verschillende winkels in Uitgeest kunnen we tegenwoordig reformproducten kopen. Dat gaat de goede kant op. Wat kunnen wij gewone mensjes nog meer doen? Een bewust koopgedrag is erg belangrijk. Als namelijk blijkt dat de consument niet alles pikt, zal de industrie uit zelfhandhaving daar rekening mee houden. Doen wij dat niet, dan zal de voedingsmiddelenindustrie naar wegen blijven zoeken om zo veel mogelijk geld aan ons te verdienen. Hun doel is niet er voor te zorgen dat de bevolking producten krijgt die het meest gezond zijn. Zij willen producten op de markt brengen, die er smakelijk uit zien, met wat voor middelen dan ook. Het gaat tijd worden, dat er in onze maatschappij niet alleen aan welvaart naar ook aan welzijn gedacht wordt. "De mens is wat hij eet" wordt tegenwoordig nog al eens gezegd. Misschien is dat niet helemaal waar, maar het is wel degelijk van groot belang wat men eet. Bent u geïnteresseerd? Bovengenoemd boekje is te bestellen door overmaking van f 4.- op giro 35.59.25 van Aktie Strohalm, Utrecht onder vermelding: Weet wat U eet.

9 juni 1978

Veel Uitgeesters schijnen twee rechter handen te bezitten. Om daarvan overtuigd te raken, hoef je op een avond alleen maar de Hogeweg af te lopen van de Beatrixlaan tot de Middelweg. Vele huizen en huisjes zijn daar omgetoverd tot kleine paleisjes. De meeste bewoners hebben dit zelf gedaan, maar je zou zweren, dat het vakwerk is. Als ik al dat moois zie, word ik niet direct jaloers, maar ik neem me wel voor zo spoedig mogelijk een doe-het-zelf-cursus te gaan volgen. Helaas komt daar nooit iets van, want ik heb doorgaans al net iets te veel om handen.

U hebt natuurlijk al begrepen, dat ik, lopend langs de huizen, niet zedig de blik naar de grond richt, maar vrijmoedig naar binnen kijk. Nee, het is beslist geen gluren en het is me dan ook niet om de mensen maar om de interieurs te doen. Overigens krijg ik daar toe volop de gelegenheid, want vrijwel alle gordijnen staan uitnodigend open. Dat is typisch iets Hollands, heb ik me laten vertellen. In Engeland b.v. hebben ze alles potdicht zelfs overdag zijn velen daar bang een glimp van hun interieur aan de buitenwereld te tonen. Natuurlijk zie je in Nederland ook dichte ramen. Ik heb me wel eens afgevraagd of mensen die daar achter wonen zelf ook erg gesloten zijn en soms gaat het op, maar lang niet altijd. Zo trekken tegenwoordig velen hun gordijnen op winteravonden toe vanwege de energiecrisis en ik kan me daar volkomen in verplaatsen. Vindt u dat een druppel op een gloeiende plaat? Och waarom? Vele druppels maken toch een flinke plas? Ik ben het echter met u eens, als u zegt dat de overheid er zelf geen spat aan doet. Al begonnen ze maar met het halveren van de verlichting op de autowegen. Met om en om een lantaarn is het nog licht zat. En dan al die stromen

15 juni 1978

Er bloeien weer klapprozen langs de spoorlijn bij Uitgeest. Zowel reizigers richting Haarlem als mensen die liever (of noodgedwongen) naar Amsterdam boemelen kunnen er van genieten. Ze staan in de buurt van "De Melksuiker". Een bewijs dus, dat deze fabriek geen giftige dampen laat ontsnappen. Misschien kan niet iedereen de geuren die de Melksuiker verspreidt appreciëren, maar het feit dat de klapproos zich er wel bij voelt, is een bewijs dat ze tamelijk milieuvriendelijk zijn. En laten we eerlijk zijn, dat is vandaag de dag al heel wat. Zelfs van het kleinste meest pretentieloze autootje kan men dat niet zeggen. Laten we daarom de zoetige geuren die zo nu en dan in de straten van ons dorp hangen maar voor lief nemen. Laten we bovendien dankbaar zijn, dat van de kant van "De Melksuiker" geen ontploffingen te vrezen zijn. Natuurlijk hangt er boven ons dorp nog steeds de dreiging van de munitiepot, maar laten we hopen, dat die hun langste tijd hier gehad hebben. We kunnen beter aan de kleurige klapprozen denken. Eindelijk gaan we dan toch de goeie kant op. Eindelijk gaat men inzien, dat al dat spuiten nergens voor nodig is. In tegendeel, het helpt de mensheid van de wal in de sloot. Wie ik voor de klapprozen moet bedanken weet ik niet, waarschijnlijk de N.S. Nu dat mag dan ook wel, want heeft dit semi-overheidsbedrijf ons niet pas een afschuwelijke kool gestoofd? Stel je voor, wel reclame maken voor 65+ kaarten en een ongelooflijk aantal plezierige dagtochtjes voor vakantiegeangangorganisatie, maar bejaarden over de spoorlijn, heen helpen, ho maar! Dat kost in eens te veel geld. Hoe veel mannetjes zullen ze aan die dagtochten

licht in de openbare Gebouwen! Dat is toch je reinste verspilling? Ik heb eerlijk gezegd de laatste tijd toch nog al wat op onze regering aan te merken en als ik de kranten lees, dan vertellen die me, dat ik daar in niet alleen sta. De regering trekt zich nergens iets van aan en doet precies haar eigen zin. Ze zijn daar in den Haag blijkbaar vergeten, dat ze ooit nog eens zijn gekozen. De achterban wordt genegeerd evenals redelijke betogen. Alles wordt zonder gewetensbezwaar plat gewalst. Wie durft er nog van democratie te spreken? Ook op energiegebied doet de regering maar raak. Men gaat maar rustig door met kernenergie, ja zelfs met neutronen-bommen, terwijl men het radioactieve afval nog niet eens onder de knie heeft. Zo iets noem ik nu het zelfde als een kind van een jaar of zes achter het stuur van een auto te zetten. In Arnhem bij Kema schijnen ze dat spul zelfs achteloos te hebben begraven. Is het een wonder dat er doden vallen? Ja en dan dat aardgas. Waarom heeft die Luns ons eigen aardgas indertijd zo luchthartig verkwanseld? Nu moet het gas weer ingevoerd worden en natuurlijk op de meest gevaarlijke manier per schip, terwijl het ook via buizen mogelijk is. Mensen schijnen voor de regering, zowel in ons land als in andere landen, van weinig of geen belang te zijn. Enorme hoeveelheden geld hebben ze inmiddels al in de studie kernenergie gestoken. Waarom gaan ze niet serieus aan zonne-energie dokteren? Dat lijkt me heel wat minder gevaarlijk en 't is even goed een onuitputtelijke bron. Wat zegt u? Kunnen ze daar nooit genoeg energie vandaan krijgen? Dat lijkt me sterk en vergeleken met kernenergie is er nauwelijks enig onderzoek aan gewijd.

gezetten hebben? En moeten die dan niet betaald worden? Daarom N.S., schande die nieuwe regeling!! Heel Uitgeest spreekt er van en diverse groeperingen hebben zich over dit probleem gebogen. Helaas dringt het tot degenen die het moeten weten meestal te laat door. Deze week nog zag ik een bejaarde dame met een koffer. Radeloos stond ze bij het hek met die ijskoude mededeling. Wat betekende die woorden? Kon ze niet naar het perron? Kon ze nu dus niet met de trein mee? En haar familie rekende er op? "U had gisteren moeten bellen", zei een mevrouw. "U had vanmorgen vroeg moeten gaan, tussen acht en tien," zei een meisje. "Ik wist het niet, ik wist het niet", was al wat de dame wist uit te brengen. Toen ik naar huis fietste zag ik nog steeds haar wanhopige gezicht voor me. Zou ze tegen dokters advies in zich nu toch die trap op hijzen? Misschien had ik haar moeten zeggen een taxi naar Heemskerk of Krommenie te nemen om daar op de trein te stappen. Ach ja, 't is natuurlijk een oplossing, maar wel een dure. Op die manier heb je geen cent voordeel van je 65+ kaart. Op die manier wordt een leeftijdsgroep die het 't minst hebben kan, op kosten gejaagd. De N.S. moet zuinig zijn, ja ja. Misschien zijn er diverse werkelozen, die dit baantje met plezier willen doen. Werkelozen die niet stil kunnen zitten en sociaal voelend zijn, zullen met liefde, mensen die slecht er been zijn er niet te vergeten: moeders met kinderwagens, veilig over de spoorlijn heen willen helpen. Helaas zal dat wel niet mogelijk zijn. Werkelozen mogen niet werken van de overheid.

25 juni 1978

Zet op de radio de mededelingen voor land- en tuinbouw aan en u hoort, dat er weer nodig met bestrijdingsmiddelen gespoten moet worden. Verleden week waren voor de zoveelste keer de aardappelen aan de beurt. U moet dan ook niet vreemd opkijken, als de aardappel op uw bord ook nog enig gif bevat. Gelukkig waakt de overheid er voor, dat de grens van de toelaatbare hoeveelheden niet wordt overschreden. Maar wat, als je een echte aardappeleter bent? Tot hoeveel aardappelen mag men gaan? Van Rivella blauwmerk is bekend, dat je niet meer dan twee flessen per dag mag drinken. Dat staat open en eerlijk op het etiket. Werd dat maar meer gedaan. Men zal er inderdaad niet gauw toe komen, twee flessen per dag soldaat te maken. Helaas kunnen dezelfde vergiften ook in de jam zitten of in uw zoetjes. Er zijn maar bitter weinig voedingsmiddelen te koop, die geen vergif bevatten. Zo zijn er conserveermiddelen, zoetmiddelen, vele soorten kleurstoffen, smaak- en reukstoffen en nog allerlei chemisch spul om de producten mooier te maken, meer inhoud te geven enz. Ook vlees wordt vaak behandeld, al is het dan met toelaatbare hoeveelheden en zulks is ook het geval met groente en fruit, d.w.z. het mag pas op de markt komen als de vergiften tot bepaalde hoeveelheden zijn gedaald. Wat een wereld! Een wereld vol vergif! En waarom? Het schijnt werkrachten te sparen. Ook in ons dorp worden de plantsoenen bespoten ter besparing van arbeidskracht.

20 juli 1978

Na de ramp in Spanje bezien we iedere tankauto met afgrijzen, terwijl we er voorheen niet bij stilstonden. Wat een gevaren op de weg. Wat een gevaren zelfs in ons dorp. Want staat er niet trouw iedere avond zo'n wagen in de Beatrixlaan voor de Veenisschool? Mag dat dan zo maar? Nee, natuurlijk niet, maar er zijn ettelijke verordeningen die blijkbaar bestaan om overtreden te worden. Zo ook met de tankwagens. Ik hoop echter, dat dit spoedig tot het verleden zal behoren. Er hoeft in 't donker maar één auto tegen aan te rijden en de ramp is niet te overzien. En wie krijgt dan de schuld? De man die de wagen daar heeft achtergelaten of de overheid die gemoedelijk wat door de vingers ziet? Laat die vreselijke ramp in Spanje in ieder geval een waarschuwing zijn voor iedereen. Als niemand iets doet, laten wij burgers dan in actie komen. Ons leven is er mee gemoeid. Ach wat is het leven broos en wat is het van veel kleinigheden afhankelijk. En soms, al zijn we niet dood, hebben we toch geen leven. Ik denk nu met name aan iemand die juist op de plaats waar die gasauto pleegt te staan, ettelijke voetstapjes heeft liggen. Deze man voelt zich momenteel in een bepaalde hoek gedrongen, waar geen ontkomen meer mogelijk is. Van uur tot uur wrijft hij z'n ogen uit en zegt tot zich zelf: "Is het echt waar, droom ik het niet? Kan zoiets werkelijk bestaan? " Zoals het er nu naar uitziet zal deze man in september niet meer terugkomen op de

Gelukkig heeft B. en W. op aandringen van Milieudefensie er in toegestemd twee plantsoentjes niet te behandelen bij wijze van proef. Het ene ligt op de hoek Hogeweg-Brugmanstraat naar de kant van de Middelweg, het andere ligt in de Koog aan de Boetevenstraat - Kooglaan. Een week of wat geleden lagen ze er keurig bij. Inmiddels zal na die regenval het onkruid wel wat veld hebben gewonnen, maar waarom worden die plantsoenen dan ook niet dichter beplant? Ik mis bijvoorbeeld eenjarig goed. Die blote grond vraagt toch om begroeiing? De wilde planten doen gewoon hun plicht en bedekken de grond om die te beschermen tegen al te sterke zonnestralen. De zo broodnodige micro-organismen die de grond gezond en vruchtbaar houden, kunnen daar namelijk niet tegen. Behalve het gif, zit ik ook wat tegen die arbeidsbesparing aan te hikken. Ik begrijp niets van de economie van ons land. Van arbeidsbesparing komt toch werkeloosheid en is dat dan geen ellende zowel voor de burger als de regering? Noemt men zo iets welvaart? Dan heeft het beslist niets met welzijn te maken. Neem die onderhandelingen met Brazilië. Waarom wil de regering dat doordrijven? Omwille van de centjes. En het eind van het liedje is een bom uit Brazilië boven op alle hebzucht. We leven in een wereld vol gif met bovendien dreiging van de neutronen- en de atoombom. En het ergste is, dat velen er nauwelijks koud of warm van worden.

Veenisschool. De kinderen hebben dit bericht mee naar huis gekregen. 'Opdat zij en hun ouders een rustige vakantie hebben.' Onder de kinderen, maar vooral onder de ouders heerst inderdaad angst. Maar is dit terecht? Stelt u zich voor, dat het allemaal uit de lucht is gegrepen en dat fantasie de kinderen parten heeft gespeeld. Wat een hel zal dat zijn voor die onderwijzer. Ja, dat is de andere kant van de medaille. Aan de ene kant die angst, want als het toch eens waar is: "daar waag ik m'n kind niet aan", aan de andere kant de kans een onschuldige te veroordelen. Mogen we zo iets zo maar op z'n beloop laten? Mogen we een medemens zo vreselijk laten lijden. En, waarom mocht hij zich niet verdedigen? Waarom werd een contactavond met de ouders van hogerhand afgelast? Is dat recht? Daarom mensen, als u een goed getuigenis kunt geven laat het dan weten. Denk niet: " de overheid heeft het in handen en die zal het wel uitzoeken." Bedenk, dat alle zwijgen op dit moment belastend werkt. Bedenk tevens, dat uw kind, waarom u angstig bent, wel voor hetere vuren staat, als het naar de televisie kijkt. Daar moeten we beslist niet zo onschuldig over denken. Bovendien is deze kleine, wellicht ongegronde angst maar een peulenschil vergeleken bij de radeloosheid van deze eenzame mens. Ja en stelt u zich eens voor dat hij uw kind was.

27 juli 1978

Heeft u ook groene vingers of bent u bang, dat u daar niet mee in de wieg bent gelegd? Houdt moed, met een beetje goede wil en veel enthousiasme en niet te vergeten een behoorlijke dosis liefde voor alles wat groeit en bloeit, komen die groene vingers van zelf. Zo verging het tenminste een groepje mensen in Uitgeest van Milieudefensie, die een klein half jaar geleden een proeftuin begonnen. In die proeftuin wordt groente gekweekt zonder verdelgingsmiddelen te gebruiken en ook kunstroest gaat men uit de weg. En hoewel de meesten van het groepje geen ervaring hebben zijn de resultaten geweldig. Nu hebben ze wel het weer enorm mee gehad. Heel Nederland had het weer tegen, maar de proeftuiners hadden het mee. Als het in plaats van die natte toestanden droog weer was geweest, zouden se er veel meer werk aan hebben gehad en zou het geheel er beslist minder fleurig bij hebben gestaan. Het landje ligt weliswaar op de onvolprezen geestgronden (aan de Geesterweg even na het viaduct over de snelweg), maar het neigt wel naar het zanderige.

Toch is het leuk niet waar, dat ze onmiddellijk zo'n succes hebben en praktisch geen last hebben van ongedierte e.d. Dat is trouwens het geheim van biologisch tuinieren. Door het vermijden van monoculturen en kunstmest houdt men

3 augustus 1978

Na de vakantie bezie ik ons dorp altijd met andere ogen. Soms gebeurt dat onbewust, soms opzettelijk. Ik bekijk de Uitgeester dreven dan met de blik van een buitenstaander, mezelf afvragende, hoe Uitgeest op een vreemde overkomt. En ik kan dan tot m'n tevredenheid concluderen, dat Uitgeest er mee door kan. Misschien vindt U het overdreven, maar als ik over de meer aankom en ik zie in de verte die twee vertrouwde torens, geflankeerd door al of niet draaiende molens, word ik altijd een beetje warm van binnen. En laten we eerlijk zijn, we mogen ons toch gelukkig prijzen? Bij ons staan de torens ten minste niet reikhalzend tussen monsterlijke flats. Het silhouet van ons dorp is nog steeds een gaaf plaatje, tenminste zo goed als. Slechts een enkel uitwasje, dat overigens nog wel verholpen kan worden. Ik kom daar straks op terug. Eerst nog even iets over de entree van ons dorp. De meest unieke ingang vind ik altijd nog die via Sluisbuurt en Meldijk. Het doet me dan ook genoeg, dat steeds meer jachtjes de weg naar het binnenhaventje weten te vinden. Gelukkig is daar nu de gelegenheid voor. Toch vraag ik me af of er al genoeg voor watersporters van elders gedaan word. Want als deze gasten bijvoorbeeld kruidenierswaren moeten hebben. Als ik zelf met dat probleem zit in een wildvreemde stad, zoek ik allereerst een kerk op, er van uitgaande dat daar huizen en winkels om heen gegroepeerd staan. Toch gaat die vlieger niet altijd op. Ook in Uitgeest kon je dan wel eens van een koude kermis thuis komen. Richt je je schreden naar de Hervormde kerk, dan heb je geluk als je oog op de winkel van Buur valt en nog meer geluk als je de bakker aan de Hogeweg ontdekt. Vreemdelingen die het eerst naar de

de plagen al aardig op een afstand. Denk echter niet, dat de proeftuiners in een opgemaakt bedje zijn gerold. Het stuk grond waar ze de beschikking over hebben, leek aanvankelijk meer op weiland dan op bouwland. Maar met vereende krachten een aangestoken door elkaars enthousiasme is het ze in een paar maanden gelukt er een professioneel uitziende moestuin van te maken. Alles floreert even best, zodat er eventueel voor de liefhebbers best wat onbespoten groente overblijft. Wie het leuk vindt zelf te oogsten, kan ook terecht, dat wil zeggen, als er iemand op het land is. Dat is op zaterdagmorgen beslist altijd het geval. Ook is het mogelijk iemand van Milieudefensie op te bellen, die er dan voor zorgt, dat u de groente thuis krijgt. De prijs? Deze licht niet boven het gangbare prijs, maar er ook niet onder. Zo'n stuk grond kost vandaag de dag niet niks. Vandaar.

Maar zult er geen spijt van hebben. U zult niet weten, wat u proeft. Lekker stevige groente. Er is zelfs een flinke voorraad doperwtjes en deze zijn zoals U weet in de winkels nauwelijks te krijgen. Werkelijk, er gaat niets boven groente, die op natuurlijke wijze is geteeld. Wonderlijk, dat mensen van deze tijd daar nu geen weet meer van hebben.

katholieke kerk stappen, kunnen nog al wat zijpaadjes inslaan voor ze bij de meest noodzakelijke winkels zijn beland. Het zou daarom niet gek zijn, als er bij de verschillende havens borden stonden met een plattegrond en behalve vermelding van politie, postkantoor en kerken ook van winkels en restaurants.

Wat de kerken betreft, moet me nog iets van het hart. Vaak zien deze gebouwen er voor een vreemdeling erg ongestemd uit. Nergens een bord hoe laat de dienst begint en naar de ingang moet je je doorgaans ook ongestemd zoeken. Bij een kerk is namelijk niet elke deur een ingang, hoewel vooral oude Hervormde kerken rijk zijn aan deuren.

Tot slot nog iets over de aanblik op Uitgeest komende van de Kleis of van Castricum. Bent u met de auto dan is er niets aan de hand. U kunt zich dan toch de weelde niet veroorloven uw blik over veld en weide te laten gaan. Komt U per fiets, dan zit u wel in de stank van de uitlaatgassen, maar u hebt tenminste de vrijheid om van de omgeving te genieten.

Welnu, zowel komend van Castricum als van Heemskerk zal uw oog ongetwijfeld pijnlijk getroffen worden door de voedersilo. Wapent u daarom met de volgende troostrijke gedachten: het had allemaal nog erger gekund en er is nog wat aan te doen eventueel. Op de raadsvergadering waar deze silo werd goedgekeurd, suggereerde de V.V.D* er in de toekomst hoge bonen neer te zetten. Nu moet ook een boom, zelfs een peppel, klein beginnen, maar misschien zouden de bewoners van de boerderij het in overweging willen nemen. De natuurminnende mens zou hen zeer erkentelijk zijn.

21 sept 1978

Dit keer wil ik u iets over m'n bokje vertellen, maar dan moet ik er wel terstond aan toe voegen dat het bokje helemaal niet van mij is en de mogelijkheid bestaat, dat het geen bokje is maar een geit. Ik zie het beestje namelijk steeds in een flits. Als we de plek naderen, zeg ik tegen mezelf: "even naar m'n bokje kijken" en als ik de situatie dan in ogenschouw heb mogen nemen, is m'n dag weer goed. Tenminste als m'n bokje aanwezig was. u moet weten, dat het er op een keer niet was. De wei lag leeg en verlaten. Ik werd er koud van. Waarom ik zo, op dat bokje gesteld ben? 't Is een bijzonder beest en dat is ie. De tevredenheid straalt van hem af en dat houdt ongetwijfeld verband met z'n gezelschap. In het driehoekig weiland waar het z'n leven slijt, grazen nog een paard en één of meerdere koeien. Net een gelukkig gezin. Het bokje voelt dat ook heel zuiver aan.

Als het paard aan 't grazen is, ligt hij zo dicht mogelijk bij hem en kijkt liefdevol naar hem op. Wat geniet dat beest! Ik heb al wat afgefantaseerd over het bokje. Misschien stond hij vroeger moederziel alleen in een stalletje, of misschien was hij samen met vele andere bokjes, maar heeft hij, na grote eenzaamheid tevreden leren zijn met een ander soort beest. Je zou er een boek over schrijven. De auteur Anton Koolhaas zou er wel raad mee weten. Ook de nabijheid van de koeien wekt z'n innige tevredenheid. Soms ligt hij bij hen in de buurt, al blijft het paard z'n grote liefde. En elke keer als ik heb mogen genieten van dat knusse tafereeltje, is m'n reis weer goed. Ik zie m'n bokje namelijk van uit de trein, als ik richting Haarlem ga. Het driekantig weiland ligt even na de spoorbomen en voor de

skelterbaan. Gelukkig kent Uitgeest nog meer kleinschaligheid. Als u de trein naar Amsterdam neemt, loopt u de kans bootjes met melkbussen te zien varen. Natuurlijk zal dat melk varen een hoop extra werk met zich mee brengen. Ik kan me dan ook voorstellen, dat er boeren zitten te springen om ruilverkaveling. Toch zullen ze later hun tochtjes over het water nog wel eens missen.

Tegenwoordig moeten de bedrijven steeds groter worden en alles moet worden gemechaniseerd. Denk echter niet, dat boeren met grote bedrijven uit de geldzorgen zijn. O nee, het blijft tobben. Het bedrijf is nooit groot genoeg en het ergste is nog, dat de boeren zo ver van de natuur af raken. Ze zullen het merken als het te laat is. Lang niet iedereen heeft in de gaten, hoe geweldig kostbaar de natuur is. Het geeft rust en gezondheid en de natuur is zelfs in staat zich zelf en de wereld te herstellen. Ja, tenzij we het natuurlijk te bont maken. Vandaar dus terecht al die actiegroepen. Tot slot nog een gedichtje, gemaakt in de trein tussen A. en A.

Wat je nooit meer ziet:
ik zag een koe met een kalf
juist zoals het hoort
het jong schrok van de trein
en kroop bang bij moe,
ik vraag me wel af
wat een bang kalf moet
zonder moederkoe.

Een aantal Uitgeestelijkheden waarvan de datum niet meer te achterhalen was

Uitgeestelijkheden

Behalve in het weekend is het daar elke morgen prijs. Dikke rijen voetgangers en fietsers staan te trappelen van ongeduld. Oversteken is er echter niet bij. Het snelverkeer heeft voorrang. Met lieden die van 't openbaar vervoer gebruik willen maken, wordt geen rekening gehouden. Soms zijn er enkelen die trachten de strooiauto's even te onderbreken, maar oplichtende koplampen gebieden zonder pardon pas op de plaats. Men zal geduldig wachten tot koning auto is gepasseerd. Alleen een "gat" in de rij razendenweggebruikers maakt oversteken mogelijk.

Dan klinkt er een hartgrondig "ja" en benen en wielen reppen zich naar de overkant in de hoop de trein nog te kunnen halen. Dat massale, jachtige oversteken, dat niet helemaal van gevaar ontbloot is, doet me altijd weer denken aan een voorval uit de oorlog. 't Was najaar 1944. In grote delen van ons land stond de hongerwinter voor de deur. In 't zuiden was men gelukkiger. Daar waren de bevrijders gearriveerd, al was dat geenszins geruisloos verlopen en was ook lang niet alles van een leien dakje gegaan.

In de plaats waar ik woonde, hadden de Duitsers zich teruggetrokken op de boulevard. Vanuit die hoge stellingen hadden ze een ruim uitzicht over de hele stad. Die Duitsers bleven daar natuurlijk niet met hun armen over elkaar zitten. Ze waren een gevaar voor iedereen die zich in de stad ophield. Er werd, daarom besloten, om de Duitsers met brandbommen te bestoken nadat de bewoners van de omliggende straten naar veiliger oorden zouden zijn gebracht. Dat wegbrengen gebeurde heel rustig en gedisciplineerd. Niets geen overhaasting en ook geen

gesnauw zoals we van de moffen gewend waren, fevaraen we echter bij een straat, die door Duitse scherpschutters bestreken werd, dan moesten we doodstil in dikke rijen blijven wachten. We diende daarbij de aanvoerder, een Canadees, scherp in de gaten te houden. Na een afgesproken teken vlogen we dan en bloc naar de overkant en enige tellen daarna was de straat weer leeg, als je tenminste de kogels die langs de gevels gierden, ten teken dat we waren gesignaleerd, niet in aanmerking nam.

Er was niet veel risico aan verbonden, als je de spelregels maar nauwkeurig in acht nam.

Precies hetzelfde geldt voor het oversteken bij het station.

Alles gaat goed, als je het sein oftewel het gat in de verkeersstroom maar in de gaten houdt. Toch zit het me niet lekker. Het is geen oorlog meer en even zo goed vliegen de projectielen achter je rug langs, als je nog maar nauwelijks de overkant hebt bereikt. Laatst vroeg een Castricummer me: "Wat is dat voor een onhoudbare toestand 's morgens bij jullie station? Wordt daar het oversteken niet geregeld?"

Ik wist niets anders te zeggen, dan dat het in de bedoeling lag, dat er in de toekomst stoplichten kwamen. Wanneer dat zal zijn is nog niet bekend, voegde ik er aan toe. Na deze woorden keken we elkaar glazig aan. Waarschijnlijk had de Castricummer bepaalde gedachten over Uitgeest en z'n bestuurders. Wat mezelf betreft, ik vroeg me in stilte af, waarom toch niet veel meer inwoners van de aan de voet van het duin liggende forensendorp de trein pakken, in plaats van de Uitgeester wegen onveilig te maken, Zo geef je dan elkaar de schuld.

Uitgeestelijkheden

Een goed begin is het halve werk. Blijft natuurlijk de vraag: hoe begin je en wanneer is het goed?

Wat de tuin betreft, weet ik dat heel secuur. Hoe meer ik er over lees, des te meer raak ik er van overtuigd. Het goede begin van een tuin is namelijk een composthoop. Haast iedere Uitgeester heeft sen tuin, maar slechts weinigen zijn in het bezit van boven-genoemde hoop. Kou wil ik beslist niet beweren, dat al die tuinen zonder hoop volslagen waardeloos zijn. U kunt zich trouwens ook aardig behelpen met Vamcompost, al doen ze van de Yam dan wat kunstmest bij hun op natuurlijke wijze gewonnen plantenvoedsel. Overigens zou ik dolgraag willen weten, of u een Vammer of een vlammer bent. Met andere woorden, bent u voor 't verwerken van huisvuil tot compost, of bent u een voorstander van verbranden? Hoe uw instelling ook is, een eigen composthoop biedt zo veel voordelen, dat het zeker de moeite loont.

Alles wat eenmaal uit de aarde kwam, kunt u daarop deponeren en dan wordt het in de zeer nabije toekomst weer mooie vruchtbare, kruimelige grond. Is 't niet een wonder? Bovendien spaart u heel wat vuilniszakken (ongeveer de helft) en u doet maar op halve kracht mee aan milieuvervuiling. Hoe doe je dat nu, zo'n composthoop opzetten, zult u zich afvragen. Allereerst zoekt u natuurlijk een goed plekje. Niet in 't ooglopend, noch voor uw burens noch voor u zelf. Op deze plaats plant u een hekje in 't

vierkant. Het is onder de naam compost-silo te koop, maar het kan ook zelf worden gemaakt van latjes of gaas. Ook kan men een bouwwerkje van stenen creëren, mits er maar wat uitsparingen zijn en het is zelfs mogelijk, om compost te maken in een oude wasmand, waar u eerst de bodem uit hebt gehaald. De toekomstige compost moet wel met de aarde in verbinding staan, zodat de regenwormen vrij toegang hebben, want die doen goed werk. En wat gaat er nu zoal op de hoop? In de eerste plaats natuurlijk groentefval en aardappelschillen, maar ook theebladeren, koffiedik, luciferhoutjes, houtkrullen, eierschalen, as uit de open haard enz. Mijn ervaring is, dat je het beste eerst het een en ander in een bakje kan doen en als het haast vol is de zaak wat door elkaar hutselen en dan op de composthoop strooien.

Grote stukken, zoals een bos verdorpe bloemen en stronken altijd wat fijner maken. Als het u net zo vergaat als mij, brengt u elke keer weer met grote voldoening zo'n "gemengde sla" naar de hoop. Je hebt het gevoel, of je iets gespaard hebt en je loopt te piekeren, of er nog niet het een en ander gecomposteerd kan worden. Je wordt trouwens steeds vindingrijker op dat gebied. Kleine stukjes wol of katoen kan ook en dan hadden we het nog niet eens over tuinafval gehad, iuu gelden er nog een paar belangrijke regels voor de composthoop. De wind moet er vrij spel hebben, de regen moet er bij kunnen en zo nu en dan moet

er een laagje aarde op en wat kalk. net laatste is erg belangrijk, want daardoor gaat de zaak broeien. Het kan er wel zo'n 60 graden worden en op die manier krijgen we wat we hebben willen: vruchtbare aarde. Nu gaat u waarschijnlijk binnen de kortste keren zo in uw composthoop op, dat u elke geur die er uit opstijgt, voor lief neemt. Uw burens zullen daar ongetwijfeld anders tegenover staan. Daarom moet er vooral 's zomers wel eens een extra schepje aarde of turfmolm op. Inderdaad, er gaan wel wat arbeidsuren in uw composthoop zitten. Maar waarom sou u zich haasten? Be tuin met bijbehoren is er, om lekker in de buitenlucht wat

karweitjes te doen, niet om er voor straf in te ploeteren. Uitgeest ligt in de groene zone tussen de Zaanstreek en de Ymond. We verkeren wat dat betreft in een bevoorrechte positie, "groen" doet een mens goed, ja is in zekere zin een levensvoorwaarde. Zou het daarom ook niet wenselijk zijn, om in onze tuin zo natuurlijk mogelijk te werk te gaan?

Voor geïnteresseerden volgt hier nog wat lectuur: Biologisch tuinieren, *Catharine Osgood Foster*. De moestuinen van Tweekelo, *Pieter Boxrnan*. Milieuvriendelijke adviezen, *Greet Buchner*. Opnieuw beginnen, *Jaques Massacrier*.

Uitgeestelijkheden

Zo hier en daar kan men in de Uitgeester tuinen en tuintjes sierkool bewonderen. 't Is aardig om te zien. Toch staan de kooltjes er wat onwennig bij. Net of ze niet echt durven. Zou dat komen, omdat ze wellicht wat aarzelend zijn neergezet? Zo van "kool in je pronk-tuin" kan dat wel?

Nu, als u 't mij vraagt, kan men z'n tuin opsieren met wat dan ook. Ik ben ook beslist niet tegen tuinkabouters, al was het alleen maar omdat kinderen en bejaarden er altijd bewonderende blikken op werpen en soms zonder schroom stil blijven staan. Kinderen en al wat oudere mensen behoren tot de aardigste leeftijdsgroepen. Boze tongen beweren, dat kabouters niet echt bestaan en dat het daarom kitscherig is, om het in de tuin te zetten. Maar als ze niet echt bestaan, zijn ze niet nagmaakt en kan het ook nooit kitsch zijn. Trouwens, laat iedereen toch in z'n tuin zetten, wat ie wil. Vrijheid, blijheid!

We pronken al te veel met spullen, die we zelf niet wensen, maar die de aandacht van de burens moeten trekken. Daarom zou ik zeggen, zet niet alleen sierkool in uw tuin, maar probeer het ook eens met een paar echte. U zult er zoveel plezier van beleven! Het zal voor iedereen een lust zijn, om te zien hoe het groeit als kool en u zult niet weten wat u proeft, als het op tafel komt. Van deze kool zult u dan zeker weten, dat hij niet vol spuitpul zit. Ik las juist vandaag in een blad, dat je geen enkele krop sla meer kunt vertrouwen, als je er geen luis op aantreft. Trek nu niet de neus op voor die paar luizen. Dingen die je niet

ziet zijn veel erger.

Enkele maanden geleden stond er in de krant, dat de Heemskerkse tuinders hun tuinvuil niet meer kwijt konden. Voorheen spaarden ze het op en brachten het dan voor bemesting bij een veehouder op het weiland, of eveneens voor bemesting in de P.W.N. duinen voor de jonge aanplant.

Maar zowel de boeren als het P.W.N., zijn niet langer gesteld op dit tuinafval. Er blijven namelijk te veel bestrijdingsmiddelen in achter, die minder gunstige gevolgen voor de plantengroei en het vee hebben!

Ja ja, en wij dan? Komen wij er niet op aan?

Zeker, er is een Keuringsdienst voor Waren, maar deze heeft helaas niet genoeg mensen tot z'n beschikking. Het is weinig geruststellend te weten, dat de keuring een partij groente die te veel gif bevat, achteraf niet meer kan achterhalen, omdat hij dan al is opgegeten.

Het is natuurlijk voor iedereen beroerd, om daar een nacht van wakker te liggen. Wie zal zich niet liever in slaap sussen? Toch zullen we er iets aan moeten doen. Wie de toekomst niet heeft, heeft geen leven. Laten we om te beginnen maar eens wat kooltjes in onze tuin planten.

En zouden het fijngevederde wortelloof of de roodbeaderde bladeren van de bietjes het ook niet aardig doen? In Vlaanderen zouden ze zeggen: " 't is een schon gezicht zulle!" En is het nog niet veel meer dan dat? Het is puur natuur.

Uitgeestelijkheden

Zoals velen met mij verkies ik het reizen per trein boven het vervoer per auto. 't Is dan ook een weelde, dat Uitgeest aan de spoorlijn ligt en dat de trein er ook stopt.

Immers, als je reist per spoor zit je lekker rustig zonder jakkerende auto's achter je aan en iedereen heeft ruimschoots de gelegenheid om van het natuurschoon te genieten. Gelukkig valt er in ons landje nog aardig wat te bewonderen. Misschien bent u zo langzamerhand gaan denken, dat ik alleen in 't leven rondkijk, om zo veel mogelijk ongerechtigheden te kunnen constateren en dat ik me daar dan in verlustig. Dat zou natuurlijk niet best zijn. Daar zit zelfs iets satanisch in, vind ik. Nee, ik verlustig me wel, maar uitsluitend in mooie, blijde dingen. Die zijn er gelukkig nog genoeg. Toch wil ik beslist m'n ogen niet

sluiten voor minder fraaie toestanden. Ik praat en schrijf er dan over, in de hoop dat u en ik daar op de een of andere manier iets aan kunnen doen.

Wat mij op treinreizen steeds weer onaangenaam treft, is het feit, dat de boeren zelfs de randen van het kleinste slootje of greppeltje niet net rust kunnen laten. Uit angst voor overwaaiend onkruid moet de zaak zo nodig doodgespoten worden. Ja, het spijt me, dat ik het weer even aantip, maar de vergiftiging van de wereld met grote en kleine beetjes zit me nu eenmaal erg hoog. Het is niet alleen een ontsierend gezicht, het oppervlaktewater zal er ook niet beter op worden. Je gaat haast denken, dat de boeren de goede aarde niet meer met de handen aanraken, terwijl daar toch zo'n grote rust van uit gaat. Onder

vruchtbomen b.v. wordt ook niet meer geschoffeld. Nee, ook daar neemt de tuinder welgemoed de spuitbus ter hand, om op deze onnatuurlijke wijze het gras te verwijderen. Kan een boer op zo'n manier nog plezier in z'n werk hebben? Ik betwijfel het.

En overal viert de monoculturen hoogtij. Overal zie je uitgestrekte velden met als maar dezelfde beplanting. 't Zal de feestvreugd beslist niet verhogen. Nee geef mij dan maar de volkstuintjes langs de spoorlijnen. Dat zijn ware schilderijtjes. En geloof maar dat die zondag-tuinders genieten. Die houden nog wezenlijk contact met moeder aarde.

Monoculturen is mode en makkelijk, maar 't is niet mooi. Ook ons dorp wordt er op enkele plaatsen door ontsierd. Neem nou b.v. de bejaardenwoningen. Eerlijk, ik vind de aanleg zeer fraai en wie niet. Aan lucht en licht geen gebrek en de woningen lijken ook lief. Maar zouden er in 't plantsoen nou niet eens een paar bloemetjes bij kunnen? Eindelijk hebben die mensen tijd om hun hart op te halen aan kleurige bloemperken en nu krijgen ze niets anders voorgeschoteld dan perken vol van dezelfde bodembedekkers. 't Is inderdaad erg handig, je hebt er haast geen omkijken naar en bloemperken zal wel veel

onderhoud vergen.

Een oplossing zou wellicht zijn om de bejaarden, als ze dat wensen en kunnen, er zelf aan mee te laten doen. 't Is in ieder geval veel gezonder, dan maar in een stoel te zitten en uit verveling een koppie te "doen" en een hapje te nemen. Voor mensen die beslist niet meer kunnen bukken, zou een kasje, waar in bakken en potjes plantjes gekweekt kunnen worden, een oplossing zijn. Iets met planten doen geeft een enorme voldoening! Je werkt immers met levend materiaal? Het is begrijpelijk, dat het zelf bewerken van het plantsoen wel enigszins georganiseerd dient te geschieden. Je kunt natuurlijk niet maar raak doen in zo'n gemeenschappelijke tuin. Maar dat lijkt me niet zo'n probleem. Er zullen best bejaarden zijn, die als contactpersoon of zo iets dergelijks willen fungeren. Nog een idee voor de tuin: een soort brinkje met een ronde bank en wat bomen. Een beetje schaduw is zo hier en daar wel gewenst. Ik hoop niet, dat u me te bedillerig vindt. Er wordt toch al zo veel over bejaarden bedisseld. Of ze zelf niets meer kunnen! Het is maar een idee aan. Veel bejaarden worden geestelijk en lichamelijk lui, omdat ze denken te zijn uitgediend. En er valt nog zo veel te beleven en het houdt u fit!

Uitgeestelijkheden

Misschien vindt u het wat vreemd, maar bij tijd en wijle mag ik me graag vermeien in het lezen, van recepten. Werkelijk, ik kan daar van smullen. Het werkt minstens zo ontspannend als flodderromannetjes. Bovendien voel je gaandeweg je sluimerende creativiteit op 't gebied van de kookkunst weer wakker worden. Van bovengenoemde romannetjes val je langzaam maar zeker in slaap. Nou hebben we dat laatste ook hard nodig. Daarom zult u mij niet horen zeggen, dat u uitsluitend lectuur van niveau moet lezen. Als die romannetjes u echter beginnen te vervelen en u te moe bent voor verheven lectuur, probeer het dan eens met recepten. Helaas zult u ze nauwelijks meer in dagbladen

aantreffen, wat ik een groot gemis vind. Waarom laten ze die feuilletons niet weg, die je vrijwel altijd in de bibliotheek als boek kunt lenen? Dat is toch zonde van het tegenwoordig zo kostbare papier?

't Is overigens best te begrijpen, dat je tegenwoordig niet veel kookdeskundigen meer kunt krijgen voor het schrijven van recepten voor kranten. Als er half januari een oudejaarsslaatje van je in de krant verschijnt gaat de lol er wel af. Die dingen gebeuren helaas. Ook worden eetlepels en mespuntjes zonder blikken of blozen verwisseld. Het gevolg is dan, dat de soep in dat recept veel te zout is, maar nauwelijks gebonden door het mespuntje bloem. Drukkers kunnen soms zeer lichtzinnig met letters en woorden omspringen. Gelukkig kunt u zich volledig verlaten op de recepten in damesbladen en boekjes. Neem echter een gulden regel in acht: volg nooit slaafs van gram tot gram het recept op. Zelfs met boter kunt u de hand al lichten. Over het algemeen kan het best wat minder, evenals de hoeveelheid eieren. Er moet dan natuurlijk wel iets anders voor in de plaats komen n.l. de persoonlijke noot. Dat kan de ene keer een kruidenrij zijn, liefst vers, de andere keer een gesnipperde paprika, een uitje, of iets wat u

nog in de koelkast had staan van gister. Laat uw fantasie z'n gang maar gaan. Natuurlijk is er één uitzondering op de regels: de streekrecepten. Deze moeten met heilig ontzag worden behandeld, want ze hebben al een lang leven achter de rug.

En nu ik dan eindelijk ben waar ik wezen wil, ga ik u vragen, of u nog recepten van vroeger weet. Er zullen toch nog wel Uitgeester, of op z'n minst specifiek Noord-Hollandse recepten bestaan? Deze moeten dan aan de vergetelheid worden ontrukkt. Och, doe even de moeite en breng de Uitgeester op de hoogte van uw kostbaar kleinood. In ruil daarvoor geef ik u dan al vast een alternatief recept. Houdt u van loempia's? Hier in 't dorp kunt u ze o.a. bij "de chinees" halen. Ze zijn erg lekker, maar wel ietsje anders dan u gewend bent. Hing Fa doet namelijk veel wortel in z'n loempia's en weinig of geen kool en taugé.

't Is even wennen, maar toch wel lekker. Een minder prettige hoedanigheid van alle loempia's is echter hun vette jasje. Daarom hier het recept van de Hollandse of zo u wilt de Uitgeester loempia. U bakt wat pannenkoeken zoals u dat gewend bent, maar liefst niet te dik. Voor de vulling gebruikt u alles wat u maar lekker vindt of wat u toevallig in huis hebt aan groente en vlees. Het vlees kan b.v. zijns kip, kalfsvlees gemalen, gebakken gehaktkruidmeltjes (in z'n eigen vet) en restjes vleeswaren. Als groente kunt u nemen: boontjes, kool, taugé, worteltjes, champions, soepgroente enz. Verse of gedroogde bamigroente kan ook heel goed. Bak het vlees in weinig olie of vet en doe de groente er bij. Olie is het gezondst, maar spekvet geeft er wel een apart smaakje aan. Probeer het ook eens een keer met roomboter. Als alles gaar is, kunt u er reepjes gebakken ei bij doen en dunne ringetjes rauwe prei. Vervolgens wordt het geheel wat gekruid met b.v. mierikswortel, bonenkruid, marjoraan, knoflook, kerrie, marmite of wat Indische kruiden zoals djahé (gemberwortel), ketoembar (koriander) en vetsin (een

soort smaakopfleurder) en wat zout. Doe op elke nog warme pannenkoek een hoopje van dit lekkere spul en vouw hem dicht. Plak hem, indien nodig, vast met een deegje of eiwit. Deze heerlijkheid plaatst u tenslotte in de oven, om heerlijk knapperig en warm te laten v/orden.

Opwarmen in de koekenpan met een klontje boter is ook mogelijk. Misschien is het een idee voor de komende kermis. U kunt ze dan een dag van te voren klaarmaken en in de koelkast bewaren. smakelijk eten en vergeet u de streekrecepten niet?

Uitgeestelijkheden

Duitse geleerden hebben uitgerekend, dat er in 't jaar 2000 meer opa's en oma 's zijn dan kinderen. Oorzaak: de pil Nou is dat op zich zelf niet zo erg. Kinderen zijn aardig, maar bejaarden evengoed. Kinderen hebben nog niet geleerd om een masker op te zetten en bejaarden hebben het weer afgeleerd. Er is dus niets aan de hand, zult u zeggen. Toch is een tikkeltje bezorgdheid wel op z'n plaats. Kinderen kunnen zich totaal verliezen in hun spel, wat tegelijk werken is. Bejaarden hoeven niet meer te werken. Ze zijn door de gemeenschap op dood spoor gezet. Ze mogen nu eens lekker uit gaan rusten. Ja wel, maar een eeuwigdurende verplichte vakantie geeft weinig voldoening. Het helpt bovendien mee aan een versnelde algehele aftakeling. Veel bejaarden worden geestelijk en lichamelijk lui en dat is onze schuld. We verplichten 65 plussers min of meer om bejaard te gaan doen. Natuurlijk, er wordt tegenwoordig aardig wat voor de "oudjes" gedaan. Ook in Uitgeest zit men niet stil. Er is gelukkig een bejaardenkoor en er is bejaardengymnastiek, Ze krijgen een kerstfeest aangeboden, ze kunnen samen gezellig uit en wat niet al.... Toch leren weinig mensen om als gepensioneerden te leven, of er naar toe te leven. Daar moet je eigenlijk al op je vijftigste mee bezig zijn. Anders overkomt het je, als je er nog niet klaar nee bent. De periode na 65 jaar kan de mooiste van je leven worden, als je alle mogelijkheden maar goed hebt onderzocht. Misschien hebben velen hun leven lang werk gedaan, dat achteraf bekeken hen toch niet zo lag. Deze mensen krijgen nu hun kans. Ze kunnen werkjes gaan doen en zich overgeven aan hobby's, die hun voldoening schenken. Bezig zijn en vooral op een plezierige manier bezig zijn, houdt een mens jong. Nou schijnen er nog al wat mensen de mening zijn

toegedaan, dat alleen de man recht heeft op een welverdiende rust. Kijk maar eens naar de bankjes in parken en plantsoenen. Wie tref je daar aan? Een enkele keer een huisvrouw, die zit uit te blazen van 't boodschappen doen, terwijl het er verder wemelt van de bejaarde heren. Vrouwen op leeftijd zie je er zelden. Die zijn thuis om te stoffen, te zuigen en te koken. Ja, daar worden ze toch voor betaald? Zo denken sommigen. Waarom niet samen de boel aan kant en samen op stap? 't Is trouwens geen wet van Meden en Perzen, dat alleen de vrouw in de keuken de scepter moet zwaaien. Mannen kunnen vaak verrukkelijk koken. En ze hebben nu toch de tijd? Goed eten - iets anders dan veel eten- is overigens wel erg belangrijk. Dat geldt voor alle leeftijden, maar zeker als je bejaard bent. Helaas tref ik nog al eens oudere mensen aan, die er helemaal geen werk meer van maken. Alles wordt zo maar op het bord gekwakt zonder sausje of iets. Voor "mijn" hoeft die rompslomp allemaal niet meer, hoor je dan. 't Zijn voornamelijk de alleenstaande bejaarden die zo handelen, Die mensen zijn in nood. Ze vinden zich zelf totaal onbelangrijk. Daarom kruipen ze hoe langer hoe meer in hun schulp. En omdat ze 't niet nauw nemen met het eten, voelen ze zich steeds slapper en lustelozer. Die mensen waren er niet op bedacht, dat ze bejaard zouden worden en dat ze alleen zouden kunnen komen te staan, Gelukkig dat we in een dorp wonen. We kunnen elkaar nog een beetje in de gaten houden. En laat vooral niemand denken, dat hij een nutteloos wezen is, ook al kun je niet veel meer. Iedereen telt mee.

Uitgeestelijkheden

Zo nu en dan mag ik graag eens naar de Koog stappen. Nieuwe huizen kijken heb ik altijd een plezierige bezigheid gevonden en ik moet zeggen: als je naar andere gemeentes kijkt, komt de Koog niet eens zo gek voor de dag. Er staan aardige woningen bij. Toch moet me van 't hart, dat architecten over het algemeen één ding missen en dat is fantasie. Ja, ja, hoe durf ik, maar ik heb een broer in het vak en laat ie maar opkomen. Kijk, waar architecten totaal geen begrip voor hebben is het feit, dat er in zo'n gebouwtje een gezin moet leven en - laat ik nu eens voor het zwakke geslacht op komen - dat er een vrouw moet ploeteren, om het gezellig te houden. Zo'n hard werkend persoon - zonder beroep- staat dagelijks de vaat te doen voor een aanrecht, dat of te hoog is of te laag. Ach ik noem maar iets, er is zo veel. Laat ik niet over de kasten beginnen. Breek me de bek niet open, zeggen ze dan. Wat een ruzies zouden er voorkomen kunnen worden, als de

architecten deze zo noodzakelijke opbergmeubelen niet stelselmatig uit hun woningen van papier weerden. Zou dat nu alleen komen, omdat bovengenoemd beroep hoofdzakelijk door mannen wordt beoefend? Of is het niet leuk, om een tekening van een huis af te leveren, waar nauwelijks wanden zijn, om iets tegen aan te zetten? Het meest voor de hand liggend is, dat vrouwen te weinig over de inrichting te vertellen hebben, terwijl mannen - ook architecten- te weinig huishoudelijk werk verrichten. Misschien mogen mannen niets doen. Je hoort wel eens zo iets fluisteren. Ze zeggen, dat mannen zo knoeien in de keuken, alle potjes en pannetjes vuil maken en niet als een goede econoom te werk gaan, al mogen ze die titel zelfs voeren. Eerlijk is eerlijk, vrouwen hebben er niet voor gestudeerd, maar ze werken stuk voor stuk efficiënt. Ze leggen allerlei voorwerpen onderaan de trap, om deze dan mee te nemen, als

ze echt naar boven moeten. Mannen maken dan bezwaren. Ze vinden het niet leuk, die rommel op de trap, maar wie valt daar over? Om op die huizenbouw terug te komen.... 't zit allemaal een beetje fout vindt u niet? Het rammelt aan alle kanten. Het is één dot wol, die door zo'n stuk of twintig poezen en katten in de war is gebracht, 't Begin is zoek en het eind is ook nog lang niet in zicht. Al deze zaken loop ik te bedenken, als ik door 't Koogse

plantsoen kuier. Is dat er niet? o ja wel hoor. De volgende keer zal ik precies uitduien waar het ligt, 't Is er heerlijk en van harte aan te bevelen. Kom er echter niet op de fiets, dat mag beslist niet. Soms zijn er kinderen die dat toch doen. Die lieverdjes kijk ik er niet op aan, maar de fietsen bezie ik met andere ogen. Ze kunnen akelig snel met hun wielen overweg en zijn vaak roestig. Ja, ook in de Koog wil er wel eens een druppeltje hemelwater vallen.

Uitgeestelijkheden

Op gevaar af dat er hoongelach opstijgt uit de Uitgeester huiskamers, wil ik dit keer m'n stukje aanvangen met enkele zinnen Uit een damesblad te citeren. Vreemd overigens, dat er altijd de draak met de vrouw gestoken wordt, zelfs in het jaar van de vrouw en dat men de neus optrekt voor tijdschriften, waar een huishouden-runnend vrommens zich beroepshalve wel op moet abonneren. Er staan n.l. voor 't gezin heel zinnige dingen in. Hier volgt het citaat:

"Er is zo veel te leren op deze wereld, dat men heel oud is, voor men een schijntje heeft verzameld. En juist als men dan op het puntje kont, dat men z'n weetje weet, gaat men dood."

In elk van deze beide zinnen staat een waarheid als een koe. wat het laatste betreft, vooral als een wijs en integer mens is heen gegaan, ligt het voor de hand om te gaan denken:"waar is dat nu allemaal naar toe?"

Wat de eerste waarheid aangaat, het is heel frappant, dat degenen die menen de wijsheid in pacht te hebben, er glad naast zitten. Als variant op Pilatus' theatrale woorden zou men nu uit kunnen roepen: "wat is wijsheid" Pilatus verwachtte geen antwoord, u misschien wel. Daarom wil ik het proberen: Ware wijsheid is persoonlijk opgedane kennis op de juiste wijze ze aangepast aan het wonderbaarlijke leven. Vindt u ook niet, dat het woordje "persoonlijk" er beslist bij moet? Kennis die je oplepelt zonder te vermengen met een sprankeltje schittering van je persoonlijkheid lijkt me waardeloos, want het is geesteloos.

Schrikt u niet. Het laatste woord heeft niets met ons dorp uitstaande. In tegendeel. Is geesteloos niet het tegenovergestelde van uitgeestelijk? Ons dorp heeft sfeer,

het heeft een ziel. En al wie er woont, raakt min of meer bezield. Slechts een enkele keer kom je in ons goede dorp iets tegen, dat ietwat versteend aandoet.

Wat dacht u b.v. van de volgende zinnen?

Een gebouw is elk bouwwerk, dat een voor mensen toegankelijke, overdekte ruimte vormt, terwijl met bouwwerk elke constructie van enige omvang bedoeld wordt, welke op de plaats van bestemming met de grond verbonden is. Een ander bouwwerk daarentegen is een bouwwerk geen gebouw zijnde en een ander werk is een werk geen bouwwerk zijnde.

Waarlijk, deze fraaie frasen zijn in ons dorp gefabrieft. Waarschijnlijk naar een oud-Hollands stadhuisstijl recept. Nu wil ik niet pretenderen, dat mijn stukjes zo volmaakt zijn. Ik val me zelf vaak tegen. Uitgeestelijkheden ziet er op papier altijd heel anders uit dan toen het nog in m'n hoofd zat. Ik begeef me steeds weer zeer roekeloos op zijpaden en laat me meeslepen door aardige doorkijkjes en 't eind van het liedje is, dat ik er nooit toe kom de gehele uitgestippelde weg te bewandelen. Er blijft altijd wel een klikje over.

't Is echter een voordeel van ons dorp, dat kruidige , smeuijge gebeurtenissen er welig tieren. Wellicht dankzij de geestgrond. Vermengd met een sausje van bovengenoemde ingrediënten groeit een opgewarmd klikje zodoende uit tot een volwaardige voedzame hoofdschotel.

Als een enkele keer het opgediste naar uw smaak wat al te bitter is uitgevallen, denk dan aan de vuistregel van alle oprechte Hollands koks: Bitter in de mond, maakt het hart gezond.

Uitgeestelijkheden

Verleden week was het weer grof-vuil-dag. Het klinkt haast als een vloek en helaas.... dat is het ook enigszins. Immers, Uitgeest ligt er dan dagenlang bij als een dronken lellebel, die er alles heeft uitgebraakt.

De mannen van de reinigingsdienst voelen zich ook verre van fit. Ze vertellen zich, werken boven hun macht en zijn gedwongen om zich in allerlei bochten te wringen teneinde alles van de straat te krijgen. Minstens tien maal op een dag wensen zij, dat ze zich tijdelijk in een soort inktvis kunnen veranderen, liefst nog voorzien van zuignappen, om alles sneller bijeen te kunnen graaien. Met slechts twee armen begin je bij die hoog opgeworpen barricaden grof vuil niet veel. Over het woord "grof-vuil" bestaat trouwens een algemene spraakverwarring. Op het gemeentehuis leggen ze terecht de nadruk op "grof". Maar vrijwel alle

ingezetenen van Uitgeest vertalen "grof-vuil" vrijelijk in "troep", grof-vuil-dag is alles-mag-dag. Het huisvuil wordt dan voor de verandering aangeboden in doosjes en allerlei soort zakken en pakjes. Deze zaken zet men dan oprecht argeloos naast de wat grotere losse stukken. De laatste hebben het volste recht om op straat te staan, maar ze hadden wel gebundeld kunnen worden. Nou worden er eerlijk waar ook wel eens prachtige pakketjes op straat gezet. Helemaal verzend-klaar zogezegd. Helaas, dat doet men dan 's avonds. En dat is koren op de molen van de nachtelijke snuffelaars. Die maken dan korte metten met het pakje. Ook schoolkinderen denken vaak, dat er nog bruikbare waar in zit, wat zelden te ontkennen valt en daar ligt dan het ontzielde pakje.

't Is eigenaardig, niemand wil die bende. Toch overkomt

het ons steeds weer, terwijl we als een schoon volkje te boek staan. Maar juist die netheid doet ons waarschijnlijk de das om. Tegen de tijd dat de grof-vuil-dag daar is, halen we driftig alles waarvan we denken dat het ons in de weg staat te voorschijn en kwakken het op straat. Daarna halen we opgelucht adem en denken: "zie zo, daar heb ik geen boodschap meer aan." Maar waarom lopen we daarna steeds zenuwachtig heen en weer, als een kip die z'n ei niet kwijt kan, om te kijken of de boel al verdwenen is. Voelen we ons dan toch een beetje schuldig?

Die doosjes hadden we op kunnen vouwen. Vooral na een dagje in de regen gaat dat gemakkelijk. Dat karton heeft nog waarde. Geef het apart gebundeld bij het krantenpapier mee.

We gooien in onze opruimwoede veel te gauw iets weg. Hoe vaak hebben we daar later geen spijt van?

Zelf denk ik nog steeds met weemoed aan de drie kachels, die we bij stukjes en beetjes aan het grof-vuil hebben opgevoerd. Als ik ze nu nog had, zou ik er steeds naar kunnen kijken en met voldoening denken "jullie worden

steeds antieker." Maar alle gekheid op een stokje, er is hier in het dorp een ophaaldienst, die het vuil niet op de mesthoop gooit. Als u het toch persé kwijt wil, schakel dan het rommelmarkt-comité in. Elke zaterdag worden er oude spullen opgehaald. Niemand hoeft dus op grof-vuil-dag te wachten,

De mensen van de rommelmarkt sjuwen evengoed ook wat af. Ze hebben best eens een pluim verdiend. Hun ideaal, een gerestaureerde kerk, houdt hen waarschijnlijk op de been.

Wat de lege flessen betreft, deze kunt u kwijt in de oranje gekleurde containers in Heemskerk. Er staan er minstens een stuk of vijf. Wanneer komt er in Uitgeest eindelijk eens zo'n geval?

En als er weer een grof-vuil-dag aanbreekt, laten we dan eens met enig overleg te werk gaan. Denk niet, dat u beslist iets op straat moet zetten. Want zolang de mannen van de reinigingsdienst niet de beschikking hebben over een handzame hijskraan en een kleine-pakjes-zuiger blijft het behelpen met het grof-vuil ophalen.

Uitgeestelijkheden

't Is moeilijk te zeggen waar het aan ligt, maar als mensen eenmaal in Uitgeest wonen, raken ze aan dat dorp verslingerd. Zo vaak hoor ik zeggen "vroeger woonde ik ook leuk hoor, maar hier wil ik niet meer weg." Wat voor geheimzinnigs maakt de mensen zo honkvast, als ze eenmaal de Uitgeester lucht hebben opgesnoven? Er rullen wel verschillende factoren in het spel zijn.

In de eerste plaats ben je in Uitgeest niet gauw een nummer, ook al staan we er binnenkort van regeringswege allemaal

genummerd op. In ons dorp zien de mensen elkaar nog. Ik moet er niet aan denken, hoe de mensen leven in die grote glazen Blokken, zoals b.v. in de Bijlmer. Daarbij vergeleken is Uitgeest een mengeling van hofjes, gelukkig zonder de bekrompen hofjesgeest. Ja ons dorp is lekker knus, maar 't heeft bovendien allure voor wie het wil zien. Het hertenkamp valt dan ook beslist niet uit de toon.

Het hertenkamp! Bent u diep in uw hart niet een beetje trots op die tuin met beesten? Als ik kennissen of wie dan ook de weg moet wijzen, zal ik het nooit laten het hertenkamp heel terloops ook even te noemen.

Zie zo, denk ik dan, dat weten ze ook weer. Laten ze niet te min over Uitgeest denken. Toch maak ik me een beetje zorgen over die beestenboel. Ik krijg de indruk, dat het kamp een beetje aan het verpieteren is en ik ben niet de enige. Er zijn zelfs mensen, die beweren dat de beesten niet genoeg te eten krijgen.

Hoe ze daar aan komen, begrijp ik niet. Ik hoor het trouwens ook vaak tegenspreken. Daarom kunnen we de kwestie van het voederen naar beter aan deskundigen over laten. Natuurlijk, voor een hapje brood willen ze er wel eens even de pas in zetten, om elkaar dan vervolgens bij de bewuste plaats te verdringen. Maar doen wij niet hetzelfde als we b.v. op een huishoudbeurs een gratis snack of kopje soep kunnen bemachtigen? Daarom komen we nog niet om van de honger. Nee, die beesten zullen best op tijd hun

natje en hun droogje krijgen.

Toch kon ik het niet laten om op een stil uur poolshoogte te gaan nemen. Het begon al een beetje te donkeren en even leek het of het hele beestenspul al naar bed was.

Maar nee» ze hadden me al gesignaleerd en voor ik het brood te voorschijn had gehaald, staken er al vier hertensnoeten door het hekwerk. Helaas, dat duurde niet lang. De volmaakte discipline onder de herten werd al spoedig verstoord door de grappige maar toch zeer hebbelijke bokken en geiten. De herten verwijderden zich zeer hautain en gingen beschaafd en bescheiden bij een greppel staan.

De bokken en geiten wrongen zich in allerlei bochten om zo veel mogelijk in de wacht te kunnen slepen. Het zinde me niet. Ik keek naar de herten, waarom hadden ze zonder meer het veld geruimd en wat deed dat greppeltje daar? Verbeelde ik het me, of sprak er gelatenheid uit de der herten. Misschien kwam het door de vallende duisternis, die alle kleuren langzaam wegwiste en met grijs en zwart ging invullen.

Ik word zo maar een beetje triest daar in het hertenkamp. Want dat greppeltje loog er niet om en was er nog wel ergens een grassprietje te bekennen?

Zeker in onze tuinen liggen de gazons er op 't ogenblik ook niet al te stralend bij, maar greppels hoeven we toch niet te graven. Met de afwatering is het in het hertenkamp in ieder geval niet helemaal pluis. Men zegt dat er plannen zijn, om daar verbetering in te brengen. Laten we hopen, dat het waar is en dat ze er niet te lang mee wachten.

Een groen groen grasveld doet toch aardiger aan dan die modderige prut. Bovendien valt er zo weinig te grazen voor die beesten. En wordt het niet eens tijd dat de geiten aan de pil gaan? Menslief, wat een kudde loopt daar rond. Je kunt er onder de hand wel drie hertenkampen mee vullen. Want veel varkens maken de spoeling dun en veel grazers de wei kaal.

Uitgeestelijkheden

Nou wordt modemagazijn " 't Hoekje?" ook al gesloten. Ik heb het eerlijk gezegd niet op al die verdwijnende hoekjes. Voor je het weet, zijn ze gesloopt en komen er parkeerhavens voor in de plaats. Of dat dan zo'n mooi gezicht is!

Neem nu b.v. hoek Meldijk- Langebuurt. Alles wat wielen heeft, wordt daar neergekwakt. Gelukkig ziet het er de laatste tijd wat minder rommelig uit. Misschien hebben de omwoners een klacht ingediend. Ik kan ze geen ongelijk geven. Je zal er maar altijd het uitzicht op hebben. De Uitgeesters houden hun huisjes keurig blinkende. Ja wel. Maar voortdurende ergernis kan een mens asociaal maken en eenmaal zo ver gebracht lapt die alles aan z'n laars. Wat vervolgens inhoudt, dat het lappen van ramen en het schilderwerk achterwege blijft en dan slaat de verloederend pas goed toe. Nou staat een Uitgeester nogal stevig in z'n schoenen, maar 't zijn sterke benen die de weelde van een opgeruimde ziel kunnen dragen met daarbij voortdurend uitzicht op rotzooi.

Daarom parkeerhavens op hoekjes moeten verboden worden. 't Wordt tijd dat de welstandscommissie (voorheen schoonheidscommissie) zich daar eens mee bezig gaat honden in plaats van eeuwig te blijven kissebissen over erfafscheidingsmuurtjes en schuttingen. Er mogen wel overal allerlei soorten en merken auto's worden neergezet, maar creatieve winddichte schuttingen zijn uit de boze.

Om op de hoekjes in ons dorp terug te komen, 't ellendige is ook nog dat een hoek zo opvalt. Er zou een zeer

ingewikkelde wiskundesom aan te pas moeten komen om uit te rekenen hoe veel keer meer een hoek in 't oog loopt dan zo maar een plaats in een rij.

En als er dan met het oog op de verkeersveiligheid toch zo nodig een hoekhuis most worden gesloopt, maak er dan een lusthofje van, met uiteraard lage begroeiing en zo hier en daar een bankje.

In Amsterdam hebben ze dat op een bepaald punt heel aardig opgelost. Misschien is het u ook al opgevallen. Als je met de trein hoofdstadwaarts gaat, kon je er langs. Voorheen stond er een kerk. Het ging me aanvankelijk zeer aan m'n hart, toen ze dat machtig bouwwerk tegen de grond gooiden. Maar nu is het een gezellig parkje geworden, omgeven door een muur die vroeger tot het onderste gedeelte van de kerk behoorde. Nissen en bogen zijn nog een herinnering aan wat eens was. Ach ja. Wordt u ook zo weemoedig van al dat gesloop? Volgens mij lopen er te veel heren rond met in hun hoofd enorme bouwprojecten, die ze dan weer aan burgemeesters en gemeentebesturen trachten te slijten. En het gaat daarbij net als met die beroerde colportage, voor je 't weet heb je getekend.

Daarom, burgers van Uitgeest, houdt uw hoekjes in de gaten. Was op het vorig jaar door de provincie afgekeurde bestemmingsplan de vroegere burgemeesterswoning ook niet zo maar verdwenen? (hoek Bonkenburg-Populierenlaan) Gelukkig staat het er nu weer op. 't Zou ook doodzonde zijn. Iets mooiers op een hoek is nauwelijks denkbaar.

Uitgeestelijkheden

In Nederland wordt 3 miljoen van de bevolking geplaagd door geluidsoverlast, meldt het Bureau voor de statistiek. Dat is nog al wat: een kwart van de bevolking, om precies te zijn.

In Uitgeest zal het zo'n vaart niet lopen en dat is mede te danken aan het feit dat ons dorp niet met hoogbouw is opgezaald. Nu hoeft een flat niet per definitie gehorig te zijn. Maar helaas leggen meestal de "onzichtbare" geluidsvoorzieningen het loodje tegenover de meer zichtbare esthetische normen, als er op bouwplannen. bezuinigd moet worden. Ook schijnt er in Nederland minder aandacht besteed te worden aan "installatielawaai" dan bijvoorbeeld in Duitsland. Met ¾ van de Nederlandse bevolking zou dus alles ok zijn. Ze hebben in ieder geval geen last van het lawaai, zeggen ze.

Toch schijnt lawaai ook onbewust een funeste uitwerking te hebben op onder andere het zenuwgestel en men behoeft beslist ook niet jaloers te zijn op degenen die niet tegen de stilte kunnen. Het lawaai zal hen vast niet van. Hun onrust en eenzaamheid af helpen. Het lijkt me daarom van groot

belang, dat we -gevraagd of ongevraagd- zacht zijn voor elkaar, wat tevens inhoudt dat we aan een ander denken en rekening met elkaar houden. Het zou natuurlijk het allermooiste zijn, als we met elkaar zover zouden kunnen komen, dat we precies op het juiste moment zouden aanvoelen "dat je zo iets niet doet". Als dat gevoel in voldoende mate aanwezig is, zijn regels en controle op die regels niet meer nodig.

Jammer genoeg schort het daar nog al eens aan. Daarom is het van groot belang voor de gemeenschap dat, sinds de Wet Geluidshinder de Tweede Kamer is gepasseerd, de gemeentebesturen eindelijk met behulp van wettelijke mogelijkheden excessen te lijf kunne gaan.

Zijn er excessen in Uitgeest? Ik weet het niet. Laatst liep ik op een avond in de buurt van het gemeentehuis en ik moet zeggen, dat de muziek die ik hoorde op zeer beschaafde geluidsterkte was. (Ik hoop tenminste voor de bewoners van deze buurt, dat het er tegenwoordig altijd zo rustig toegaat).